

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R U L E B R E A K E R S E R I E S

RULE NUMBER FIVE

Five rules
for dating a
hockey player

Rules

No kissing
one night
No exchange
No hockey
No fall

U S A T O D A Y B E S T S E L L I N G A U T H O R

J. WILDER

BİR JAX

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, dostum."

Alex masanın karşısından bakışlarımı yakaladı ve yanağına bulaşmış ruju göstererek sırttı. Son on beş dakikadır kabinimizde kızıl saçlı bir kızla resmen düzüşüyordu ve kızın inlemeleri resmen pembe dizi oyunculuğunun gülünç seviyesine ulaşmıştı. Bir kızın sevişmek istemesine aldırıldığımdan değil, ama bu bir puck bunny'nin tarzı değildi. Onlar bedavaya bir şeyler kapmaya çalışıyorlardı ve senden hoşlanıp hoşlanmamaları umurlarında bile değildi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kendimi kullanılmış ve kirli hissettim. Onu altımızda diz çökmeye ikna etmeden önce oradan çıkmalıydım.

Daha azını beklediğimden değil. Alex her zaman bir parça disk sürtüğü olmuştu.

Bana özür dilemeyen bir omuz silkme hareketi yaptı ama kendini çözdü, ayaklarını yere bıraktı ve sonra kışını tokatladı. "Bize bir bira getirmeye ne dersin, tatlım?"

"Benimle gelmeye ne dersin?" Hepimiz bunu zaten yapacağını bilmemize rağmen, adam ona öylece bakınca yine de suratını astı. Son bir bakışla omuzları düştü ve hışımla bara doğru yürüdü.

Kulüp, alanı bölen dev beton sütunlar ve dans pistinin üzerinde titreşen çok renkli flaş ışıkları olan bir depodaydı. En uzak tarafta, aklınıza gelebilecek her türlü içkinin servis edildiği uzun bir cam bar vardı.

"Birana tükürecek," dedim gamzemin göründüğünü bildiğim kadar geniş bir sırıtışla ve elimi dağınık kahverengi saçlarımda gezdirdim.

Alex güldü. "Eh, belli olmaz. Hoşuma gidebilir."

"Pekala, sikik." Ayağa kalkarak kabinden paltomu aldım. "O arkadaşlarıyla gelmeden ben çıkıyorum."

"Hey, senin benim ekürim olman gerekiyordu," diye karşı çıktı. "Eğer tavşanları yakalamak isteseydim rink." Tabii ki sorduğunda moralim bozuktu, hâlâ galibiyetin etkisindeydim ama bu kızlarla ilgilenmiyordum.

"Siktiğimin seçici piçi. Dur bakalım," diye homurdandı Alex ve dudaklarında yavaş bir gülümseme oluşmadan önce kalabalığı süzdü. Sonra çenesiyle kulübün diğer tarafını işaret etti. "Peki ya onlar?"

Bakışlarını bar yüksekliğindeki bir masada oturan bir kıza doğru takip ettim. Uzun boylu, sarışındı ve güneşten öpülmüş gibi görünen derin bir bronzluğu vardı. Alex'in ona bakışına bakılırsa, kız onun tipi olmalıydı ama yanında duran taş gibi esmer kız gözümü kamaştırmıştı.

"Sik beni," dedim nefesimin altından, esmer kadını süzerken. Kısa pileli bir etek, yüksek çoraplar ve kalın siyah botlar giymiş seksi bir kütüphaneciye benziyordu. Sarışın arkadaşına gülümsedi, sonra başını eğdi, bir atış yapmaya hazırlanıyordu.

Başparmağıyla işaret parmağı arasındaki ağı yalayıp arkadaşının üzerine tuz dökmesi için hazırladığında ağzım sulandı. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı ve ben de onunla birlikte saydım. Bir. İki. İki. Üç.

Sonra tuzu emdi, içkiyi geri attı ve bir limon ısırıldı. İçinden seksi bir ürperti geçtiğinde sertçe yutkundum. Böyle titremesinin sebebi ben olmak istiyordum.

"Evde görüşürüz, dostum."

Alex konuşuyordu ama ben onun sözlerini fark etmemiştim. Esmer kız parmaklarını saçlarında gezdirerek yüksek bir at kuyruğu yaptı ve altındaki seksi gümüş rengi tabakayı ortaya çıkardı. Bu kız sürprizlerle doluydu. Yaşadığı ateşli ineklik olayını sahiplenmişti ve boynunun çizgisini izleyerek inledim. Kulağının altında ısırılabilir gibi görünen bir nokta vardı-

Omzuma inen bir el beni şaşkınlığımdan kurtardı ve Alex bana sırtıttı.

"Ne?" Boğazımdaki düğümlenmeye aldırmadan sordum.

"Seni bizim evde göreceğimi söyledim." Sesi adeta "*Sana söylemiştim*" diye bağıırıyordu.

Esmer kadın dirseklerini masaya dayamış, sırtını düz ve kıcı arkasına doğru eğikti. Nabzım hızlandı ve kanım hızla akmaya başladı. Yüce Tanrım.

"Esmer olan benim." Kelimeleri hırıldayarak söyledim ve Alex omzuma vurarak güldü.

"Evet, dostum. Bu gece iyi vakit geçireceğiz."

Eğilir eğilmez, tüm dikkatim parmaklarının çorabının üstüyle eteğinin altı arasında görünen ince deri şeridinin üzerinde kaydığı yere odaklandı. O daha ayağa kalkmadan ben yürümeye başlamıştım bile. Bu kızın kim olduğunu bilmiyordum ama bu gece benim olacaktı.

Alex sarışına doğru yürüdü ve ona ukala bir gülümseme verdi. "Seksi olmanın yanı sıra, ne iş yapıyorsun?"

Bu cümle yüzünden tutuklanması gerekirdi ama henüz onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Sarışının gülümsemesine bakılırsa, şimdi de onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kütüphaneci içkisini yudumlarken başını salladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama arkadaşı araya girdi.

"Bu senin için hiç işe yaradı mı?"

Alex yaklaştı, sesi alçaldı. "Bilmiyorum. Öyle mi?"

Sarışının cevabını duymadım çünkü esmerin dikkati artık benim üzerimdeydi. Bakışları yavaşça göğsüme doğru ilerlerken dişleri alt dudağında geziniyordu. *İşte böyle, bebeğim. Bana bak.*

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi gözleri benimkilere kayd ve onu izlediğimi görünce irkildi. Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim, tam da onunkini kemirdiği yerde. Sonuç olarak yanakları daha koyu bir pembeye büründü. Ne kadar da sevimliydi.

"Ben Alex, bu sik kafalı da Jax. Seninle konuşmak için can atıyordu, ben de ona acıdım ve buraya getirdim."

Lanet olası pislik. Ona ters ters baktım ama kütüphaneci kendini tanıtınca dikkatim dağıldı. "Sidney."

İsmi kafamda dönüp dururken iyi hissettirdi, ama ben bir şey söyleyemeden bir adam aramıza girdi, kolunu kızın beline doladı ve ona bir içki uzattı. "İç bakalım. Curtis dans etmek istiyor."

Uzun boyluydu ama benim kadar uzun değildi, zayıf bir vücudu ve mükemmel şekillendirilmiş saçları vardı. Ona gülümsediğinde içimde bir sarsıntı oldu ve çenemde bir kas gerildi. İçimde çok daha tehlikeli bir şeyle karışık bir hayal kırıklığı dolaşıyordu. Topuklarımın üzerinde geriye doğru eğildim, kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bu kız tam bir baş belasıydı.

Adam daha yakına eğildi, ağzı kızın kulağının hemen üzerindeydi ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. "Oh, o ateşli ve kıskanç."

Ne oluyor lan? Onu bir kez daha sıktı, sonra bıraktı ve burnunu arkasındaki adamın boynuna gömdü. Neler olduğunu anlamam için geçen saniyeler içinde kısa boylu adam kollarını ona dolamıştı. Sidney onlara sıcak bir gülümseme verdi ve adamın çoktan kapıldığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Elini uzattı. "Selam dostum. Ben Anthony, bu da Curtis." Bana sırtıtan erkek arkadaşını işaret etti.

"Jax." Biramdan uzun bir yudum aldım ve herkes bana aynı gülümsemeye baktı, Sidney hariç. Bakışları erimiş gibiydi. Beni kıskanmayı seviyordu. Etrafta takılırsa istediğini elde edeceğini hissediyordum.

Arkadaşı -sanırım adının Mia olduğunu söylemişti- Alex'in elini tuttu ve onu dans pistine doğru çekiştirmeye başladı. "Hadi dans edelim."

Teşvike ihtiyacı yoktu, zaten o yöne doğru gidiyordu ve Anthony ile Curtis de onları takip etti.

"Bir dakika sonra görüşürüz." Sidney'e doğru yürüdüm, bana karşı çıkmadığı için mutluydum. Hayır, bakışları tenimde sıcaktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Pratikte onun üzerinde yükseliyordum, onun hafif çerçevesi benim daha büyük olan çerçevem tarafından tamamen engelleniyordu.

Grup bize bilmiş bilmiş baktı, sonra da kalabalığın içine dağıldı.

Masanın üzerinde süzülen dev bir balon dikkatimi çekti. Üzerinde bir bebek olan mavi tebrik balonuna bakarken kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Başımdaki tüm kan çekildi ve dikkatim Sidney'e geri döndü.

Sertçe yutkundum. "Bu senin için mi?"

Ağzı seğirdi ve bir kahkaha atmadan önce yana doğru çekildi. "Şu an yüzünü görmelisin."

Sesi ince bir törpüyle alçaldı, sadece eğlencesiyle daha seksi hale geldi, aynı zamanda sırtışı neredeyse gururdan kör olana kadar büyüdü. "Parlamento'daki stajyerliğim bugün kabul edildi. Görünüşe göre, mevcut tek tebrik balonu buymuş." Güldü. "Anthony bunun çok komik olduğunu düşündü."

Hamile değilim. Kaslarım gevşedi ve sözlerini yavaşça kaydederken vücudumdaki kan dolaşımı geri döndü. "Yok artık, cidden mi?"

"Çok etkilenme. Bir tavsiye mektubuna daha ihtiyacım var. O ikisi biraz erken heyecanlandılar." Başını salladı, beni biraz fazla temkinli izliyordu. Kendine olan güveninin bir kısmını kaybetmesinden nefret ediyordum.

Daha yakına eğildim. "Hey, sende bu var." "Bunu nereden biliyorsun?"

Yüzündeki emin olmayan ifadeyi silme ihtiyacı beni bunaltıyor. "Eminim sınıfının en iyisidir, değil mi?"

"Evet" diye cevap vermeden önce yanağını ısırdı.

"Şimdiden başka tavsiyeleriniz var mı?"

"Evet." Şimdi daha dik duruyordu. Güzel.

Daha sert ittim. "Stajyerinin kışını tekmeleyebileceğini düşünüyor musun?"

Bana gülümsedi, gözleri bir saniye öncesine göre daha parlaktı. "Evet, seviyorum."

"O zaman endişelenme. Bu iş sende."

Derin bir nefes aldı ve tüm vücudu gevşedi. Kıvrık işaret parmağımla çenesine dokundum. "Senin üzerinde iyi bir izlenim bırakacağım, böylece büyük bir iş yaptığında beni hatırlayacaksın."

Göğsündeki ısı kızardı ve dilimi üst dişlerimde gezdirerek boynuna kadar takip ettim. O kadar duyarlıydı ki. Her yerde böyle kızarıp kızarmadığını öğrenmek istiyordum. Öne doğru kaydı ama elini masaya koyarak kendini durdurdu.

Hadi Sidney. Gel beni al.

Göz temasını keserek ellerine baktı. "Buraya çok sık gelir misin?"

Bu rastgele bir konu değişikliğiymi ama bir başlangıçtı. "Olmadığını bilecek kadar."

Bir kahkaha attı ve omuz silkti. "Pek dışarı çıkmıyorum. Bahsettiğin o 'önemli politikacı' olmaya hazırlanmakla meşgulüm. İmajımı temiz tutmam gerekiyor."

Ona yapmak istediğim şeyler hiç de temiz şeyler değildi. Sesimi alçaltarak çakıllı bir gümbürtü haline getirdim ve onu duymak için bana doğru adım atmaya zorladım. "Burada mı okula gidiyorsun Sidney?"

Adını söylediğimde nefesini içine çekti ve alt dudağını ısırırdı. Hay sikeyim. Bunu yapmayı bırakması gerekiyordu. Zaten çok tahrik olmuştum.

Ağzı yana doğru çekildi. "Evet, bir dönemim kaldı. Windsor Üniversitesi'ne gidiyorum."

Göğsümde bir ilgi kıvılcımı çaktı. "Öyle mi?"

Bana hızlıca başını salladı ve bu ilgi onu daha fazla görme beklentisine dönüştü.

"Ben de. Kinesiyoloji mezunuyum." Ayakkabılarımızın parmak uçları birbirine değene kadar yaklaştım ve bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve etrafımızdaki enerji yükselerek beni daha da yakınima çekti. Sesimi sabit tutarak başımı onun üzerine eğdim. "Bahse girerim siyaset bilimcisindir, değil mi?"

"Tamamdır." Yutkunmasıyla birlikte boğazı kalktı.

Hadi, Trouble. Bana bir şey sor.

Hayal kırıklığına uğratmadı. "Kinesiyoloji, etkileyici. Mezun olduğunda profesyonel bir spor takımında çalışmayı mı planlıyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Topuklarımın üzerinde geriye doğru yuvarlandım ve o da kaşlarını kaldırdı. Beni inceledi, belli ki belirsiz cevabımdan memnun değildi, ama bunu işin içine katarak bu anı mahvetmek istemedim.

Sidney geri adım atarak aramızda mesafe yarattı, tam o sırada bir sunucu yanımızdan geçti. Birbirlerine benim onları uyarabileceğimden daha hızlı bağlandılar ve Sidney

İleri. Onu kollarımın arasına aldım ve dokunuşu damarlarımda dolaşan canlı bir tel gibiydi. Narenciye - portakal ve greyfurt- kokusu etrafımı sarmıştı ve bir iniltiye karşı koymak zorunda kaldım. Birbirimize bağlandığımız yerden adeta sıcaklık akıyor, tenime işliyordu. Ağzıma baktı, gözleri karanlıktı, dişleri mükemmel dolgun alt dudağına batıyordu. Hareket etmedi ve beni tamamen içine alırken sözünü kesmedim. Kahretsin, bana bakma şekli beni çok tahrik ediyordu. Sertçe yutkundum, sonra dudaklarımı kulağının üzerine indirdim ve "Yakaladım seni" diye mırıldandım.

"Ben... Ben öyle demek istemedim-" dedi telaşla.

Onun acısına son vermeye karar vererek arkadaşlarımıza doğru işaret ettim. "Bu noktada, Alex Mia'ya biraz daha yaklaşırsa, tek vücut olacaklar."

Ayak parmaklarının üzerine kalktı, denge için bir elini omzuma koydu ve onları görmek için boynunu eğdi. Yumuşak dokunuşunun altındaki alçak sesimi hissettiğini biliyordum.

Parmakları gömleğimin içine kıvrıldı ama "Hep böyle midir?" derken yüzüme bakmadı.

Çenemi kulağına doğru indirdim ve teninde yükselen milyonlarca tüye odaklandım. "Utanmaz bir flört mü? Oldukça fazla."

Sidney arkasına yaslandı, bakışları ağzımdan gözlerime doğru ilerledi ve parmaklarımı sırtında gezdirerek onu kendime çektim. Nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve aletimin sertleşmesine neden olan yumuşak bir ses çıkardı. Yüzüne baktım, onun da böyle hissettiğini bilmek istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Ona yakın olmak bile beni çıldırtıyordu.

Ağzında şehvetli bir sırıtış oluşmadan önce dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bana asılıyor musun?"

"Olabilir. İşe yarıyor mu?" Gülümsemesi büyüdü. "Belki."

Kavrayışım sıkılaştı, sözleri belirgin bir şekilde evet gibi geliyordu. *Beni becer* sinyalleri veriyordu ve Tanrım, umarım haklıydım. Durakladım, buradan nereye gideceğimden emin değildim. İlk başta onu seksi bulmuştum ama şimdi daha çok ilgimi çekmiyorsa ne olayım. Onda bir şeyler vardı. Belli ki zekiydi ve ondan gelen bir küstahlık seviyesi vardı, bu da beni kaşındırıyordu.

"Dans etmek ister misin?" Sidney düşüncelerimi yarıda keserek sordu.

"Sikeyim evet." Kelimeleri neredeyse hırıldayarak söyledim ve onun ürpermesiyle ödüllendirildim. Sidney parmaklarımızı birbirine doladı ve ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim, ama beni kim suçlayabilirdi ki? Kısa ekose eteği ve bol gelen beyaz dar tişörtüyle nefis görünüyordu.

Sidney dans pistinde arkadaşlarımızın göremeyeceği bir yer seçti, yüzünü benden tarafa çevirdi ve ritme göre sallandı. Onu izlediğim her saniye sikimi daha da sertleştiren yavaş, durgun hareketlerle hareket etti. Ellerim kendimi tutamayarak kıvrıldı ve kalçalarına inip onu göğsüme doğru çektiğimde Sidney'in nefesi boğazında düğümlendi. *Hay sikeyim*. Kıççı kasıklarımın girene kadar bana doğru yuvarlandı ve beni çılgına çevirdi. Zihnim bir tür mağara adamı gibi aynı şeyi tekrar tekrar söylüyordu. *Benimkini*.

Bu gece onu eve götürmem gerekiyordu, yoksa bu beni öldürürdü.

Parmaklarımı eteğinin hemen altından geçirip açıkta kalan kalçalarını sıktığımda zaten taş gibi olan sikime kan hücum etti. Tüm vücudu avuçlarımda içinde titrediğinde boğazımın arkasından alçak bir hırıltı kaçtı. Kahretsin, beni sınıra ne kadar yaklaştırdığını bilmiyordu. Başını omzuma yaslayıp yana yatırarak ağzıma yer açtı ve boynunun dar sütununu yaladığımda mırıldandı.

"Çok güzel kokuyorsun." İnledim, yüzümü omzuna gömdüm.

İnledi ve ben de onu yüzüme çevirip ağzımla yakalamak istedim. O kadar yakındık ki nefesi dudaklarımda üzerinde geziniyordu ama öpücüğü durdurmak için çenesini tuttu.

Ne oluyor lan? Alnımı onunkine yaklaştırdım ve her nefesini içime çektim. Sidney'nin elleri karnımda geziniyordu ve tırnaklarını göğsüme geçirdiğinde derin bir inilti duydum. Dudaklarını ısırıldığı yer pembeydi ve dilimi izler boyunca gezdirmek için can atıyordum. Ağzı mükemmel bir dudak büküşü oluşturdu ve her nefes alışında neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştım.

Sidney başını geriye atmadan önce kısık, acı dolu bir ses çıkardı. Birkaç nefes çekti ve gözleri bana dikildi.

Buz damarlarıma doldu ve oluşmakta olan sıcaklığın yerini aldı. Onu yanlış mı anlamıştım? Onu çok mu zorlamıştım? "Özür dilerim. Her ne yaptıysam, çok özür dilerim."

Uzun bir iç çekti, sonra başını salladı, dolgun dudaklarında bir sırıtma oluştu. "Bu bir numaralı kural: öpüşmek yok."

Birkaç santim geriye kayd1 ve ellerim kalçalarında sıkılaştı, gitmesine izin vermedim. Bakışlarım ağzından gözlerine gidip geliyor, onu tatma arzusundan başka bir şey düşünmemeye çalışıyordum. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, o da diliyle onunkini ıslatırken bu hareketi takip etti. Sidney'in sözleri nihayet şehvetin yarattığı bulanıklığı dağıttı ve olması gerekenden daha sert vurdu. "Ne?"

"Bir numaralı kural." Eğildi ama parmakları hâlâ beni bırakmak istemiyormuş gibi içime giriyordu. İyi oldu. Bırakmasını hiç istemedim.

Sanki cevabı orada bulacakmışım gibi bakışlarım onunkileri aradı. Sidney çoktan arkasını dönmüştü ama gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesini yakaladım. Başparmağıyla masasını işaret etti. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Ben de Sidney.

Elimden kurtuldu ve ben hemen onu hissetmeyi özledim. Ne haltlar dönüyordu? Bir dakika önce birbirimizin üzerindeydik ve bir dakika sonra burada sersemlemiş bir şekilde duruyordum. Ben kendime gelene kadar o çoktan masaya gelmişti.

"Ne demek kural?" Ona ulaşır ulaşmaz sordum.

Uzun bardağını birkaç yudumda bitirdi. "Ben de öyle dedim. Bu tür şeyler için kurallarım var."

"Ne tür şeyler?" "Tek gecelik ilişkiler."

"Ya daha uzun olmasını istersem?" Bu da nereden çıktı şimdi?

"Bu iki numaralı kural: sadece bir gece."

Kaşlarım birbirine çarptı, ne yapacağımdan emin değildim. Bir geceliğine yattığı için mutlu olmalıyım. Kendimden geçmeliydim. Hangi erkek bunu istemez ki? Görünüşe göre ben, çünkü masadan daha fazlasını alması doğru gelmedi.

Merak ettim, devam ettim. "Tamam, oyununa saygı duyabilirim."

Hıçkırıldığında bakışları mahvoldu. "Kurallar, oyun değil."

Ellerim teslimiyetle kalktı. "Özür dilerim. Kurallar."

"Bu daha iyi. Bak, burada rotadan çıkıyoruz. Sen ateşlisin. Benim seksi olduğumu düşündüğünden eminim. Benimle eve gel." Sözlerinin arasında hıçkırdı ve ayaklarının üzerinde sallandı.

Onu yakaladım, gereğinden fazla yakın tuttum ve ellerini sırtıma doladığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Gözbebekleri kocaman açılmıştı ve dili dışarı fırlayıp alt dudaklarını ıslattığında zorlukla yutkundum.

Ağzımdan çıkacaklara çok sinirlenmişim ama hiçbir zaman sarhoş bir kızı eve getirecek bir adam olmamıştım ve olmayacaktım. Ne kadar cazip olursa olsun. "Bunu söylemek beni öldürüyor. Ve *gerçekten* de öyle, ama bu gece bu konuşma için çok fazla içtin."

Kaşlarını çattı.

Telefonumu ona doğru kaydırdım. "Bana numaranı versen ve bunu tekrar yapsak nasıl olur? Ayıkken."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Hayır, bunu yapamam."

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Bana bunun başka bir kural olmadığını söyle."

Sidney çenesini göğsüme dayadı ve alt dudağını emdi, çok seksi görünüyordu. Başımı tavana doğru eğdim ve derin bir nefes aldım. Lütfen, Tanrım. Böyle bir şey olamazdı. Hayatımda hiç bir kızın peşinden koşmamıştım ve bu kız beni kendine bağlamıştı. "Ya sana benimkini verirsem?"

Burnunu kırıştırdı. Çok sevimliydi. "Üç numaralı kural: Telefon numarası alışverişi yok."

"Bu nasıl çalışıyor lan?" Elimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Pislik olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum ama hadi oradan. Bu kurallar beni öldürüyordu. "Bir erkekten hoşlanıyorsan ne olacak?" Keşke çocuklarım beni şimdi görebilseydi. Bunu asla unutamazdım.

Bana özür dileyen bir gülümseme verdi ve ben zaten ne olacağını biliyordum. "Beş numaralı kuralı ihlal ediyor."

"Söyle bana," diye kestirip attım.

"Bir erkekten hoşlanmak flört etmeye, flört etmek ilişkiye, ilişki de duygulara yol açar. Beş numaralı kural: aşık olmak yok."

Çenemde bir kas kasıldı. "Kaç tane kuralın var?"

"Beş."

"Dördüncü kural nedir?" Biri omzumu tuttu, beni ona doğru döndürdü ve etkili bir şekilde önümü kesti.

"Tebrikler dostum. Bu gol çılgıncaydı," diye bağırdı müziğin üzerine ve nefesi bira kokuyordu.

"Hedef mi?" Sidney'nin başı yana eğildi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi aşağı yukarı baktı.

Yanımdaki iri adam benim takımımın deniz mavisi hokey formasını giyyordu. Arkasını döndü ve ona Ryder soyadının büyük beyaz harflerle yazılı olduğu sırtını gösterdi. Onunla yüzleştii ve gülümsedi. "Evet, tatlım. Huskies'in yıldız forvetiyle takıldığını bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Jax Ryder?" diye sordu başını hafifçe sallayarak, sanki bana hayır dememi söylüyormuş gibi.

"Evet." Sertçe yutkundum. İlk defa ismimin geri tepeceğı izlenimine kapılmıştım.

Omuzları çöktü ve ayak parmaklarının üzerine kalkıp bana doğru eğilmeden önce hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Yüzümü ararken gözleri iriydi ve kulübün loş ışığında renklerini seçebilmeyi diledim. Ağzını benimkine yaklaştırırken göğsüme sıkıca bastırdığı vücudunun sıcaklığından zevk aldım, o kadar yakındı ki nefesinin benimkinin üzerinde dolaştığını hissedebiliyordum. Ağzım sulandı ve aradaki mesafeyi kapatmamak için kendimi zor tuttum. *Haydi, Trouble. Öp beni.*

"Bu gerçekten çok kötü, Jax." Aradaki mesafeyi kapattı, beni dudaklarımın hemen yanından öptü, sonra kollarımdan ayrıldı, kaşları birbirine yapışmıştı. Arkadaşlarına doğru bir adım attı, neredeyse ayağı takılıyordu. Ona yardım etmeyi çok istedim ama sözleri beni yakaladı. "Kural dört: Hokey oyuncusu yok."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır." Bana küçümseyici bir sırıtış attı ve arkasını dönmeden önce parmaklarını oynatarak veda etti.

Bakışlarım tüm bu süre boyunca onun kışını izledi ve dudaklarımda yavaş bir gülümseme kıvrıldı. Onu kırmaya asla karşı koyamazdım.

Kurallar.

İKİ SIDNEY

"Anne. E-postayı geçen hafta aldım. Bir tavsiye daha, o zaman iş tamam." Bir rüzgâr ensemdeki tüyleri diken diken etti ve kulaklarımı korumak için mavi yün ceketimin yakasını çevirdim.

"Yine de endişelenmeyin. Daha önce bir profesörü kazanmakta hiç başarısız olmamıştım. Bu sefer de berbat etmeyi planlamıyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz elim ağzımı kapatmak için havalandı.

"Üzgünüm, sanırım ağzımı sabunla yıkamak için çok yaşıyım." Şaka yaptım ve mezar taşının etrafındaki toprağı temizledim, sahte çiçekleri plastik vazolarına yerleştirdim. Toprak donmuştu, bu yüzden gereklilikten çok alışkanlıktı, ama her ziyaret ettiğimde kendimi telaşlanmaktan alıkoyamıyordum.

"Keşke burada olsaydın."

Taşa kazınmış sözcüklerin izini sürerken parmaklarım titredi.

*Sevgi dolu bir
anne çok erken
gitti.*

"Şu anda senin o sevimsiz motivasyon konuşmalarından birini gerçekten kullanabilirim." Burnumu çektim, nefesimi kontrol etmek için bir saniye durakladım. "Bazen ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum: *Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin.* Ya da kişisel favorin: *Hayalleriniz yaptığınız fedakarlıklara değer.*"

Bir ürperti bacaklarıma tırmandı ve yerimde kıpırdandım. "Haklıydın anne. Fedakârlık yapıyordum ve o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum."

Buz gibi bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve soğuk yanaklarımda iz bırakmasını istemediğim için sildim. Kazadan bu yana geçen sekiz yılın bunu kolaylaştıracağını düşünebilirdiniz.

"Seni özledim. Sarılmanı, her zaman ne söyleyeceğini bilmeni ve yağmur yağdığında yatakta kahvaltı etmeyi özledim." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve kendimi kontrol altına almak için birkaç nefes almak zorunda kaldım. Beni beş yıl önce terk etmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Benimle gurur duyardın. Senin ayak izlerini takip ediyorum. Bunu başaracağım. Söz veriyorum."

Daha fazla kalamayarak parmaklarımı öptüm ve mezar taşının üzerine koydum. "Seni seviyorum anne. Doğum günün kutlu olsun."

Mezarlığın içinden geçen kaldırım labirentine doğru geri döndüm ve Mia'nın doksanlı yıllardan kalma arabasına bindim. Kötü durumdaydı ama yine de çalışıyordu. Kaloriferi çoktan yakmıştı ve ben de uyuşmuş parmaklarımı havalandırmanın önünde birbirine sürttüm. Mia bana sıcak bir gülümseme verdi ve elini koluma koydu. "Nasılsın?"

Omuz silktim. "Geçen yıldan daha iyi, bir sonraki kadar iyi değil. En azından bu sefer iyi haberlerim vardı."

"Ne olursa olsun seninle gurur duyacağını biliyorsun, değil mi? Senin mutlu olmanı isterdi."

Mantıklı olarak, bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Ama Mia, annenin hayalini yaşayamamasının sebebinin sen olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamamıştı. En azından bir nedeni.

"Politikanın içinde olmak benim kanımda var, tıpkı onunki gibi." Annemi ziyaret ettiğimde her zaman üzerime çöken o ağır duyguyu üzerimden attım. "Şafakta kalkıp benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Mia yüzüme baktı ve normalde neşeli olan ifadesi endişeyle yumuşadı, sonra da şaka yaptı: "Anthony uyanıp buraya onsuz geldiğini öğrenince çok kızacak. En iyi arkadaş statüsü için beni geçmeye çalıştığını biliyorsun."

Gülümsedim. "İkiniz de benim en iyi arkadaşlarımsınız." "Evet, ama en iyi arkadaş benim."

Benim Omuzlar salladı ile Bastırılmış Kahkaha. "Sen

İkinizi de sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi? Bir kazanan olmak zorunda değil."

"Uh-huh. Ve sınıfta ilk olmana gerek yok. Düşünsene, bugün uyuyabilirdik. Hayatında bir gün bile sınıf atlamadın."

Alay ettim. "Birinci gün müfredat günü. Kelimenin tam anlamıyla en önemli gün."

"Cidden öğretmenlerinizle iletişime geçmemiş gibi mi davranmaya çalışıyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, ama hepsi cevap vermedi."

"Çünkü Noel tatiliydi." Başını salladı ve omzunu benim omzuma dayadı, sonra da

arabayı sürmeye başladı. "Yine de kahvaltı ısmarlıyorsun."

Anthony bizi lokantada karşıladı. Açık kahverengi saçları düzenli bir şekilde sola doğru taranmıştı ve siyah çerçeveli gözlükleri burnundan aşağı kayarak kısa siyah eteğimi ve canlı mavi ceketimi inceledi. Kestane rengi saçlarımdan bir tutamı kaldırdı ve altından görünen saf beyaz röfleleri ortaya çıkardı.

"İyi görünüyorsun, tatlım." Annemden bahsetmedi. Bu onun mezarını ilk ziyaret edişim değildi ve ikisi de başka bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacım olduğunu hissetmişti. Başka bir şeyden.

Ona küçük bir gülümseme ile onay verdim ve 1950'lerden kalma masaya oturdum. Beyaz ve siyah karolarla kaplı zeminde oynayan kırmızı bir kumaşla kaplıydı. O kadar tematikti ki garsonların paten giymesini beklerdim. Annem buraya bayılırdı. Burnumu çektim ve gözlerimdeki yanmayı geri kııptım. Umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"Peki, kulüpteki o delicesine seksi adam hakkında mı konuşacağız?" Mia kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı.

Bu işe yarar. Berrak gri gözlerin ve dolgun, gür dudakların görüntüsü başımı döndürdü. Jax itiraf etmek istediğimden daha sık aklıma geliyordu ve ne zaman kendimi onun sadece rastgele bir potansiyel ilişki olduğuna ikna etmeye çalışsam, kafamın arkasındaki bir ses saçmalık diyordu. O gece o kadar yoğundu ki, biraz fazla çakırkeyif olduğum için her şeyi durdurmasaydı, kuralımı çiğneyip onunla eve giderdim. Hatta biraz yalvarabilirdim bile.

Anthony ağzı krep doluyken konuştu. "Birbirinize sürtünme şeklinizden yanacağınızı düşündüm. Kahretsin, ben de yanabileceğimi düşündüm. Kızım, onu eve götürmediğine inanamıyorum."

Ben de inanamadım. Dürüst olmak gerekirse, erkekler böyle yapılı olmamalı. Böyle hareket etmemeli.

"O bir hokey oyuncusu." Omuz silktim.

"Evet, ve?" Mia beklentiyle bana baktı.

Ve sadece kendilerini düşünen, kendini beğenmiş, kibirli, ukala pisliklerle ilişkiye girmedim. Böyle bir belirti gösterdiğinden değil ama hokey oyuncularının nasıl düşündüğünü en iyi ben bilirdim. Ne de olsa hayatım boyunca etrafımı sarmışlardı. "Ve bunun dört numaralı kural olduğunu biliyorsun."

Yüksek sesle iç çekti ve garson bize baktı. Ona el salladım ve Mia'ya ters ters baktım. Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bu kuralların aptalca olduğunu biliyorsun, değil mi? Adam gayet iyiydi."

Kuralları yerinde tutmak için bir sebep daha. Böyle bir adamdan uzaklaşmak zordu. Nasıl bir kız olduğumu biliyordum. Farkına bile varmadan, tüm hayatımı bir tür yapışkan ahtapot gibi onun etrafına saracaktım. Zayıf yönlerinizi bilmek önemliydi ve muhtaç bir sürtük olmak benimkilerden biriydi. Hiç şüphesiz dipsiz kuyumdaki baba sorunlarımdan kaynaklanıyordu.

Anthony saçımı karıştırdı. "İkinizin hareketlerine bakılırsa yatakta da iyi olduğuna bahse girerim."

Yanaklarımın kızardığını şimdiden hissedebiliyordum. "Kurallar tartışılmaz."

Mia iç çekti, kurallarımın hoşlanmadığı yüzünden okunuyordu. "Tamam ama sadece bir kuraldı. Eğer sadece bir geceyse hokey oyuncusu olmanın bir önemi yok, değil mi?"

"Annem için nasıl gitti?"
Gözleri büyüdü. "Özür dilerim."

Mia'nın elini kapattım ve biraz sıktım. "Sorun değil. Hokey oyuncularını yatakta bencil olan kibirli puştlardır. Vibratörümle daha iyiyim."

Anthony eğildi ve sadece bizim duyabileceğimiz şekilde fısıldadı. "Lütfen bana en azından onu 'kişisel bakımınız' için malzeme olarak kullandığınızı söyleyin."

Boynumda bir kızarıklık oluştu ve yüzüm alev alacakmış gibi hissetmeye başladım. Jax'in dolgun ve yumuşak dudaklarının dudaklarıma yapıştığını, parmaklarımın onun dağınık kumral saçlarını karıştırdığını ve onun ağırlığının kalçalarımın arasında sayamayacağım kadar çok olduğunu hayal etmiştim.

Mia ciyakladı. "Oh, kesinlikle yaptın. Kirli. Eminim güzeldir."

Bacaklarımın arasında ısı birikti. Evet, çok iyi.

ÜÇ JAX

SIDNEY kamyonetimin önünden karşıdan karşıya geçerken kornaya basmamak için kendimi zor tuttum. Koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü ve altında olduğunu bildiğim gümüş çizgileri gizliyordu. Kalçasının ortasına kadar inen siyah bir eteğin altına ekose tayt giymiş ve yürüdükçe değişen büyük boy parlak mavi bir palto giymişti. Bugün sevimli bir punk-rock kütüphanecisi havası vardı ve bu da egomu okşuyordu.

Dans ettiğimiz gecenin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve o kurallarıyla ne tür bir meydan okuma ortaya koyduğunu anladığımı sanmıyordum. Yemin ederim sikim günlerce sertleşmişti. Tek rahatlama kendi yumruğumdu, onu bana doğru bastırmış, başını tamamen geriye yatırmış, göz bebeklerini kocaman açmış ve dilini dişlerinin arasına almadan önce alt dudağını mükemmel bir şekilde ıslatmış olarak hayal ediyordum. Hatıralarımda bile, kırmızı çukurları dilimle yatıştırma ihtiyacı çok fazlaydı. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor.

Ama hiçbir şey, ama hiçbir şey, o beni terk ettiğinde içime çöken hayal kırıklığının yerini tutamazdı.

Omuz silktili ve yürüdü gitti. Çünkü ben bir hokey oyuncusuydum. Bunun beni yatağı atması gerekiyordu, sikimi engellemesi değil.

Kuralları bir meydan okuma gibi geldi ve o zamandan beri onu arıyordum. İşte buradaydı, olması gerektiğı gibi yoluma düşmüştü.

Bir öğretmenin yerine park ettim, ceza yesem bile umurumda değildi. Eğer acele etmezsem, yine ortadan kaybolacaktı. Neredeyse kamyonetten atlayacaktım, ayaklarım parke taşlı yola çarpıyordu ve ona yetişmeye çalışıyordum. Köşeyi döndüğümde, mavi paltosu derse giden öğrenci denizinde kaybolmuştu.

Hangi cehennemde o?

Onu kaybetmenin hayal kırıklığını bastırarak nefes aldım ve kafeye doğru yöneldim. Gelecek Pazartesi erkenden gelip onu görmeyi umarak beklemek sapıkça bir davranış mıydı? Muhtemelen öyleydi.

Benim neyim vardı böyle? Sadece bir geceydi. O kadar bile değildi. Aramızda sadece lanet bir an vardı, ama kuralları o zamandan beri pençelerini içime geçirmişti. Sonunda birine ilgi duymanın heyecanını yaşadığım kadar bundan nefret de ediyordum.

"Hey! Sen Jaxton Ryder değil misin?"

Küçük eller koluma kenetlenip adımlarımı durdurdu ve bir sarışın bana baktı, geyik gözleri genişti. Dişlerimi sıktım ve bana yaslandığında ağzımdan çıkan ani bir küçümsemeyi durdurdum. Onu sarsmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

"O olduğunu biliyorum. Geçen yıl bizi finallere kadar götürmüştün." Sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı. O olmaya çalışıyordu

sevimli, ama bu bok çekici değildi.

Bu sabah beremi takıp güneş gözlüklerimi aldığımda Alex gülerek neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Kendini beğenmiş kıç, "Clark Kent" -onun sözleri, benim değil-kılığına girip tanınmadan ortalıkta dolaşabileceğime inanmamın çok komik olduğunu düşündü.

Harika.

"Gelecek hafta sonu oynayacağını duydum. Belki maçtan sonra uğrayabilirim?" dedi, sesi yumuşaktı, baştan çıkarıcı olmaya çalışıyordu ama altında yatan çaresizliği gizleyemiyordu.

"Maçtan sonra" dediği gerçeğini gözden kaçırmadım. Bebek mavisi gözleri, beyaz-sarı saçları ve düzgün göğüsleri beni cezbetmeliydi ama onda muhtaç bir parıltı vardı. Beni yakalayabilirse, elinde tutabileceğini düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Geri adım attım ve elini göğsümden çektim. "Eminim çocuklar seni gördüklerine sevineceklerdir."

"Orada olmayacak mısın?"

Ne demek istediğimi anladığından emin olmak için "Orada olacağım." dedim.

Yüzü buruştu ama o bir şey söyleyemeden ben döndüm.

"Maçta iyi eğlenceler," dedim omzumun üzerinden umursamazca ve uzaklaştım. Belki bir hıyar gibi konuşmuştum ama o kızın her yerinde *sapıklık* vardı. Derse giderken beni köşeye sıkıştırmak için erkenden buraya geldiğine şüphe yoktu. Aynı şeyi Sidney'e yapmayı düşünmemdeki ironi de gözümde kaçmamıştı.

Bugün üniversitedeki son dönemimin ilk günüydü. Birkaç ay içinde kinesiyoloji diplomamı alacak ve Boston Bruins'te oynamaya başlayacaktım. Beni üç yıl önce henüz genç takımlarda oynarken draft etmişlerdi. Doğrudan profesyonellere gitmeye hazırdım ama işgüzar annem bana *her şeyi sineye çekip* üniversiteye giden oyuncuların bir listesini göndermişti. İşte buradaydım.

Futbol ve beyzbolun aksine, NHL oyuncularının çoğunu üniversiteye gitmeden önce seçiyordu. Fiziksel olarak sözleşme imzalamadığınız ama takıma bağlı olduğunuz bir boşluk kullanıyorlardı. Öyle ki, eğer üniversitede hokey oynadıysanız ve draft edilmediyseniz, muhtemelen ikinci kademe bir oyuncuydunuz.

Kahve dükkânına giden arnavut kaldırımlı yolda yürürken uzun adımlarım mesafeyi tüketti. İçeri girdiğimde beni bir gürültü karşıladı. Mekân, erken saatlerde derse giren öğrencilerle o kadar doluydu ki, sıra ahşap bistro masaların etrafından ön girişe kadar uzanıyordu. Tıpkı diğer tüm kafe zincirleri gibi düzenlenmişti, ön tarafta nakit para ve yan tarafta müşteri alma sırası vardı.

Beremi çıkarıp cebime soktum ve bakışlarım tam önümdeki kıza takıldı. Ağzımın kenarından bir sırıtış yükseldi ve kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Seni buldum.

Sidney'in ayağı durmadan tıkırdıyordu ve son otuz saniye içinde en az üç kez saatine bakmıştı. Beni henüz görmemişti ama gözümü ondan alamıyordum. Sidney tam önüme geçti ve siparişimi almak için onu atlamaya çalışan sevimli baristaya ters ters baktı.

"Ben büyük bir koyu rosto alacağım. Lütfen." Sesi keskindi. Mini etek giyen bir kızdan değil, bir koçtan beklenecek türdendi.

Eğlenerek sessizce sıramı bekledim ve onun beni fark etmeden tezgâhın diğer ucuna doğru yürümesini izledim. Barista'nın bana bakmasına aldırmadan siparişimi çabucak verdim ve Sidney'e arkadan yaklaşabilmek için kafenin etrafında döndüm. Onun alanına girdim, dokunmadım ama ağzımı kulağının hemen üstüne indirip fısıldayacak kadar yaklaştım, "İşte buradasın, Bela. Ben de seni arıyordum."

Titredi ve bakışlarım kollarından aşağı inen tüyleri takip etti. Arkasını dönüp gülmeden önce keyifli bir saniye boyunca donup kalmıştık. "Oh, kahretsin!"

Göğsümden hafif bir kıkırdama yükseldi ve sırtıtışım köşeye doğru döndü. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Yüzünü tezgâha döndü ve boynunda beliren pembelik karşısında ağzım bir karış açık kaldı. "Seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

Elimi göğsüme koydum. "Buraya gittiğimi hatırlamamana üzüldüm."

Yarım bir kahkaha attı. "Oh, hatırlıyorum. Ayrıca, sonunda tam olarak aklım başımda değildi."

"Hayır, değildin. Bunu tekrar denemeye ne dersin?"

"Yani egonun incinmesini mi istiyorsun?" Siktir, ben Küstahlığına bayıldım.

Ben daha cevap veremedim, aşırı hevesli barista şehvetli bir gülümsemeyle bana doğru döndü ve tezgâhın üzerine doğru eğilerek dolgun göğüslerini mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. "Seninkileri özel yaptım."

Üzerine kırmızı kalemle yazılmış telefon numarasını ve öpücüğünün ruj izini görmezden gelerek kahvemi aldım. Bana küçük bir sırıtma yaptı.

"Teşekkürler," dedim, sesim düzdü.

Sidney gözlerini devirmeden önce bakışları benimkileri delip geçti.

Kulüpte renklerini seçmeye yetecek kadar ışık yoktu ve bir an için derinliklerine çekildim. Kenarları kahverengiydi, ortası elma yeşili bir renkle aydınlanıyordu. Göz kamaştırıcıydı ve baristaya karşı takındığı sinirli ifade çok seksiydi.

"Bu çok oluyor mu?" Sidney baristayı işaret etti.

"Bazen." Omuz silktim ve yanan içkimden bir yudum aldım.

sıcak kahve ve sıcak sıvı dilime değdiğinde irkilmemeye çalıştım.

Sidney dudağını çiğnedi ve gözleri fincanımın üzerine karalanmış numaraya odaklandı. Sinirli görünüyordu ama altında yatan duyguyu anlayamıyordum. Bardan gelen aynı elektrik akımı aramızda titreşti ve beni olduğum yerde dondurdu.

Gerçek olduğunu biliyordum.

Göğsü hızla yükseldi, belli ki benim kadar etkilenmişti. Beni sadece o duyabilsin diye başımı kulağına doğru eğdim. "Cidden, seni tekrar görmek istiyorum."

"Sidney... Sidney... bir gidiyorsun, iki gidiyorsun." Barista onun adını alaycı ve asidik bir tonda söyledi. Bakışlarını benimkilerden kaçırın Sidney pembenin en tatlı tonunda kızardı. Elimi uzatıp dikkatini tekrar bana yöneltmek istedim ama barista görmezden gelinmeyi reddederek ofladı. Sidney ve ben

Aramıza bakan çalışanın kıskanç yüz ifadesini görmek için döndüm.

"Cumaya ne dersin?" Ben sordum ama Sidney kahvesini almak için çoktan uzaklaşmıştı.

Takip etmek için hamle yaptım ama dev gibi bir adam önümde durdu. "Hey, adamım! Cumartesi günü harika bir maç çıkardın. Bu sene bizi finallere götürsen iyi olur."

"Planımız bu, dostum." Normalde içime kapanıktım ama geçen yıl finalleri kazandığımızdan beri insanların yanıma gelmesi kaçınılmazdı. Sidney tekrar ortadan kaybolmadan önce onu görmeye çalıştım ama sadece kapıya doğru yürüdüğünü görebildim. *Hay sikeyim.*

Onu tekrar kaybetmek istemediğim için kendimden ayrıldım ve omzumun üzerinden bağırdım. "Ben ıkıyorum. Bir sonraki maçta görüşürüz."

İnsanların bakışlarından kaçınarak beremi gözlerimin üzerine çektim ve kapıyı takip ettim. Aceleyle kapıyı ittim ve sert bir şeye çarpınca geri  e k i l d i m .

"Oomph." Sidney yüksek bir gıcırtı sesi çıkardı ve öne doğru tökezledi. Fincanını yoldan kaldırdı ve yere dökmekten kıl payı kurtuldu.

"Kahretsin, zr dilerim." Kolunu yakaladım ve öne doğru devrilmeden önce onu sabitledim. Sabahını mahvetmek için kapıya çarpmak gibisi yoktu.

"Uh-huh." Keskin yeşil gözlerini bana dikti. "Sırayı atlayarak yeterince zaman kazanmadın mı?"

"Hey, ben sırayı atlamadım. O sadece benimkini daha hızlı hazırladı." Ben bile saçmalıklarına inanmadım.

Kaşları atıldı. "Tezgâhın zerine eğilip sana numarasını verdiği zamanı mı kastediyorsun?"

"Ne? Kışkandın mı?" Başımı yana eğdim ve ona şakacı bir sırıtış attım. "Numarasını mı istiyordun? Her zaman geri dönüp ona sorabilirsin."

"Pek benim tipim değil."

"Öyle mi? Senin tipin ne?" Daha o söylemeden cevabı beğenmeyeceğimi biliyordum.

"Sıska emo müzisyenleri."

Elimle kalbimi kapattım. "Kahretsin, bu acıtıyor. Neden bana böyle yapmak zorundasın?"

Kapağını sabitlemeye çalışırken gözlerinde bir parıltı vardı ve kahvesine çocuğunun hayatını kurtarmış gibi baktı ve nefesinin altında aptal adamlar ve kahve tanrıları hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sidney bir eli kalçasında bana bakıyordu. Ben iri bir adamdım, 1.80 boyunda ve iki yüz kilo kaslıydım, yıllarca hokey oynadığım için rafine edilmişim, ama sadece bu bakışla bile beni alt edebileceğini düşünmeye meyilliydim.

Özrüm durdu, dilim dolandı ve beynim kekelemeye başladı. "Dışarıda güzel bir sabah."

Hava durumunu mu yorumluyorsun? Bulabildiğinin en iyisi bu muydu?

O da aynı derecede etkilenmemişti ve yüzünde bir kırıışıklık belirdi.

Kaşlarının arasında, gevşeyene kadar başparmağımı kaydırmak istememe neden oldu.

"Öyle mi?" Başını yana eğdi ve sırıttı. "Geç kalıyorum ve en sevdiğim kafeye zar zor yetiştim, sadece seksi, kendini beğenmiş bir hokey oyuncusu önümü kesti."

"Birincisi, dediğim gibi, hepsi baristaydı. İkincisi, benim seksi olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Gerçekten iltifat mı bekliyorsun? Bunun için biraz erken değil mi?" Sesi flört eder gibiydi ve göğsümde bir parça umut yükseldi.

"Beni fark etmeni başka nasıl sağlayabilirim ki?" "Oh, seni fark ettim. Sadece ilgilenmiyorum."

"Ah." Ama ilgileniyordu. Göğsünün hızlı nefes alış verişlerle yükselmesinden, yanaklarının hafif pembe tonundan ve bakışlarındaki sıcaklıktan anlaşılıyordu. "Senin kuralların, değil mi?"

Omzumu okşayarak bir sonraki darbesini indirdi. Bu beni daha da cezbetti. "Yuppers. Artık gerçekten pes etmelisin."

"Meydan okumayı severim, Sidney."

Yüzümü tararken dişleri alt dudaklarını kemiriyordu, şüphesiz ciddi olup olmadığını merak ediyordu.

Çok ciddiym.

Eğer o aptal kuralları olmasaydı geçen gece ne olacağını ve bu kuralları çiğnemesi için ne gerektiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bunu kazanamayacaksın." Bir kahkaha attı ve ikinci çıkış kapısına doğru birkaç adım atarak beni gerçekliğe geri döndürdü.

Kahvehanenin girişinde ne kadar durmuştuk?

Kapıyı açıyormuş gibi yaptı. "Önden buyurun."

I gözlü onu endişeyle olarak I yürüdü içinden; Kendine güvenemeyecek kadar memnun görünüyordu. "Teşekkürler."

"Yapılacak en kibar şey bu." Sidney'nin ağzı yanlara doğru kıvrıldı ve sözleri alaycılığın ötesindeydi.

Omuzlarımin arasında bir gerilim oluştu. Bu kız derimin altındaydı ve sonunda onu yakalayabilecek bir pozisyondaydım.

Onunla ilgili hiçbir şey bende kibar olma isteği uyandırmıyordu. Kapıdan içeri girdim ve çıkardığı tiz gıcırtı karşısında ağzım seğırdi. Gülümsediğimi görünce küçük bir öfke iniltisi çıkardı ama sırtışını kontrol etmekte zorlandı. Onu etkilemeyi başarmıştım.

Kafeyi sınıfımın bulunduğu binaya bağlayan uzun bir yol vardı. Sidney'den ayrılma fikri hoşuma gitmedi, zaten onu iki kez kaybetmişim, ama ben bir şey söyleyemeden, BCPT ders kitabını aşırı dolu çantasına tıkıştırmak için durdu. Aynı sınıfta olduğumuzu fark ettiğimde içimi bir heyecan kapladı.

Adamım, domalmışken iyi görünüyordu. Ben yanından geçerken küçük sürtük orta parmağıyla yüzünü kaşıdı. Sanırım kıcını kontrol etmemden hoşlanmadı.

"Davranış Değişikliği, öyle mi? Görünüşe göre bu dönemi birlikte geçireceğiz."

Nefesini içine çekti ve kaşları birbirine çarptı. Güzel. I gerekli için olsun altında onu cilt veyol Kulüpte bana doğru bastırıldığından beri benimkinin altına gömülmüştü. Vücudum aceleci bir fikirle uğuldadı ve hızımı artırarak aramıza makul bir mesafe koydum. Sonra da en tuhaf pislik hareketlerinden birini yaptım. Kapıyı çok erken açtım ve bekledim. Her zaman çok kibar görünürdü ama karşımdakini garip bir duruma sokardı. Hızını artırıyor musun? Gülümsüyor musun? Yol boyunca gülümsemeye devam mı edersin yoksa İki kez gülümsemek mi?

İki kız içeri girdi. "Teşekkürler, Jax," dediler ikisi de şarkı söyler gibi, sanki ben onlar için kapıyı tutuyormuşum gibi. I

bir adım geri çekildi, onlara doğru başını salladı ama bakışlarım Sidney'de kaldı.

Kaşları birbirine yaklaştı ve beni anlamaya çalışarak yanağını ısırıldı. Yaramaz sırtışıımı fark etmiş olmalı ki yavaşladı ve beni tamamen görmezden geldi. Acele etmeden telefonunu kontrol ederken hareketleri abartılıydı. Başını bakışlarımdan çevirdiğinde hafifçe sırtıttığını görebiliyordum, cehennem kadar seksi görünüyordu. Bu ona benim kitabımda puan kazandırdı. Geri adım atmıyordu, oyunun tadını çıkarıyordu.

"Biraz daha yavaş gidebilir misin?" Seslendim.

"Bazılarımız bir şeylerin birkaç saniyeden fazla sürmesini ister." Gözleri canlanıp bir şeyler söylemem için bana meydan okuduğunda, sözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu.

Sesimdeki kahkahayı gizleyemedim. "Hızlı ya da yavaş. Önemli olan tek şey herkesin hedefine ulaşması. Değil mi?" Kapıyı üstten tutarak onu alttan yürümeye zorladım.

"Tabii, kendine bunu söylemeye devam et, koca adam." O kadar yakındı ki, başının üst kısmı kolumun alt kısmını sıyırdı ve parlak, siyah saçları yürürken zıpladı. Elimde olmadan onu içime çektim. Nefis kokuyordu, narenciye ve vanilya kokusu beni hemen kulüpteki geceye geri götürdü. Başımı salladım ve anılardan sıyrılmak için elimden geleni yaptım.

Yan kapıya önce ben ulaşmaya çalıştım ama o beni bir saniye farkla geçti. Döndü ve kapıyı benim için açtı. Gözleri meydan okurcasına kısılmıştı. "Merak etme. Ben hallederim."

Orada öylece duruyordu, çok ateşliydi ve kafamı toparlamak için bir süre beklemek zorunda kaldım. Çok sinsiyi görünüyordu. Her nasılsa

Bana nasıl ulaşacağını çok iyi biliyormuş gibi kapıları açmayı bir cesarete dönüştürdü.

Oyun devam ediyor, Trouble.

"Teşekkürler, ama endişelenmedim. Sana güvenebileceğimi biliyordum." Dudaklarımı ıslattım ve yan gözle bakarak ona doğru yürüdüm. Onu geçer geçmez merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Merdiven boşluğu kalabalıktı ama ben oyun suratımı takınınca insanlar yolumdan çekildi.

Sidney insanlara çarpmamak için yavaşlamak zorunda kaldı ve beni takip etmek için çabalarken özürlerini duyabiliyordum. Sonunda öğrencilerin arasından sıyrılırken nefes nefese gülüyordu. Komplocu bir bakış attık ve ben sıırıttım. Elimde değildi.

Onu yan kapıya kadar geçerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kapıyı açtım ve yanaklarımı acıtacak kadar sert bir şekilde gülümseyerek küçük bir selam verdim. "Önden buyurun."

Zaten yarı koşu halindeyken avantajı ele geçirdi ve yanımdan hızla geçerek sınıf kapısını öyle bir güçle açtı ki neredeyse kendine çarpacaktı. Çarpışmadan kaçarken kahvesi şıpırdadı ve artık neredeyse boş olan fincana hayal kırıklığıyla baktı. Bunu kaçırıacaktı.

Damarlarımda adrenalin pompalanırken kulaklarımdan kan hücum ederek ona doğru ilerledim. Tanrım, onu kovalamayı seviyordum. Yavaşça hareket ettim, artık içeri girmek için acelem yoktu. Kapı ile duvar arasında köşeye sıkışmıştı, tam da onu istediğim yerdeydi.

"Ben kazandım." Muzaffer bir edayla gülümsedi.

Takdirle mırıldandım. Bu kızda karşı koyamadığım bir şeyler vardı. "Bu bir bakış açısı meselesi."

Bir elimi kapıya, diğerini de duvara koyarak onu kollarımın arasına hapsettim. Geniş gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi bir heyecan kapladı. Etrafımızdaki dünya sessizleşti, tüm dikkatim onun bakışları ağzıma düştüğünde ve dili dışarı çıkıp ısırmadan önce alt dudağını ıslattığında pantolonla çıkan sığ nefeslerindeydi. Kahretsin, dudağını dişlerinden kurtarmak ve benimkilerle değiştirmek istiyordum. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve aramızdaki mesafeyi kapatmamak için her şeyi yapmam gerekiyordu. Gözle görülür bir şekilde titriyor, karanlık gözlerle beni izliyordu ve geri çekilmek için iğrenç bir irade gücü gerekiyordu. "Kurallarınızı çiğnemek istemem."

Kaşları birbirine kenetlendi ve ben onun hayal kırıklığı dolu bakışlarına içten içe gülümsedim. Bu iş bittiğinde benim peşimden koşuyor olacaktı. Çenemi sıktım, çaresiz bir şey yapmadan önce onu bıraktım ve odaya girdim. Hâlâ beş dakika erken gelmiştik ama sınıf neredeyse ağzına kadar doluydu. Küçücüktü, sadece birkaç sıra masa vardı, böylesine özel bir ders için şaşırtıcı değildi.

Yukarı baktığımda sırtıtmaktan kendimi alamadım. Sadece iki koltuk kalmıştı.

DÖRT SIDNEY

KALBİM göğsümde çarpıyordu ve kontrol altına almak için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. Az önce ne olmuştu öyle? Bir saniye önce didişiyorduk ve bir saniye sonra koridorda peşinden koşuyordum. Sınıfa girdiğinde gözlerinde yenilgiden ve biraz da mizahtan eser yoktu. Sanki az önce beni duvara yapıştırıp onun için yanmamı sağlamamıştı. Kısa bir an için, sanki o anda beni öpecekmiş gibi bir sahiplenme duygusu vardı ama sonra aramıza bir duvar girdi ve bana kurallarımı hatırlattı.

Kulüpteki o geceden beri onu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Oh, hayır. Birden fazla fantezimde başrol oynamıştı. Sanki onu kapatmasaydım olabilecek bir gecenin yasını tutuyormuşum gibi rüyalarımda tekrarlanıp duruyordu.

Neden bir hokey oyuncusu olmak zorundaydı ki?

Geriye dönüp baktığımda, tüm tipik işaretlere sahipti: dağınık saçlar, devasa yapı, ukala gülümseme. Normalde onları bir mil öteden fark eden bir radarım vardı. Görünüşe göre, çok daha düşük bir

O gece hareketlerimi bölge kontrol ediyordu, yoksa daha erken fark ederdim.

Barista beni sıraya sokmamaya çalıştığı için dikenli bir kirpi gibi davrandığımı söylemek isterdim ama gerçek şu ki onu gördüğüm anda tüm savunma mekanizmalarım devreye girdi. Ya öyle yapacaktım ya da çaresiz bir tavşan gibi ona sokulacaktım. Ona kafayı takmış falan değildim. Sadece onu hiç düşünmemiştim.

Sınıfa girdim ve boş fincanı kaşlarımı çatarak çöpe atmadan önce kahvemini son yudumunu yuttum. Kahretsin, onu içmek için sabırsızlanıyordum. Sınıfta göz gezdirdim, bir yer aradım ve kalan boş koltuğu gördüğümde burnumu kıvırdım.

Tabii ki onun yanındaydı. Tabii ki yanındaydı. Güldüm, Jax sandalyeyi benim için tutarken ellerimi evrensel teslimiyet jestiyle havaya kaldırdım. Şövalye gibi görünüyordu ama gözlerindeki zafer parıltısı bana aksini söylüyordu.

Ona yaklaştıkça, bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum, sanki beni tam olarak çözmemiş gibiydi. Ben de aynısını yaptım, görünüşünü inceledim. Kafede onu kontrol edemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştım. Güçlü ve sağlam görünüyordu, sanki beni kaldırıp fırlatması kolay olacakmış gibiydi ve geniş göğsü koyu renkli tişörtünü gererek kaslarının en belirgin halini ortaya çıkarıyordu. Kalçalarından aşağı sarkan gri bir eşofman giymişti. Tipik bir sporcu kıyafetiydi ama o bunu çok seksi gösteriyordu. Gözlerimi keskin çenesinde gezdirdim ve bakışlarımla ukala bir sırtışa dönüşen dolgun dudaklarına diktim. Gözlerimi kaçırdım

uzakta, yer karolarıyla aşırı derecede ilgileniyormuş gibi davranıyor ve tüm uygunsuz düşüncelerimi bastırıyordum. Bu adam tamamen, yüzde yüz sınırların dışındaydı.

"Yine de ben kazandım." Yüzüm kıpkırmızı olmamış gibi davrandım ve iki kişilik ahşap masanın arkasına, bana uzattığı sandalyeye kaydım.

"Hiç şansın yok." Yanımdaki koltuğa otururken bana muzaffer bir gülümseme verdi.

Sırıtmama engel olamadım. "Kurallarda sandalyelerle ilgili bir şey yazmıyor. Sadece kapılar."

"Her şey için kuralınız mı var?" Kahkahası sınıfta çınladı ama odadaki herkes bize doğru dönünce kısa kesildi. Gözlerini ona dikmişlerdi. *Ama dürüst olmak gerekirse, onları kim suçlayabilirdi ki?*

Sertleşti ve yüzüne boş bir maske geçirdi. O başkalarını dışarıda tutmakta iyi biri gibi görünüyordu. Birkaç saniye önceki sırtışıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Ben burada oturmuş, kalbim son on dakikanın heyecanı ile çarparken, o etkilenmemiş, neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Ne oluyor be?

Telefonum titredi ve mesaja gözlerimi devirerek gizlice kontrol etmek için elimden geleni yaptım.

Baba: Yemeği kaçırdığım için üzgünüm. Nasıl olduğunu bilirsin. Söz veriyorum, haftaya sana yetişeceğim.

Telefonumu çantama geri soktum, babamın beni *tekrar* ayakta dikerek dikkatimi dersten uzaklaştırmasına izin vermemeye kararlıyım.

Çoğu insan öne doğru dönmüştü ama birkaç kişi vardı.

TUTUKLULAR

hala bakıyor Bu

Bu şekilde. I

Döndü benim Parmak,

dönmelerini işaret etti ve onlar da dramatik bir şekilde öne doğru döndüler.

Gerçekten olgunsun Sidney.

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkarırken kolum Jax'inkine değdi ve bastırılmış kahkahasıyla titreştiğini hissedebiliyordum. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve görüldüğü kadar sakın olmadığını fark ettim. Dirseğimi onunkine vurdum, bu da bana yandan bir sırtıma kazandırdı. *Bu daha iyi oldu.*

Yakınına eğilip fısıldadığında sesi çok alçaktı, "Yeni arkadaşlar edinmekte zorlanıyor musun? Belki onları bir şövalyelik yarışına davet edersin."

Bu kesinlikle flört değil. Değil. "Bir sürü arkadaşım var."

"Gerçekten mi? Kaç kişi?"

Üç arkadaşım vardı. Ama en az bir düzine sayılırlardı. "Çok fazla."

Bana inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Bir ara dışarı çıkmalıyız. Onlarla tanışmak isterim."

Çoktan yaptığını bilmiyordu. "Bilmiyorum. Kulübümüz oldukça özeldir." Evde takılmak, pizza yemek ve reality şovların eski tekrarlarını izlemekten daha ayrıcalıklı.

"Tamam. O zaman sadece sen ve ben."

Az önce bana çıkma mı teklif etti? Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Adam ateşliydi. Bir dergi kapağından fırlamış gibi ateşliydi ve kendine olan güveni onu daha da çekici kılıyordu. Sandalyemde iki büküm oldum, kulüpte onunla dans ettiğim anılar beynime hücum edip tüm mantıklı düşüncelerimi çalınca karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim ve zar zor cevap verebildim.

"Görüyorum ki iki numaralı kuralı unutmuşsun."

Kaşlarını kaldırdı ama cevap veremedi sözünü kesildi.
Profesör boğazını temizledi ve bize doğru baktı.

Kahretsin.

Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Dediğim gibi... Davranış Değişikliği İkna Teknolojisine hoş geldiniz. Ben Dr. Carter ve yanınızda kimlerin oturduğuna iyice bakmanızı istiyorum çünkü bu sınıfın geri kalanı için size tahsis edilmiş koltuklar bunlar."

Dehşet mideme yerleşti. Tüm sömestr boyunca *onun* yanında oturarak nasıl hayatta kalacaktım? Lanet olası aklımı kaybedecektim.

Jax tek kaşını kaldırarak bana baktı. Dikkatinin ne kadar üzerimde olduğunu anlayabiliyor muydu? Bir girdabın yanında oturuyor gibiydi, içine çekilmemek imkânsızdı. Tüm vücudunu bana doğru yöneltti ve yüz ifademi okumaya çalışarak gözlerimi aradı.

Zaten sıcak olan yüzüm daha da ısındı. Onun gibi birinin tüm *bunları* bana yöneltmesi çok etkileyiciydi. Biraz fazla uzun süre baktı ve onun dikkati karşısında tenimde çakıl taşları oluştuğunu hissedebiliyordum. Bu adam... tehlikeliydi.

Jax'in tüm spor yıldızlarının sahip olduğu o doğal havası vardı. Beresini çıkarmıştı, açık kahverengi saçları doğal bir şekilde dağılmıştı ve kalın kirpiklerle çevrili gözleri açık gri tonuyla dikkat çekiyordu. Yakasının üstünden görünen bir dövmenin üzerinden boynunu kaşdı, sonra kollarını dirseklerine kadar iterek kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. İhtiyatlı bir şekilde derin bir nefes aldım. Harika ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir kokusu vardı, hafif odunsu bir koku

Kulüpte fark etmediğim erkeksi bir tıraş losyonu ile karıştırılmıştı.

"Buna ihtiyacın olabilir," dedi Jax ve kahvesini bana doğru uzattı. Sesi alçak bir törpüydü ve tüm dikkatim onun üzerinde olana kadar beni içine çekti-

Olamaz. Tatlı olmasına izin yoktu.

Jax'in ağzı yanlara doğru kıvrıldı, eğlencesi telaşlı halimi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, son dakikaya bıraktığım eşyalarımın geri kalanını çantamdan aldım. Onu nasıl görmezden geleceğimi bulmam gerekiyordu, yoksa bu dersten sağ çıkamazdım.

Masamızdan Jax'e bir not uzatıldı ve parlak pembe harflerle Lindsay adını ve ardından bir telefon numarasını gördüğümde sabrım dağıldı. Ona homurdandım, "Küçük hayran kulübünü dizginle. Bazılarımızın bu dersi ciddiye alması gerekiyor."

Gözleri karardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Dr. Carter bana seslenmeden önce değil, "Bir sorun mu var?"

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

"Hayır, efendim." Ellerimi kucığımda birleştirdim, vücudum sertleşti.

"Bu ciddi bir ders ve tüm dikkatinizi vermenizi bekliyorum. Eğer sınıf arkadaşlarınıza hak ettikleri saygıyı gösteremiyorsanız, gitmeniz gerekiyor."

"Bir daha olmayacak efendim, söz veriyorum."

Öfke yanaklarımda yükseldi ve yavaşça Jax'e hançer fırlatmak için döndüm. Sırıltısı daha da genişledi ve patlamak istememe neden oldu. Ellerim kenetlendi ve derin nefesler alarak gözlerimi kapattım. İşte tam da bu yüzden

Hokey oyuncularını. Beladan başka bir şey değillerdi ve Jaxton Ryder da farklı değildi. Elbette, çekici, komik ve görünüşe göre düşünceli olabilirdi, ama bu kovalamacaydı. Onu reddettim. Onun aşırı rekabetçi kıçının önünde dev bir kırmızı bayrak sallayabilirdim.

Dr. Carter devam etti. "Söylediğim gibi. Buraya gelebilmek için en iyinin de iyisi olmanız gerekiyordu ama bu sınıfı hiç deneyimlemediniz." Jax'e baktım ama o, hayatta bir kez yapılacak bir konuşma yapan profesöre odaklanmıştı. "Önümüzdeki dört ay, deneyimlediğiniz en yorucu dönemlerden biri olacak. Gerçek dünyada başarılı olmanızı sağlamak için buradayım, bu da size kolay davranmayacağım anlamına geliyor. Buraya kadar kendi başınıza geldiniz ve ne kadar başarılı olacağınız sizin elinizde." Parmaklarıyla gerçekleri sıralamaya devam etti.

Yüzde 10'u başarısız olacak.

Yüzde otuzu ortalamanın altında olacaktır.

Yüzde otuzu tatmin edici olacaktır.

Ve sadece yüzde beşi sınıfının en iyisi olacak.

"Ekstra bir teşvik olarak, ilk üçe giren öğrenciler benden kişisel bir tavsiye mektubu alacaklar."

Kan kulaklarıma hücum etti ve Dr. Carter'ın sonraki sözlerini bastırdı, çünkü hem heyecan hem de korkuyla boğulmuştum. Stajımı garantiye almak için tam da ihtiyacım olan şey önümde lanet bir havuç gibi sallanıyordu. Profesörün bu dersi ne kadar sert anlattığına bakılırsa, havada yirmi fit yükseklikte bile olabilecek bir havuç.

Gerçekliğe geri döndüğümde Dr. Carter ders programını yarılmıştı. Her hafta sınav olacaktık, bu da tipik vize ve finallerden daha fazlaydı.

"Çoğunuzun bu sınıfa katılmak için iyi nedenleri var, ancak açık konuşayım, eğer bir nedeniniz yoksa, gitmeniz en iyisi. Bu kurs çok yorucu olacak ve danışmanınız kayıt yaptırmadan önce sizi bu konuda bilgilendirmiş olmalı. Ya yüzde yüzünüzü verirsiniz ya da başarısızlığa mahkûm olursunuz."

Midemde bir korku hissi kaynadı. *Nefes al, Sidney. Sende bu var.*

Bu benim tavsiye almak için son şansımdı. Kendimi toparlamam için bir sebep daha.

"Haftalık sınavlar final notunuza dahil değildir. Bunlar, dersi bırakmanız gerekip gerekmediğini belirlemenize yardımcı olmak için var. Bunları geçemezseniz, tüm çalışmalarınızı sınıf önünde sunacağınız vizeyi de geçemezsiniz."

Sertçe yutkundum. O tavsiye mektubuna ihtiyacım vardı.

Sonraki bir saat boyunca, şimdiye kadar verilen en yoğun ilk ders olması gereken şeyi dinledim. İstemedem de olsa Jax'in kahvesi için minnettardım. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Dr. Carter dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koydu. "Ne yapacağınıza karar verin ve gitmekte özgürsünüz." Kapıda durakladı. "Ve iyi şanslar."

Sınıf arkadaşlarım Jax'in etrafını sararken neredeyse itilip kakılarak yolumdan çekiliyordum. Sevimli bir esmer başladı. "Benim evime gelebilirsin. Tamamen bana ait, böylece rahatsız edilmeyiz." Sanki ima ettiği şey çok açık değilmiş gibi ona doğru göz kırptı.

Sınıftan kaçarken arkamdan seslenen Jax'i duymazdan gelerek onların yanından sıvıştım.

BEŞ JAX

Eve varır varmaz, ilk defans oyuncumuz Lucas beni kapıda karşıladı. İri bir adamdı ve koyu kahverengi teniyle güzel bir tezat oluşturduğuna yemin ettiği parlak pembe bir gömlek giymişti. "Bana neden bir kızın peşinden koştuğunla ilgili milyonlarca tweet'te etiketlendiğini söylemek ister misin?" İri cüssesiyle kapı aralığında beni engelledi ve Twitter açıkken telefonunu yüzüme doğru salladı. O gezinirken Sid'in ve benim küçük rekabetimiz tam ekran görünüyordu.

Tweet: Gizemli kız kim?

Tweet: İç çamaşırlarınızı sıkı tutun kızlar, çünkü bunu görmelisiniz.

Tweet: Jax Ryder'ın içine ne girdiyse birazını istiyoruz.

Omuz silktim. "Söyleyecek bir şey yok."

Onunla tartışmaya girmemin imkanı yoktu. Zaten soyunma odasında başıma gelmeyen kalmazdı. Hokey oyuncularını çok dedikoducuydu.

Lucas yüzüne yayılan bir eğlenceyle bana baktı. "Saçmalık."

"Ciddiyim dostum. Bırak artık." Onun yanından geçip Alex ve River'ın kanepede oturup dev ekran televizyonumuzda oyun oynadıkları oturma odasına girdim. Bağırışlarından anladığım kadarıyla Alex fena halde kaybediyordu.

"Hadi ama dostum! Bay Reserved koridorlarda koşturup en iyi arkadaşlarına neler olduğunu anlatmadan gidemez." Lucas neredeyse kendini kaybediyor, beni hırpalamaktan zevk alıyordu.

Bir forvet olan Alex, kumandasını kanepeye çarptı, kirli sarı saçları topuzundan düştü ve telefonunu eline aldı. Kendini galibiyete adanmışken River'ı kimsenin yenemeyeceğini öğrenmiş olması gerekirdi.

"Kahretsin, bir video var." Alex bir saniye izledi ve yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı. "Bu bir kız değil. *Bu o kız.*" Koltuktan atlayıp telefonunu bana doğru tutarken sırıttı. "Sana yine kurallarını mı koydu, kardeşim?"

Lucas kıkırdadı. "Bunu duymalıyım."

Olamaz. Bunun hemen şimdi sona ermesi gerekiyordu. Alex ve beni ayıran bir kanepeler vardı, bu da ihtiyacım olmayan bir engel oluşturunuyordu. Alex büyük ve hızlıydı. *Sikerim böyle işi.*

Kanepenin üzerinden atlamak için çabaladım ve onu kış üstü yere düşürdüm ama telefonu kaptığım gibi Lucas'a fırlattı ve telefonu alma girişimimdeki başarısızlığıma güldü.

Sağ kanat oyuncumuza seslendim, "River, bana yardım edecek misin, dostum?"

"Karışmıyorum. Yine de sevimli olduğunu duydum." Bana göz kırptı ve bir elini simsiyah saçlarında gezdirdi.

Yeni bir oyuna başlamadan önce saç.

Lucas'a doğru yavaşça yürüdüm, kaçmaya hazır korkak bir geyik gibi onu köşeye sıkıştırdım ve telefonu almak için hamle yaptım. Video oynatılırken Sidney'nin kahkahası odanın içinde çınladı. Ses özgürdü, açıktı, kendini tutmuyordu. Alışık olduğum sahte kıkırdamalardan hiçbiri yoktu.

Beni susturması gerçekten çok kötüydü.

Tekrar.

"Tanrım, dostum, gülüyordun." Lucas bana gerçek bir şokla baktı. Çok gülen biri değildim; nedenini çok fazla düşünmemeye çalıştım. Yani, iyi bir gösteri sergiliyordum ama olan buydu. Bir gösteriydi. Lucas'ın kafası hâlâ ekrandan bana doğru sallanıyor, ağzını bir sırtış kaplıyordu.

Bunu asla unutmayacağım.

River'ın koyu renk kafası yukarı kalktı. "Bu kızdan hoşlanıyor musun, Jax?" Gözleri benimkileri aradı, kafası soruyla birlikte eğildi.

Ondan hoşlandım mı? Kahretsin, oraya gitmiyordum. "Hayır, dostum.

Sadece başka bir kız."

Alex güldü. "Seni geri çeviren başka bir kız daha."

River sesindeki inançsızlıkla bana baktı. "Dur bir dakika. Kulüpteki kız bu mu?"

Omuz silkerek geçiştirmeye çalıştım. "Hokey oyuncularından hoşlanmıyor."

Alex odanın diğer tarafından güldü. "Tabii dostum, *bu* yüzden seni ortada bıraktı." Lucas ve River'la bakıştı ve üçü de sırtarak saçmalıklarımı yüzüme vurdu.

Bu adamlar bu kızın beni ne kadar saptırdığını öğrenmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Ona kahvemi verdim, Tanrı aşkına. İyi bir şey yapmak için kontrol edilemeyen bir dürtü

ve yüzündeki kederli ifadeyi silmek için. Bu yüzden, oyun oynamayan on altı yaşında bir çocuk gibi kahvemi kaydardım. Daha da kötüsü, itiraf etmek istemediğim kadar çok kez kendimi onun içişini -yumuşak ağzı kapağın üzerinde çentikleniyordu- izlerken yakaladım.

Alex bana bir yastık fırlattı. "Kötü durumdasın, dostum."

Neyse ki yüzüme çarpmadan hemen önce yakaladım.

Piç kurusu beni hayal kurarken yakaladı.

Tezgâhtan çantamı aldım, kaçmaya niyetliydim. Evimiz iki yatak odası ana katta ve iki üst katta olacak şekilde düzenlenmişti. En iyi tarafı da her odamızda bitişik bir banyo olmasıydı. Çoğu üniversite öğrencisinin fiyat aralığının dışındaydı, ancak her bir bonusumuzla burada fazlasıyla iyiydik.

Ayrıca, mükemmeldi.

Son üç yıldır birlikte yaşıyorduk ve oldukça iyi bir sistemimiz vardı. Birbirimizi sinirlendirmediğimiz anlamına gelmiyor çünkü sinirlendiriyorduk.

Yastığı sıkı bir top haline getirdim ve televizyona bakan Alex'e doğru savurdum, tam kafasının arkasına isabet etti. Yastığı geri fırlattığında merdivenlere doğru koştum. Duvara çarptı ve beni kıl payı ıskaladı. Odama girer girmez sırtımı kapalı kapıya dayadım ve ellerimi yüzüme sürdüm. Başımı masif ahşaba yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce boynumu kırdım ve Sidney'in muzaffer gülümsemesini hayal ettim. *Ne düşünüyordum ki ben?*

Okulun bir sirke dönüşmesini engellemek için dikkat çekmemem gerekiyordu. Onun yerine, bugünkü gösterim tüm sosyal medyada patlayacaktı. *Bu lanet kız.*

Öpüşmeme kuralına kızmıştım ama *Sadece Bir Gece* benim için mükemmel olmalıydı. Boktan bir erkek arkadaş olurum. Tüm zamanımı antrenman yaparak, oynayarak, çalışarak ya da uyuyarak geçiriyordum. Tüm hayatım NHL'ye girmek üzerineydi. Peki söyle bana neden onu kuralı bozmaya ikna etmeye çalıştım?

En eski iki arkadaşım için endişelenmem yeterince kötüydü. Lucas benden hemen sonra Bruins'e seçildi, Alex ve River da ondan sonra. Bu onların asla unutulmasına izin vermeyeceğim bir şeydi ve mezun olduğumuzda birlikte Boston'a gidecektik.

Sorun şu ki, Lucas Piper'a sırılsıklam aşık ve profesyonel sporlar ilişkiler üzerinde acımasızdı. Deplasman maçları, zorunlu etkinlikler ve antrenman kampları arasında bir oyuncu zamanının çoğunu şehir dışında geçiriyordu. Sonra, eve döndüklerinde de oyuncuların antrenman ve idman programlarını sürdürmeleri gerekiyordu. Her şey dağılırsa Lucas ve Piper'ın kalplerinin ezilmesini izlemek istemedim. Ve kabul edelim, ihtimaller onların lehine değildi. Lucas onun risk almaya değer olduğunu söylemişti ve birlikte nasıl davrandıklarına bakılırsa belki de öyleydi. Ama işler sarpa sararsa, sonunda hiç tanışmamış olmayı dileyebileceklerdi.

Yatağıma çöktüm ve yatak başlığına yaslandım. Sidney'in kocaman gülümsemesini, zıplayan saçlarını ve merdivenleri çıkarken gözlerindeki suçlu ışıltıyı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. Ben o adam değildim; benimle konuşmayan, bir tarafı da siktirip giden bir tiptim. Şimdi, Bruins'e başlamamla ilgili artan ilgiyle birlikte, iki katına çıktım

özel olmak üzerine. Koridorlarda koşmak bunun tam tersiydi.

Lucas odama dalıp yanımdaki yatağa ölü gibi yığıldı. Hâlâ telefonunda Twitter'da geziniyordu. "Demek ondan hoşlanıyorsun, ha?"

"Biriyle çıkmadığımı çok iyi biliyorsun, o yüzden siktir git dostum." Lucas benim en yakın arkadaşımdı. Yani, her şeyimi bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Nasıl istersen, dostum. O gönderilerdeki görüntüne bakılırsa, seni hiç kimseyle böyle eğlenirken görmedim." Bana bir tür laboratuvar faresiymişim gibi baktı ve beni incelerken sesi ciddileşti. "En azından Marcus öldüğünden beri."

Marcus.

Midem bulandı. Bu drama bayılırdı. "Ne istiyorsun Lucas?"

O kaldırılmış kendisi kapalı ve Yatak.
"Biz başlı için Brewhouse."

Midem guruldadı. Evde kalmayı planlamıştım ama sanırım midemin başka fikirleri vardı.

Lucas sonunda telefonunu cebine soktu. "Dürüst olmak gerekirse. Nasıldı?"

Omuz silkmeye çalıştım ama dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissedebiliyordum. "Eğlenceliydi."

"Sadece eğlence, ha?"

"Bunu bir cevapla gerekçelendirmeyeceğim."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse, evlat." Alaycı tonu tüm gücüyle geri dönmüştü. O ve Piper nihayet bir araya geldiklerinden beri, yerleşmekle ilgili davalarımıza bakıyordu.

ve ne kadar harika olduğunu. Bu yüzden ondan vebadan kaçır gibi kaçtık.

"Boston'a taşınmadan hemen önce çıkmak için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?" Hayal kırıklığı sesimi kapladı. Hayır, hiç de öyle değildi. Alınan bir esmerin bir metre yakınına geldiğimde unuttuğum bir şeydi bu.

"Hey, acele et." Alex kapıma vurdu. "İçeride kucaklaşmayı bırak da yemek yiyelim." Daha çok vurdu. "Kıçını kaldırıp buraya gel Jax, yoksa bu yazıların her birine yorum yapacağım."

Buna cesaret edemezdi ama bu beni ayağa kaldırmaya ve harekete geçirmeye yetti. Sadece onu bayıltmak için bile olsa. Bazen bu adamlar kardeşmişiz gibi davranıyorlardı ve şu anda o sinir bozucu küçük olandı.

Kapıyı açtım ve Alex beni dışarı çıkarmak için kenara çekildi. Kolunu omzuma doladı ve beni de kendisiyle birlikte evin dışına sürükledi.

"Menajerimiz aradı ve bugün hakkında *konusmak* istiyor." *Konusmak* kelimesini havaya kaldırdı. "Görünüşe göre boka batmışsın."

Rocky önce Alex'le anlaştı, sonra geri kalanımızı aldı. Öncelikli işi bizi hizada tutmaktı ve bizimle gelecekteki takımlarımız arasında gidip geliyordu. Rocky hıyarın tekiydi ama iyi anlaşmalar yapıyordu ve işi biliyordu, ihtiyacımız olan da buydu. Nasıl oynanacağını biliyordum, yalakalık ve halkla ilişkiler değil.

Kaşlarımı kaldırdım. "Rocky bu saçmalıkları bırakıp siktir olup gidebilir."

Alex güldü. "Her neyse dostum, bu senin cenazen." Yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı. "Tamam, bu kızla ilgili tüm detayları istiyorum."

Tavana baktım. Uzun bir gece olacaktı.

ALTI JAX

Online testimi göndermek için TIKLADIM ve ekranda yanıp sönen "hesapla" sembolünü izledim. İlk test bitti, sadece bir milyon kaldı. En azından öyle hissediyordum. Birkaç öğrenci dehşet dolu bakışlarla sınıftan dışarı fırlamıştı bile.

Onları suçladığımı söyleyemem. Çok zordu.

Bir sporcu olabilirdim ama okulla dalga geçmezdim ve sınav kendime olan güvenimi sınamıştı. Sonuç sayfası yüklenirken parmak eklemlerimi kırdım ve sııttım.

A.

Aynen öyle.

Sıkıntılı bir kadın sesi tam zamanında dikkatimi çekti ve Sidney'in başını masanın üzerine sert bir gümbürtüyle bırakıp kollarımın altında titremesine tanık oldum.

Başını çapraz kollarının üzerine koymadan önce birkaç kez daha çarptı. Başını kaldıramayacağı kadar ağır bir yük üzerine binmiş gibi masanın üzerine yığıldı.

Dizüstü bilgisayarına bir göz attım ve üzerinde B- yazıyordu.

Kimden ve görünüyor . bizim
Sınıf arkadaşları, o olabilirdi. daha
kötü olabilirdi.

Onun duruşunu taklit ettim, başımı kollarımın üzerine
koydum ve onunla yüzleştim. "Merhaba."

Bakışları benimkilerle buluştu ve ne kadar yakın
olduğumu görünce gözleri büyüdü. Dirseğim onunkinden
sadece kıl payı uzaktaydı.

"Merhaba." Sesi sessizdi. Her zamanki kıvılcımı
kaybolmuştu. Evet, bunun değişmesi gerekiyordu.

"Sınavlar sayılmaz, unuttun mu?" Çenemle dizüstü
bilgisayarını işaret ettim.

Ofladı ve gözlerini devirdi. "Belki senin için değil.
Sen zaten NHL'ye seçildin."

"Bu sınıfı geçmek benim için önemli. Sonuna kadar
gelip de mezun olamadığımı hayal edebiliyor musun?"
Alay ettim ve tüylerim diken diken oldu. Gazeteler bu boku
yerd.

"Üzgünüm... Sadece..." Derin bir nefes aldı ve
vermeden önce birkaç kez durakladı. "Stajımı tamamlamak
için bu referansa *ihtiyacım var*."

Başım geri döndü. "Bekle, gerçekten mi? Kulüpte
kutladığınız mı?"

"Gerçekten. Gerçekten." Şakaklarını ovuşturdu ve
parmakları saçlarının arasından geçerek yüzüne doğru itti.
Kahretsin, biri yavru köpeğini tekmelemiş gibi görünüyordu.
Umurumda olmamalıydı. Bu kızı çok az tanıyordum ama
tanıyordum işte.

"Hey, bunu çözebiliriz."

Yumuşak bir kahkaha attı ve göğsümdeki gerginliği
gevşetti. "Oh, yapabilir *miyiz*?"

Kolumu onunkine çarptım. "Evet, yapabiliriz."

Gözlerindeki kıvılcım geri dönerken tenini soluk bir pembe aydınlattı. "Peki bunu nasıl yapmamızı bekliyorsun? Bu sınavda sadece başarısız olmadım. *Çalıştım* ve başarısız oldum."

"Birincisi, B- başarısızlık demek değildir. İkincisi, beni geri çevirirken olduğu gibi ders çalışırken de bu kadar titiz olmana nedense hiç şaşırmadım."

Gülümsemesiyle birlikte gözleri kırıştı ve alt dudaklarını kemirdi.

Bu çok daha iyiydi.

Gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Seni geri çevirmek istediğimden değil. Kural buydu-"

"Kurallar, biliyorum." Bu kız, onun özenle hazırlanmış kurallarını çiğnemeyi ne kadar çok istediğini bilmiyordu. Notumu görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı çevirdim. "Peki ya sana bir sonraki sınavından A almanı garanti edebileceğimi söylesem? Tek yapman gereken benimle çalışmak."

"Bunun sözünü veremezsin. Kimse veremez."

Haklıydı ama bu beni kollarımın üzerinde öne doğru eğilip aramızdaki mesafeyi azaltmaktan alıkoymadı. "Dene beni."

"Sadece anladığımdan emin olmak için. Tek yapmam gerekenin seninle bir gece çalışmak olduğunu ve A alacağımı mı söylüyorsun?"

Dilimi yanağımın içine soktum. Yine o tek gece kuralı vardı ama bunun ders çalışmayı da kapsadığından şüpheliydim. "Bu doğru."

Güldü ve başını salladı. "İmkânı yok." Gözleri benimkilere dikilene kadar bekledim. "Eminim."

"Ne?" Soruyu neredeyse ciyaklayarak sordu ama başını çevirmedi. Yeşil, yeşilin kahverengisini yutmuştu.

Gözleri irileşti ve cevabımı beklerken nefesleri sık bir şekilde kesildi.

Ona en ukala gülümsememi verdim. Buzda rakiplerimi kıskırtarak geçirdiğim bir ömürden sonra geliştirdiğim gülümsememi. "Benimle bir kez çalışırsan bir sonraki sınavından A alacağına *bahse girerim*."

Beni incelerken başını yana eğdi. "Peki senin çıkarın ne?"

Lanet bir kumardı ama buna değerdı. "Kuralını bozacaksın ve bana numaranı vereceksin."

"Ne?" diye öyle hızlı karşılık verdi ki devrilmesini önlemek için sandalyesinin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

Cevap vermedim. Ağzımı açıp yanlışlıkla onu vazgeçirmek istemediğimi biliyordum.

"Kuralları çiğneyemem. Yani, yapamam." Gözbebekleri büyüdü ve dilini alt dudağında gezdirdi. "Özellikle de seninleyken."

"Çünkü seksi olduğumu düşünüyorsun." "İltifat için balık avlamak hoş değil." "Bundan emin misin?"

Yanakları kızardı ve gözlerini devirdi. "Numaram yerine ne istiyorsun?"

"Bana numaranı hiç vermediğini mi söylüyorsun? Yoksa sadece hokey oyuncularına mı?"

"Tabii ki erkeklerde numaram var. Belli ki Anthony'de var."

Devam etmeden önce Anthony'nin ateşli bir erkek arkadaşı olan ev arkadaşı olduğunu kendime hatırlattım. "Tamam, sadece ders çalışıyoruz. Beni Anthony olarak düşün."

"Anthony gibi mi?" Kaşları birbirine yaklaştı ve masaya bakarken zihninin çalıştığını görebiliyordum.

"Ben A alıyorum ve sen benim
numaramı mı alıyorsun?" "Aldın."

"Tamam."

"Bu kadar mı? Tamam mı?"

Bu bana bir sırtıma kazandırdı. "Evet, harika Jax. Seninle çalışmaktan kesinlikle onur duyarım." Elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. İşte ondan beklediğim küstahlık buydu.

"Bu daha iyi." Şaplağından kaçtım. "Nerede-"

"Doğu kanadındaki kütüphanede bir yer bulabiliriz. Çalışma odaları sömestr için çoktan doldu ama genelde boş masalar oluyor."

Zaten programlayıcı uygulamasına bakıyordu. Farklı renklerle vurgulanmış kategoriler ve notlarla doluydu. Ortak olmayı kabul etme şekli sanki evet demek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi geliyordu ama ben onun en iyi şanslıydım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Cumartesi ya da Pazar öğleden sonraları boşum." Böylece bir gece önceki maçtan sonra hâlâ uyuyabilirdim.

"Hayır, çoğu hafta sonu kitapçıda çalışıyorum. Pazartesi akşamına ne dersin?"

"Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar her gün geç saatlere kadar çalışıyorum. Perşembe günleri erken bitiriyoruz. 6:30 olur mu?" Hayatımda herhangi bir şeyi planlamak her zaman zor olmuştur. İnsanlara zaman ayırmak istemediğimden değil; hiç zamanım olmadığından.

Sidney ekranına bakarken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, bu işe yarar."

Eşyalarını çantasına koymak için döndü ve gömleği kayarak boynundan omzuna doğru uzanan uzun, ince gümüş bir yara izini ortaya çıkardı. Nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Bu kız hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Gözleri boş odayı taradı. "Şey, bu... ilginçti, ama bir sonraki dersime gitmeliyim. Perşembe günü görüşürüz," dedi ve eşyalarını hızla toplayıp neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

Sırıttım. Bu bahsi kaybetmeme imkân yoktu.

YEDİ SIDNEY

Randevunun tadını çıkar, ateşli şey.

Bir kahkaha attım ve bir cevap yazdım.

Ben: Bunun bir veri olmadığını çok iyi biliyorsun.

Kendine bunu söylemeye devam et, Cupcake.

Bu bir randevu değildi çünkü ben randevuya gitmezdim. Bir bahisti.

Kazanmasını istediğim bir maçtı.

Beklemek mi? Onun kazanmasını mı istedim? O kazandı, ben A aldım, o da benim numaramı mı aldı? Böyle mi oldu? Hassiktir. Sanırım kazanmasını istedim. Çok umutlu olduğumdan değil, ama bu noktada, her şeyi denerdim.

Günüm tam bir kâbus gibiydi. Derse geç uyandım, ikinci dersim uzun sürdü ve iş yerinden arayıp Cumartesi günü çift vardiya yapıp yapamayacağımı sordular. Bütün haftanın akıp gitmesine izin vermek istedim. Bunun yerine, Jax ile ders çalışmak için kendimi kütüphaneye sürükledim. Gerçekten de ders çalışmam gerekiyordu.

En yumuşak taytımı, açık gri kazağımı ve en sevdiğim kalın siyah deri botlarımı giydim. Rahatlık bu geceki oyunun adıydı.

Büyük meşe kütüphane kapılarını açtım ve gülümsedim. Burası son üç yıldır evim gibi hissettiriyordu. Okul ödevlerimin hepsi internet üzerinden yapılıyordu ama buraya gelmenin özel bir yanı vardı. Üniversite birkaç yıl önce kütüphaneyi yenilemiş ve doğu tarafına bir uzantı eklemişti. Bu, mekâna solda geleneksel, sağda modern bir ikilik kazandırmıştı.

Binanın birkaç adım ötesinde duran Jax'i gördüm ve sertçe yutkundum. Tanrım, büyük boy kazak, eşofman altı ve kasket giymiş bir adamda karşı konulmaz bir şey vardı. İyi görünüyordu, derisinin içinde rahattı ve gözlerimin aşağı doğru kaymasını engellemek için çok mücadele etmem gerekti.

Beni görür görmez yüzü aydınlandı ve ağzının kenarı yukarı kalktı. Bakışları tepeden tırnağa vücudumda gezindi ve sonra çok yavaş bir şekilde tekrar yukarı çıktı. Jax'in gözleri benimkilerle buluştuğunda karardı ama biraz da utangaç görünüyordu. *Yakalandım.*

Omuzlarını silkti ve gamzesini gösteren çocuksu bir sırıtışla bana baktı. İşte o zaman elinde kahve olduğunu fark ettim. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Bu benim için mi?" Kapmamak için ellerimi birbirine kenetledim.

"Evet, sana da merhaba." Fincanı uzattı, sesinde açık bir eğlence vardı.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyorsun." Cidden, kahvelere devam ederse, kendine başka bir takipçi bulabilir.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bize arka tarafta bir masa ayarladım," dedi ve bizi kütüphanenin daha eski bölümüne götürürken başıyla işaret etti. Masamız bir masanın etrafına sıkışmıştı.

Kamusal alanda mümkün olduğunca mahremiyet sağlayan bir köşe. Oturduk ve masadaki şeker ve krema paketleriyle içeceğimi karıştırma işini hızlıca hallettim.

Bir yudum aldım ve boğazımın arkasından inledim. Mükemmel.

"Bu uzun zamandır aldığım en iyi teşekkürdü." Sesi alçak bir törpü gibiydi.

Sıcak yanaklarımı görmezden geldim ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp bu ders için oluşturduğum OneNote belgesini açtım. Bir konferans salonunun profesyonel ortamında sınırları sıkı tutmak daha kolaydı, ama bir kütüphanede bile olsa bir yere saklanmak her şeyi farklı hissettiriyordu. Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Jax düşüncelerimi böldü ve bana muzip bir sırıtış attı. Tanrım, kadınların ona akın etmesine şaşmamalı.

Masaya yaslandı, üzerine bir rahatlık çökmüştü. "Nerelisin sen?"

"Şimdi de havadan sudan mı konuşacağız?" Kaşları kalktı. "Öyle görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Al."

Bu onu canlandırdı. "Öyle mi? Hangi okula gittin?"

"St-Clair Lisesi."

"Ha! Ben St. Xavier'e gittim. Hokey takımınızın kışını tekmeledik."

"Tekrar deneyin. Orada bulunduğum dört yıl boyunca İl Birinciliklerini kazandık."

Gülümsedi, yanakları mükemmel gamzelerle çukurlaşmıştı. "Takımınız hile yaptı."

Bir kahkaha attım. "Yapmadım-"

Jax elini kaldırarak, sırf kaybettin diye bir takımı hile yapmakla suçlamanın neden doğru olmadığına dair destansı bir tirat atmamı engelledi. "Yani hokeyi seviyorsun? Sadece üniversite hokeyini değil mi?"

"Üniversite hokeyini severim."

"Ama beni barda tanımadın?" Yüzünün rengi soldu ve ekşi bir şey emmiş gibi göründü. "Bir dakika? Beni tanıdın ve tüm bu kurallar meselesi beni geri çevirmek için bir yol mu?" Şapkasını çıkardı, elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi ve "Siktir" diye iç geçirdi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sadece senin takımının hokey maçlarını izlemiyorum. Hâlâ favorimi takip ediyorum."

Jax'in kaşları birbirine yaklaştı ve yüzü ciddileşti. "Hangi takım, Sidney?"

Daha yakına eğildi, bakışlarının şiddeti sandalyemde kayana kadar arttı. Birden kimin için tezahürat yaptığımı itiraf etmek istemedim. "Fark etmez."

"Bana favori takımının kim olduğunu söyle," diye alçak sesle emretti.

Lanet olsun. Bunun peşini bırakmayacaktı. "Brick Bandits." "Hayatta olmaz. Hayatta olmaz." Sesi şok içinde çıkmıştı, ve gözleri büyüdü. "İki yıl önce bizi playofflarda yendiler. Finallere kalamamamızın sebebi onlardı."

Dişlerimin arasından özür dileyen bir nefes çektim. "Evet, o zaman seni çok fena dövmüşlerdi. Güzel bir geceydi."

Jax'in bakışları benimkilere takıldı ve birkaç sıra ötedeki masadan bizi susturacak kadar yüksek sesle güldü. "Sidney King. Bu küfürdür. Bunu yapmana gerek yok."

Bu dersi geçme konusunda endişelenme. Bunun için seni atabilirler."

"Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Tabii ki hayır. Herkese söyleyeceğim."

Kalp atışlarım hızlandı ve yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır, hayır. Sanki aramızda komikmiş gibi, ama bunun komik olduğunu düşünmeyecek bir sürü insan var."

"Neden bunun komik olduğunu *düşündüğümü* sanıyorsun?" Oh kahretsin. "Sen düşünmüyor musun?"

Çenesinde bir kas çalıştı. Üzgün görünmüyordu ama gözleri benimkileri takip ediyordu. Kafasında bir şeyler tasarlıyordu. "Bu bahsi kazandığımda numaranı istiyorum ve maça gelmen gerekiyor."

Bu kötü bir fikirdi. İçimden bir ses onu oynarken görmenin yapmam gereken son şey olduğunu söylüyordu. "O gece meşgulüm."

Kaşları birbirine çarptı. "Ne yapıyordum?"

"Haydutların canlı yayında kışını tekmelemesini izlemek."

"Sen kötüsün." Elleriyle göğsünü ve karnını sıvazladı ve avuç içlerine baktı. "Beni öldürmek için bu kadar uğraştığına göre kanıyor olmalıyım."

"Dramatik olmayı bırak," dedim gülümseyerek.

Öne doğru eğildi. Gri gözleri, göz bebeklerinin siyahlığıyla kaplanmıştı. "Seni bir hayran olarak kazanmam gerekecek."

Sığ bir nefes yuttum. "Sana iyi şanslar." Daha yakına kaydı. "Şansa ihtiyacım yok."

"Nedenmiş o?"

O kadar yakındı ki neredeyse nefesini hissedebiliyordum. "Kazanmakta iyiyimdir."

Alt dudağımı ısırdım ve mesafeyi kapatmamak için

bacaklarımı kilitledim. "Peki ya yapmazsam? Olmak

en büyük hayranınım."

Sırıttı. "Alex'e söyleyeceğim ve sen söyleyene kadar seni taciz edecek."

"Bunu aklımda tutacağım." Gözlerimi kaçırdım ve kahvemden bir yudum aldım, sonunda bizi bir araya getiren mıknaatıstan kurtulmuştum.

"Stajın için heyecanlı mısın?" diye sordu, son anın yoğunluğundan sonra işleri hafif tutarak. Tanrı'ya şükür.

Cevap vermeden önce dudağımın kenarını çiğnedim. "Evet, gerçekten öyleyim. Bunun için çok çalışıyorum, biliyor musun?"

Bana gülümsedi. "Hayır, çok çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Her neyse. Eminim hayatın boyunca çok çalışmak zorunda kalmışsındır." Şimdi saçmalıyordum ama duracak gibi değildim. "Mezun olduktan sonra ne yapacağını sorardım ama bütün okul Boston'a gideceğini biliyor."

"Teknik olarak önce eğitim kampı, sonra Bruins'le sezon öncesi antrenmanlarına başlayacağım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

"Sizi en çok heyecanlandıran şey nedir?" diye başka bir soru sordum.

"Bu zor bir soru. Muhtemelen daha büyük arenalar. Kalabalığın kükremesini duymanın verdiği hissi anlatamam."

"Piliçler diyeceksin sanmıştım." Onun sırıtışıyla içimde bir enerji vızıldadı.

"Oh, şey, onlar da."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Göğsümdeki hafif sancıya aldırmadım. "Peki ya sen Sid? Sen gizli bir voleybol yıldızı mısın?"

Burnumu kıvırdım. "Hayır. Spor hiçbir zaman bana göre değildi. Annem ve ben her zaman siyasetle ilgilenirdik."

"Annenin işi bu mu yani? Politikacı mı?"

Karanlık, acı verici bir sis beni ele geçirmekle tehdit ediyordu ama Jax'in gözlerindeki yumuşaklık bunu neredeyse katlanılabilir kılıyordu. "Annem ben on üç yaşındayken vefat etti. Hiç başaramadı ama evet, olmak istediği şey buydu."

"Kaybınız için üzgünüm." Kirpikleri gözlerini gölgeledi ve birkaç saniye boyunca masaya baktı. Kendi kendine başını sallayarak derin bir nefes aldı. "En iyi arkadaşım birkaç yıl önce vefat etti." Bakışlarımla buluştu ve orada saklı olan kederi görebiliyordum. Artık aramızda bir anlayış vardı. İkimiz de aynı korkunç kulübe üyeydik.

O sormadı ama ben yine de kendimi söylerken buldum. "Bir araba kazası oldu. Bir kamyon kontrolünü kaybetti ve bizim şeridimize girdi. Ben arka koltuktaydım ama farlardan sonrasını hatırlamıyorum. Hastanede uyandım ve o çoktan gitmişti." Kazağımın yakasını çekiştirdim ve başımı çevirerek boynumun altından omzuma kadar uzanan yara izini ortaya çıkardım. "Bu yara izi de böyle oldu."

Jax yara izini taradı ve gözleri anlayışla doldu. "Benim arkadaşım da bir araba kazasında öldü. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitti. Kafamı toparlamam biraz zaman aldı. Annem iyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yaptı ama yapabileceği pek bir şey yoktu."

Bu anı Jax ile paylaşmak garip bir duyguydu. Ben açıklama yapmak zorunda kalmadan nasıl hissettiğimi bilmesi bir şekilde hem üzücü hem de rahatlatıcıydı. Uzun bir süre oturduk, ikimiz de bir şey söylemedik. Karşılıklı kabulleniş içindeydik. Sonunda sertçe yutkundum, başımı salladım ve

Sonra ikimiz de sessizce konuşmaya devam etmeye karar verdik.

"Peki hiç kardeşin var mı?" Jax soruyu güvenli ve kolay bir şekilde sorarak ortamı yumuşattı.

"Hayır, annemle babam daha fazla çocuk sahibi olacak kadar uzun süre birlikte kalmadılar ve annem daha sonra hiç kimseyle çıkmadı." Kaşlarını kaldırdı ama daha fazla açıklama yapmadım. "Peki ya sen?"

"Sadece ben ve ailem varız. Neredeyse otuz yıldır birlikteler."

Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Belli ki o sevgi içinde büyümüştü, oysa benim hayatım bundan daha farklı olamazdı.

Jax huffed. "Ee, Sidney. Bu kurallar da neyin nesi?"

Güldüm. "Sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Başarı disiplin ister ve disiplin de kurallar gerektirir. Ve sözümü unutma Jax, başaracağım."

Kaşları kalktı. "Senden şüphe etmiyorum." "Güzel."

"Yani... kimseyle çıkmıyor musun? Yani... hiç mi?" diye sordu, sandalyesine yerleşirken.

Omuz silktim. "Lisedeyken üç yıl boyunca bir çocukla çıktım ama üniversite için yollarımız ayrılınca ayrıldık."

"Uzun mesafeden hoşlanmıyor musun?" Kalemimi masaya vurdu. Her zaman bir şekilde kıpır kıpır olduğunu fark etmiştim.

"Bazı insanlar için işe yarıyor ama benim için değil. Kendi hayatına kapılıp diğerini unutmak çok kolay," diye cevap verdim. Tam olarak tüm neden bu değildi ama bu konuşma için yeterince yakındı.

"Ama o lisedeydi. Sen üniversitenin dördüncü yılındasın. Bana bütün erkekleri sildiğini mi söylüyorsun?"

Ona en iyi surat *ifademi takındım*. "Hayır... Ben yetişkin bir kadını, Jax. Kendi hayatıma öncelik verebilirim ve şu anda erkekler listenin üst sıralarında değil."

Başını belli bir açıyla eğdi ve gözleri yüzümü taradı. "Peki, öncelik listende ne var?"

"Bu çok kolay. Stajım. Son üç buçuk yılımı bunun için çalışarak geçirdim." Onun pozisyonunu taklit ederek arkama yaslandım. "Fedakârlıklar yapıldı ama o kadar yaklaştım ki her şeye değdi."

Kollarını başının üzerine uzatarak göğsünü açtı ve bakışları ağzıma indi. "Ne fedakârlığı?"

Omuz silktim. "Büyük olanlar."

"Nasıl?" Dili dışarı fırladı ve üst dişleri için endişelendi.

"Parti yok," diye cevap verdim ve ağzı açık kaldı.

"Parti yok mu?" Sonunda sesi yükseldi.

Şaşkınlığına gülümsedim ve devam ettim. "Erkek arkadaş yok." "Acımasız." Başını salladı, bir yandan da sordu:

"Sen

takıldınız mı?"

"Evet, tabii ki aptal değilim." Yüzündeki rahatlamaya güldüm ve kendi sorumu sordum. "Yine de anlıyorsun, değil mi? Büyük bir hayalin var."

Omuzları bir kalkıp bir iniyor, sinsi bir sırıtış ağzını çekiştiriyordu. "Geleceğin profesyonel sporcusu olmanın fedakârlıklardan çok avantajları olması yeterince komik."

Listelemek için parmaklarını kaldırdı.

Bir parmağını kaldırdı. "En iyi partilere davet edildim." İki parmak kaldırılır. "Neredeyse hiç bira için para ödemem."

Yukarıya ve sağa baktı, başka bir tane arıyordu ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Üç parmağını kaldırdı. "Ve sınırsız ilişki."

Bir kahkaha attım. "Eninde sonunda hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız, Jax. Sadece seninkinin ne olacağına henüz karar vermedin."

"Hayır, Sidney. Zaten istediğim her şeye sahibim. Neredeyse." Bir garip sessizlik daha oluşmadan, masanın üzerine yayılmış eşyalarımıza baktı ve ellerini birbirine sürttü. "O bahsi kazanmak için çalışma zamanı."

Çalışmaya başlayalı bir saat olmuştu ve birbirimize sorular sorarak bir düzene girmiştik. Müfredatımızın tüm ana bileşenlerini gözden geçiriyorduk, koltuklarımız aynı kitabı paylaşıp kadar yavaşça yaklaşıyordu. Jax acayip zekiydi. İtiraf etmek istediğimden çok daha seksiydi. Çalışmasını uçarcasına bitiriyor ve her şeyi kolay parçalara ayırıyordu. Belki de onunla çalışmak o kadar da kötü olmazdı.

"Bu işte iyisin."

"Şaşırdın mı?" Koltuğuna yerleşirken bakışlarını daralttı. Gözlerinin arkasında bir duvar yükselmiş, elleri kitabıyla oynarken onu içine kapanık ve savunmacı bir hale getirmişti.

"Hayır, Jax. Gerçekten etkileyici." Sesime samimiyet katmaya çalıştım.

Omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi ve gözleri kısa bir süreliğine benimkilere takıldı. Kaç kişi onu hafife alma hatasına düşmüştü? Kolu benimkini sıyırdı ve tüm dikkatimi dokunduğumuz yere çekti. Gece ilerledikçe ona daha da yaklaşıyordum, titizlikle hazırladığı

notlar alıyor ve o anlatırken dinliyordu. Soru sorduğumda dikkatle dinledi, asla dikkati dağılmadı.

Aramızda bir enerji titreşimi büyüyordu, sanki manyetik bir çekim beni ona yaklaştırıyordu. Bakışlarım ağzına doğru kaydı, o kadar yakındı ki tadına bakmak için ona doğru eğilmek kolay olacaktı. Bunlar kütüphaneye uygun düşünceler değildi ama hadi ama, kim beni suçlayabilirdi ki? İşte bu yüzden kurallara ihtiyacım vardı çünkü onlar olmadan Jax Ryder'ın üzerine düşebilirdim.

Telefonu titredi ama ona bakmadı.

İkimiz de bu trans halindeyken biraz fazla zor nefes alıyorduk. Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve bu çok yoğundu. Ateşin pervanesi gibiydim. Bu düşünce beni duraksattı. Hikaye pervane için iyi bitmedi.

Önce ben ayrıldım, arkama yaslandım ve çantama uzanıp suyum aldım. "Onu almayacak mısın?"

"Hayır, önemli değil. Önemli değil."

Kontrol bile etmedi. Bu benim önemli olduğumu düşündüğü anlamına mı geliyordu? Yanaklarım kızardı ve yakalamamasını umarak arkamı döndüm.

"Selam, Jax. Seni burada görmeyi beklemiyordum." Güzel bir sarışın kalçasını masamıza dayadı. Bir anda ortaya çıktı ve sırtı bana dönük olarak konumlandı. Jax onu tanıyor gibi görüldüğünde öfkem arttı. Ben burada yokmuşum gibi davranan bu kız da kimdi?

Jax çabuk davrandı. "Sid, bu Stacey." Eliyle bana doğru işaret etti.

Öyle miydi? Daha önce kimse bana "Sid" dememişti. Jax beni inceliyordu. Gözleri, takma adını düzeltip düzeltmeyeceğimi görmek için meydan okurcasına kısılmıştı.

İsteksizce bana dönerken gülümsemesi düştü. Gözleri sade kıyafetlerime ve basit makyajıma takıldı. "Memnun oldum... Cindy, değil mi?"

Ha. Komik.

"Oldukça yorgunum. Bu geceyi bitirmek ister misin?" Jax'e sessizce sordum.

"Emin misin?" Jax'in ifadesi karardı. Daha iyi bilmesem, hayal kırıklığına uğradığını düşünebilirdim.

"Bütün o dersler aklımı başımdan aldı. Zaten başka bir şey sığdıramayacağım." Telefonumu karıştırıp Uber'imi ayarlarken kelimelerim garip ve yapmacık çıkmıştı. Araba yakınlardaydı, yani birkaç dakikadan fazla sürmezdi.

"Bu konuda seni anlıyorum." Jax başını salladı ve bütün eşyalarını topladı. Orada ağzı bir karış açık duran Stacey'yi neredeyse görmezden geliyordu.

Ben hazır olduğumda, Jax ona baktı. "Ben de onunla gidiyorum."

Oflar gibi bir ses çıkardı, ama ben onunla uğraşmasına izin vererek gitmek için döndüm. Binadan çıkıp gecenin serin havasına doğru yürüdüm ve park alanını taradım. Ne kadar zamandır orada olduğumuzu fark etmemiştim. Dışarısı neredeyse kapkaranlıktı.

"Hadi, seni arabana kadar geçireyim."

"Aslında buraya kadar yürüdüm."

Keskin bakışları benimkileri buldu. "O halde seni eve bırakayım."

Bir araba geldi.

"Sorun değil, Uber'im geldi. İyi geceler, Jax." Arkama bakmamak için tüm kaslarımı zorlayarak arabaya bindim.

Tanrım, bir kız ona kapılabildi.

SEKİZ SIDNEY

"Babanın ne giydiğini umursamadığını biliyorsun, değil mi?" Ben üzerime başka bir gömlek geçirirken Mia kapımın önünde durdu. Sabahki üçüncü kıyafet değişikliğimi yapıyordum.

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve uzun kalem etekle normalde giydiğim eklektik kıyafetlerimden daha profesyonelce giyinmiştim. Ellerim saçlarımın üzerinde gezinerek görünmez uçuşmaları düzleştirdi ve bir nefes çektim. Gerçekten deli gibi davranıyordum. "Biliyorum, biliyorum. Sadece uzun zaman oldu ve onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Yüksek beklentiler falan."

NHL'de koç olmak birçok sorumluluğu da beraberinde getiriyordu ve babam her zaman oyuncularından beklediği çabayı benden de bekliyordu. Babam son üç buluşmamıza gelmemişti ve kendime kaç kez bunun onun kaybı olduğunu söylesem de onu hâlâ özliyordum. Ayakkabılarımı giymek için acele ettim. Her an beni almaya gelebilirdi. Telefonum çaldığında çoktan kapıdan çıkmıştım.

Hey ufaklık, üzgünüm kahvaltıyı iptal etmek zorundayım. Dün gece büyük bir maç kazandık ve ben

**yapamadım Kefalet üzerinde ve
Kutlama. Söz veriyorum. Yakında
yeniden planlayacağım. Seni seviyorum.**

Gözlerim acıdı ve bunun için ağlamayı reddederek burnumu çektim. Hokey her zaman önce gelirdi ve bunun değişeceğini düşünmekle aptallık etmişim. Hızlıca bir cevap yazdım ve daha rahat bir şeyler giymek için odama döndüm.

Elbette. Kazanmanın tadını çıkar. Bunu hak ettin.

Neyse ki ses tonumu mesajdan duyamıyordu. Mia bana bir bakış attı ve kendine özgü sıcak sarılışlarından biriyle beni sardı. "Yine iptal etti, değil mi?"

"Evet." Gerçekte hissettiğimden daha fazla ciddiyet katmaya çalışarak *p*'yi patlattım.

"O bir pislik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dairemize doğru yürüdüm ve buzdolabından bir şişe su aldım. Evimiz üç yatak odası, bir mutfak ve bir oturma alanı sığacak kadar büyük ama bir uçtan diğerine yirmi adımdan daha kısa bir sürede yürünebilecek kadar küçüktü. 2000'li yılların başında inşa edilmişti, her şeye biraz eski bir görünüm veriyordu ama yine de işlevseldi.

Mia bana bir kahve uzattı ve ben de açgözlülükle bir yudum alarak rahatlatıcı sıvının içimi ısıtmasına izin verdim. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Durakladı ve başını sallamadan önce birkaç dakika beni aşağı yukarı süzdü. Yavaş, sinsi bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Peki, randevusuz buluşmanız nasıldı?"

Anthony odasından çıkmak için o anı seçti ve kapı çerçevesine yaslandı. "Evet, Sidney. *Randevun* nasıl geçti?"

"Bu bir randevu değildi. Aramızda bir şey yok. O benim falan değil," dedim biraz fazla yüksek sesle. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Anthony kahkahaya boğuldu ve Mia ciyakladı.

"Tam olarak kastettiğim bu değildi, ama şimdi merak ediyorum. Bir şeyler mi hissediyorsun Sidney? Eğer öyleyse seni suçlamam. Bu adam çok *seksi*." Mia kendini yelpazeledi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Sanki görünmezmişim gibi önümde bir kızın ona asılmasını izlemek zorunda kaldım."

"Bekle. Jax sen yokmuşsun gibi mi davrandı?" Anthony'nin sesi öfkeyle doluydu.

"Hayır, onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu ama... yine de," diye cevap verdim, gözlerine tam olarak bakamıyordum.

"Bana çalışma randevun için istekli ve seksi bir kızı geri çevirdiğini mi söylüyorsun?" Mia öyle geniş gülümsedi ki kanarya yemiş kediye benzedi.

"Kes şunu, lütfen. Hokey oyuncularını sevmediğimi biliyorsun." Güldü ve elindeki kahve fincanıyla tezahürat yaptı. "Başın büyük belada kızım" diye bağırışını dinleyerek odama geri döndüm.

Yatağıma yığıldım. Jax'ten etkilenmiş miydim? Tabii ki.

Sorun şu ki, bir oyuncu profesyonel olduğunda neler olduğunu ilk elden biliyordum. Annem öldükten sonra babam ortaya çıktı ve benim onun için en önemli kişi olduğuma ve o andan itibaren bir takım olacağımıza dair sözler verdi. Onun benim parlak zırhlı şövalyem olduğunu sanıyordum.

Bu mutlu hayatı birlikte yaşayacaktık. *Çok yanılmışım.*

İlk birkaç hafta mükemmeldi. Onun evine taşındım. Bana bir kaleyi hatırlatan muazzam bir evdi. Kart oynadık, geç saatlere kadar dondurma yedik ve korku filmleri izledik.

Sezon dışı olduğu için zamanı olduğunu fark etmemiştim ve sonbahar yaklaştıkça uzaklaşmaya başladı. "Benim için dünyalara bedelsin" sözleri uzun sürmedi. Bana bir mürebbiyenin modern versiyonunu buldu, bavullarını topladı ve beni sevdiğini ve yakında görüşeceğimizi söyleyerek çekip gitti. O zamandan beri onu sadece birkaç düzine kez gördüm.

Benim yerime kariyerine geri dönen bencil bir pislik olduğunu anlayamayacak kadar gençtim. O zamandan beri sayısız oyuncusunun aynı şeyi yaptığını gördüm. Yemin ederim, boşanma hızlarına bakılırsa, bu bir yarıştı. Aldatma konusuna hiç girmeyeyim bile. Sonuç olarak, hiçbir koşulda hokey oyuncularına bulaşmak iyi bir fikir değildi. Kelimenin tam anlamıyla kalp kırıklığıyla yürüyorlardı.

Sınıfa geldiğimde, Jax yanımdaki koltuğa çarptı, tüm masayı salladı ve neredeyse kahvemi her yere döküyordu. Fincanı tam zamanında kaptım ve ona ters ters baktım. Tamamen ıskalamıştı, beyzbol şapkası gözlerini kapatacak kadar aşağı çekilmişti. Oturduğu yerde kaskatı kesilmişti; dudaklarında derin bir çatıklık oluşmuştu ve çenesinde bir kas çalışıyordu.

"Sana da günaydın." Sesim istediğimden daha duygusal çıkmıştı ama o bunu fark etmedi.

"Günaydın" diye homurdandı.

Ona daha iyi bakabilmek için başımı eğdim ve arkasını dönmesini izledim. İçimdeki kırgınlık duygusuna engel olamadım. Bu muydu yani? Birbirimizi tanıdığımızıza dair hiçbir işaret yoktu.

Jax ders sırasında tam anlamıyla fırtına bulutu modunda olmaya devam etti. Bana zar zor iki kelime söyledi ve buraya geldiğinden beri öğretmenin kafasının içine bir delik açarak bakıyordu. İlk düşüncem Jax'in tam bir pislik olduğuydu, ama onu izledikçe çenesinin sıkıldığını ve ellerinin yumruk olup parmak eklemlerinde beyaz kırışıklıklar oluşturduğunu görebiliyordum. Kendini o kadar gergin tutuyordu ki bir kaburgası kırılacak diye endişelendim. Perişan görünüyordu. Hayır, perişan yanlış kelimeydi. Stresli görünüyordu. Biraz eğilerek göz teması kurmaya çalıştım. "İyi misin?"

Düz, gri gözleri benimkilerle buluştu. "Benimle konuşma" imasını anlamam için yeterince uzun süre geçtiğini düşünmüş olmalı ki tekrar öne doğru baktı.

"Beş yaşındaki çocukların üniversiteye girmesine izin verdiklerini bilmiyordum," dedim, doğrudan ona bakarak, bakışlarımı kaydırmayı reddederek.

Kaskatı kesildi, sonra derin bir nefes aldı ve derin bir nefes verdi. Yavaşça, duvarında bir çatlak görebiliyordum ve dudakları yana doğru eğildi. Zafer! İçimden yumruklarımı sıktım. Onu oraya benim koyduğumu bilmek içimi bir coşku duygusuyla doldurdu.

"Altı, aslında. Olgunlaştığımı söyleyemediğin için üzgünüm." Sözlerinde bir parça eğlence seziliyordu.

Bunu yaptığım için duyduğum gurura engel olamadım. Bu sabah onu saran endişenin bir kısmını hafiflettim.

"Dün gece sert mi oynadın? Bu tür şeylerde iyi olduğunu duymuştum." Oh. Aman Tanrım. Tanrım. *Lütfen* bana bunu söylemediğimi söyle. Onun pratiğini kastetmiştim. Sıcaklığın boynuma tırmanıp yanaklarımı kapladığını hissedebiliyordum. Kıkırdadı ve karanlık bakışları üzerimde gezindi, ağzımın üzerinde durdu, gözlerimle buluşmadan önce acele etmedi. Az önce söylediklerimi ve ima ettiğim her şeyi düşündüğü belliydi. Dili dışarı fırladı ve dudaklarını yaladı. Tüm dikkatinin üzerimde olmasının ne kadar yoğun olduğunu bir kez daha fark ettim. Onda karşı konulmaz bir şey vardı ve bu sadece cazibe değildi.

"Onun gibi bir şey."

Derin gürültüsü üzerimde yuvarlanırken içimdeki hava bir anda boşaldı. "Böyle "nin tam olarak ne anlama geldiğini bilmek istiyordum. Başımı sallayarak, dümdüz önüme bakma sırası bendeydi. Bu konuşma beni hiçbir yere götürmemişti. Tüm "hokey oyuncuları en kötüsüdür" moral konuşmalarına rağmen, kararlılığımı kırması uzun sürmemişti.

Başını öne çevirdi ve huysuz tavrına geri döndü, kalemi bir o yana bir bu yana çevirirken masaya çarpıyordu. Sanki saniyeler önce gülümsemiyormuş gibi tüm gerginliği vücuduna geri döndü.

Ders bittiğinde, onun tavırlarından bıkmıştım. Onu bu ruh halinden kurtaracaktım ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Eşyalarımı aldım ve çok hızlı bir şekilde ayağa kalkarak dengemi kaybetmeme neden oldum. Eli dışarı fırladı ve bileğimi yakalayarak beni sabitledi.

"Dikkatli ol," dedi, parmakları hâlâ koluma sarılıydı.

Bağlandığımız nokta onun dokunuşuyla karıncalandı. Bu, "Jax'i Rahatlatma Operasyonu "nu gerçekleştirmek için bir fırsattı. Tüm tereddütlerimi zihnimin gerisine ittim.

"Gel hadi. Sana göstermem gereken bir şey var." Tam bir pislik gibi görünme riskini göze alarak ellerimizi değiştirdim ve parmaklarımı onunkilerin etrafında birleştirip hafifçe çektim. Karşı koymasını beklemezdim ama oturduğu yerden kayarak çantasını alıp beni şaşırttı.

"Yolu göster." Parmaklarımızı birleştirip başparmağını avuç içimin üzerinde gezdirmeden önce kaba nasırlar pürüzsüz tenimde hareket etti. Zar zor dokunuşun hissi kolumda karıncalanmalara yol açtı. Ağzıma bakıyordu ve ben alt dudağımı ısırdım. Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekildim, nefes almak için aramızda biraz boşluk olmasını istiyordum. İkimiz de birbirimizin elini bırakmadık ve onu arkamdan sürükleyerek kapıya doğru döndüm.

Gülümsedim, içini kemiren her neyse onu düzelteceğimi biliyordum.

DOKUZ

JAX

"HADI, GIDELİM." Sid bana baktı, delici ela gözleri benimkileri arıyordu. Onu takip ettiğim için çok mutluydum. Beni yüzeye doğru sürükleyen bir cankurtaran halatı gibiydi.

Bu noktada beni bir uçurumdan aşağı atabilirdi. Aklında ne olduğunu o kadar merak ediyordum ki. Bana kararlı gözlerle baktı ve dudaklarının köşesi yukarı doğru eğildi. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. "Beni nereye götürüyorsun? Berbat bir ruh halindeyim Sid."

Yavaşlamadı. Aksine, gülerek daha sert çekti. "Biliyorum. Bütün sınıf boyunca suratsızın tekiydin. Bir dakikalığına kendine gel ve bana güven." Elimi sertçe sıktı.

"Tamam, ama iyi bir arkadaş bekleme." Nefesimin altında homurdanarak beni binadan çıkarırken onu takip ettim ama beklediğim gibi otoparka gitmedik. Bunun yerine, futbol sahasını boydan boya geçtik ve sekiz ayak yüksekliğindeki tel örgülere yöneldik.

"Son zamanlarda kendine bakıp bakmadığından emin değilim." Zaten kısa olan eteğini işaret ediyorum. "Ama çitlerden atladığından emin değilim"

doğru fikir." Tam bir aptaldım. Eğer bu çite tırmanmak istiyorsa, tek cevabım teşekkür etmek olmalıydı.

"Senin açından hüsnükuruntu gibi görünüyor." Yeşil zincir halkasının direğe en yakın köşesini kaldırdı. Uç kısmı bir kapak gibi katlanınca kolayca altına tırmandı.

Göz attım. "Benim için biraz küçük, sence de öyle değil mi?" "Her zaman tırmanmayı deneyebilirsin."

İnledim ve o kadar eğildim ki dizlerim koltuk altlarımdaymış gibi hissettim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama sertçe geri çekildim. Gömleğim sivri uçlardan birine takıldı ve beni yerimde sabitledi. Onu çıkarmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. "Biraz yardım eder misin?"

Sidney sadece birkaç adım önümdeydi, elleri kalçalarındaydı. "Bilemiyorum. Böyle bağlı olman hoşuma gidiyor."

Ona karanlık bir bakış attım. "Bunu ayarlayabiliriz ama şimdilik beni serbest bırakın."

Hareket etmedi ve ben inledim. "Lütfen."

"Madem bu kadar kibarca sordun," dedi sırtarak. Tanrım, bunu ona ödetmek için ne yollar bulabilirdim.

Düşüncelerim, eli sırtımdan aşağı kayarak bir sıcaklık izi bıraktığında kesildi. Birkaç hızlı çekiştirmeye serbest bırakıldım ve boyuma göre ayağa kalktım, gerinmek için yer değiştirdim. "Tamam. Kesinlikle tırmanmalıydım."

"Yaşayacağını mı düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Parmağımı gömleğimdeki deliğin üzerinde gezdirdim. "Her ne planladıysan, buna değse iyi olur."

"Bana güvenmiyor musun?" dedi, sesinde muziplik vardı. Hızlı bir kahkaha attım. "Pek sayılmaz."

"Sakin ol. Seni tutuyorum."

Birkaç blok sessizce yürüdük, ta ki üzerimdeki baskı geri gelip beni aşağı çekene kadar. Biraz temiz hava ruh halim için hiçbir şey yapmıyordu.

İleride eski bir hurdalık vardı. Ön taraftaki tabelada, "Siz Onları Atın. Biz Yıkarsınız." yazıyordu. Hurdalık standartlarına göre bile harap görünüyordu. "Burada ne işimiz var Sid?"

Beni görmezden gelerek görevliye tanıdık bir gülümseme verdi. Görevli ona baktı, bizi isteksizce içeri alırken gözleri ayaklarından başına doğru gezindi.

"Misafir getirmemen gerektiğini biliyorsun. Bu anlaşmanın bir parçası değil." Beni ölçmeye çalışıyormuş gibi baktı. İyi denemeydi. Bu adamdan en az 60 kilo fazlam vardı. Kadına dönerek tiz sesiyle devam etti. "Fred bu durumdan hiç memnun olmayacak."

Güzel bir gülümseme takındı ve ellerini kavuşturdu. *Lütfen el* hareketi yap. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Sanki bu büyüleyici kıza hayır diyemiyormuş gibi gözleri yumuşadı. *Seni anlıyorum dostum.* Bizi içeri buyur etti ve burada olmayı hiç istemediğim halde kendimi en az onun kadar büyülenmiş buldum.

Uzun hurda yığınlarının yanından geçtik. Hiçbir şey kurtarılabilir gibi görünmüyordu. Bir kez daha buranın nasıl açık kaldığını merak ettim; küçüktü ve şehirdeki işletmelere hiç benzemiyordu.

Bir köşeyi döndüğümüzde bana utangaç bir sırıtış attı. Daha fazla çöplüğe bakan bir açıklığın ortasında bir kanepede vardı. Manzaralı diyemem ama en azından ilginçti. "Daha önce kimsenin beni bir hurdalığa getirdiğini söyleyemem."

Bana el salladı, plastik bir kutuya sakladığı temiz bir battaniyeyi çıkardı ve kanepenin üzerine gerdi. Yastığı işaret etti.

"Otur." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Oturduğumda şaşırtıcı derecede rahat buldum. Üstünde hava koşullarından korumak için küçük bir muşamba vardı. Sağlam bir düzeni vardı. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Bu kadar yeter." Cam vazolar, bir çift güvenlik gözlüğü ve büyük bir tahta sopayla dolu bir arabayı dışarı çıkardı.

"Bir şeyleri parçalamak mı? Gerçekten mi Sid?"

Kaşlarını kaldırdı ve uzun bir çubuğun üzerine bir vazo koydu. "Yapacak daha iyi bir işin var mı?"

Bu fikir kesinlikle çekici geliyordu. "Hayır."

Sertçe yutkundum ve Sid gömleğinin kollarını kıvrırken, bacaklarını ayırabilmek için eteğini daha yükseğe ayarlarken her hareketini takip ettim. Bana ukala bir sırıtışla baktı, sopasını dirsek hizasına getirdi ve önündeki camı parçalayacak bir güçle savurdu. Kahkahası onu aştı ve ben kendi kahkahamı durduramayana kadar içime doldu. O alaycı bir şekilde eğilirken ben alkışladım.

"Sıra sende." Şüpheli bakışlarım karşısında, "Güven bana, yardımını dokunacak," diye homurdandı.

"Elbette olacak." İzlemeyi tercih ederdim ama o çok umutlu görünüyordu. O her şeyi hazırlarken ben de ayağa kalkıp güvenlik gözlüklerini ve sopayı aldım.

Onun oyununa zar zor ayak uydurarak gönülsüzce ilerledim.

"Sen buna vuruş mu diyorsun?" Sıcak elleri sırtımda, tam bacaklarımın arasına yerleşti ve yumruğumu sopadan aşağı indirdi. Onun yardımına ihtiyacım yoktu.

ama onu durdurmayacağımından emindim. Boş ver vuruşu. İhtiyacım olan şey tam da buydu.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bir adım uzaklaştı. "Sallan. Vazoya çarptığında durma." Otoriter ses tonu alt dudacağımı ısırmanın neden oldu. Genelde sözü geçen kişi olmayı severdim ama onun kendine güveni çok seksiydi.

Arabanın etrafında yürüdü, kocaman bir vazo çıkardı ve güvenli bir mesafedeki kanepeye oturmadan önce onu yerleştirdi.

Onunla ilgili bir şey beni etkiledi ve ilgisinin yoğunluğuyla duvarlarımın alçaldığını hissettim. Son birkaç gün zor geçti. Rocky, sık kafalı menajerim, imajım konusunda başımın etini yiyordu. Son aramadan sonra hâlâ sersemlemiştim. Sid'e ve koridorlardaki küçük yarışına çok kızmıştı. İmajımı daha iyi kontrol etmem gerektiğini söyledi. Reddettiğimde, suçluluk duygusunu iyice arttırdı ve markam için tanınırlık yaratmanın ne kadar önemli olduğunu ve nasıl güvenli bir bahis olarak görülmem gerektiğini anlatıp durdu.

Hayal kırıklığı göğsümde birikti ve Sid'in talimatlarına uyarak savruldu ve vazoya sertçe çarptım. Tüm basınç benden kırılan cama geçti ve yüzümü bir gülümseme aydınlattı.

"Beğendin mi?" Sid'in sesi emin değildi ve sesindeki şüphe iması hoşuma gitmemişti.

"Evet Sid, hoşuma gitti."

Ellerini çırpı. "Benim sıram."

Bir sonraki vuruşa hazırlanırken omuzlarını kıvırdı ve dikkati yakasının hemen üstündeki deriye çekti. Yara izi zar zor görünüyordu ve parmaklarımı üzerinde gezdirmek istedim. Nereye baktığımı fark etmeden önce geri çekildim.

Sonraki bir saat boyunca, önemsiz şeyler hakkında sohbet ettik ve kırmak için daha fazla bardak hazırlarken bir ritme yerleştik. Onda bağımlılık yaptığı kadar bulaşıcı da olan bir rahatlık vardı. Çoğu insan bana hokey ve NHL'deki geleceğim hakkında sorular soruyordu. O ise bu konuda istediğim hızda konuşmama izin veriyordu. Planlarından, kariyerine başlamak için nasıl sabırsızlandığından ve annesinin kendisiyle gurur duyacağını düşündüğünden bahsetti.

Eski kanepede onun yanına oturdum. "Tabii ki gurur duyardı Sid. Harika gidiyorsun."

Yanaklarında benden saklamaya çalıştığı yumuşak pembe bir renk vardı ama ben dikkat ediyordum. Elini çantasına attı ve bakışlarım gömleğinin eteğinin bel bandından çıktığı yerdeki çıplak tene takıldı. Kahretsin, başparmağımı o şerit boyunca gezdirmek istedim ama düşüncelerim kesildi.

"Fazla bir şey değil ama biraz rahatlatır." Sid düşüncelerimden habersiz bana bir protein çubuğu uzattı. Sözleri kafamda farklı bir anlam kazandı. Baskı gitmişti ama burada büyüyen başka bir şey vardı.

Bana ne olduğunu sormadı ama gözlerinde bir soru vardı. Omuzlarımı devirdim ve beni canlı canlı yiyip bitiren şeyi açıklamaya çalıştım. "Altı yıl önce liseli bir çocuğun sokak yarışında öldüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet, bütün haberlerde vardı." Sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi.

"O benim en iyi arkadaşımdı, Marcus." Derin bir nefes aldım ve göğsümde oluşan ağrıyı yatıştırdım. "Sadece biz değil

ama hokeye başlamamın sebebi oydu." Beni zorlamadı, sadece devam etmemi bekledi. "Ondan sonra-" Gözlerimi kapattım. *Nefes aldım.* "O öldükten sonra Onun profesyonel olma hayallerini gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacağıma karar verdim. İkinci çizgide olduğum ve Marcus'la çok antrenman yaptığım için doğal olarak onun yerini aldım. Bazen onun hayatını onun için yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve asla onun olabileceği kişi olamayacağım. Onu görmeliydiniz. Kayma şekli üniversitedeki erkeklerin ödünü koparırdı." Titreyen ellerimi yüzüme sürdüm ve saçlarımın arasında gezdirdim. "Son zamanlarda oyunumla mücadele ediyorum. İnsanlar fark etmeye başlamadan önce bunu çözmeliyim-"

Yumuşak eli çenemde gezindi ve bakışlarımı onunkilerle buluşturdu. "Arkadaşını onurlandırman çok güzel... ama Jax, sen kendi başına bir insansın. Onun hayalini yaşarken kendi hayalini unutacak kadar kendini kaptırma." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ama acıma yoktu, sadece anlayış vardı.

Sidney bacaklarını kanepeye çekti ve omzu benimkine daha da yaslandı. Haklıydı. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu, ama en başta neden buraya ihtiyacı olduğu konusunda endişelenmeden edemiyordum.

ON SIDNEY

Bilgisayar ekranımda büyük bir A harfi vardı.

"Bahsi ben kazandım, Sid. Öde bakalım." Jax'in sesi kulağımın dibinde alçaktan geliyordu ve ürpermek için kendimi zor tuttum. Küçük bir kâğıt parçasını ona doğru kaydurdum ve parmağım onunkinin üzerinde gezinirken nefesimi tuttum. Yumruğunu açıp kapayarak geri çektiğinde nabzım hızlandı.

Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Bu üç numaralı kural. Diğer kurallarının ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirdim, buna cevap verme zahmetine girmedim.

Kağıda baktı ve sırtıttı. Mor mürekkeple numaramı yazdım ve notun üzerine de *kötüye kullanma* yazdım.

Sonunda derin bir nefes alıp sandalyesinde geriye yaslanmadan önce nefesi bir kez daha boynuma doğru yayıldı. Bana baş parmağını yukarı kaldırma hareketi yaptı, beni şok eden bir kahkaha attı ve gerginliği etkili bir şekilde kırdı.

Sahne de fısıldadım, "Keşke bunu kameraya alsaydım. Instagram'da viral olabilirdi." Bu bana tam bir kahkaha kazandırdı. Bu ses kalbimin teklemesine neden oldu-

"Bayan King, pozitif aralıklı pekiştirme hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?" Dr. Carter'ın sesi beni hayallerimden kopardı.

Jax kafasını kaldırdı ve benim çırpındığımı, ağzımın sudan çıkmış bir lepistes gibi açılıp kapandığını gördü. "Büyüme korsanlığını ve aralıklı pekiştirmenin tıpkı kumar gibi insanların psikolojisini nasıl bozduğunu anlatıyordu."

Profesörün dikkati başka yöne döndüğünde, kalbim hâlâ göğsümden dışarı atmaya çalışırken koltuğuma yığıldım. Jax'e baktım ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Eli ensemden yukarı kaydı ve sıktı -tüm dikkatim anında tek temas noktasına odaklandı. Bana doğru kaydırmadan önce not defterine bir şeyler yazdı.

Biz artık bir takımız Sid. Seni asılı bırakmayacağım.

Yüzünü yaklaştırdı ve bir şeyler daha yazmadan önce bakışlarını benimkilere dikti.

Değil mi?

Not defterini kaptım ve hızlıca cevabımı yazdım.

Doğru.

Jax yanımda kayarak kendine rahat bir yer buldu ama elini boynumdan çekmedi. Onun dokunuşuyla rahatladım ve çekim gücü beni ona doğru çekti.

Diğer eli kâğıdın üzerinde hızla hareket etti.

Çok şükür çalıştık. Görünüşe göre sınıfın yarısı depresyonda.

Öğrencilerin başları öne eğik, yüzlerinde kederli bir ifade vardı.

Onlar. Köşede gözyaşları içinde bir kız vardı.

Ama gözleri, konuşurken hararetle daktilo yazan profesörden ayrılmıyordu. Hepimiz tek bir ritim kaçırmamanın bize pahalıya mal olabileceğini biliyorduk.

Defteri ben aldım. *Evet, şanslısın, sana yardım ettim.*

Cevap vermeden önce bir kahkaha attı.

Ben öyle hatırlamıyorum.

Berbat bir hafızan olması benim suçum değil.

Jax'in eli boynumdan aşağı kaydı, parmakları köprücük kemiğimi okşadı ve hızlı bir nefes verdi. O da benim kadar etkilenmiş miydi? Kalbim tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu. İnkâr edilemez bir kimya vardı ama daha fazlası da vardı. Onunla her şey çok rahattı.

Kimi kandırıyordum ki? Gülünç derecede çekiciydi. Hem bu kadar zeki hem de çekici olmak suç olmalıydı. Kadınların hiç şansı yoktu. Çantama döndüm ve aramıza mesafe koyacak bir şey arıyormuş gibi yaptım. Tartışmak ister gibi tereddüt etti ama elini çekti.

Kendimi dizginlemem gerekiyordu. İkinci gelmenin nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordum. Sevdığınız biri tarafından geride bırakılmak ve bu bir daha asla yapmayı planladığım bir şey değildi.

Ders sona erdi ve eşyalarımı yerleştirdim, her şeyi çantama sığdırmaya çalışmak bir Tetris oyununa dönüştü. Fermuarı sıkıştı ve açılarak yere kalemler döküldü.

"Ben hallederim." Jax alçalarak onları toplamama yardım etti. O da benimle aynı kaleme uzandı ve keskin bir nefes aldı. Bana baktı, ağzı hafifçe açıktı ve nefes alıp veriyordu.

sertçe dışarı çıktı. Bluzumun düşük olduğunu fark etmem bir anımı aldı ve gömleğimin altını görmeme ihtimali kesinlikle sıfırdı. Bana kalemimi uzattı ve sonra yüzünü hınzır bir bakış ve ağzının bir tarafını kavislendiren yavaş sırtış kapladı. "Ne bekliyordun ki?" der gibi omuz silkti.

Harika.

Kendimi toparlamam için bana mahremiyet vererek gözlerini benden kaçırdı. Ellerini bacaklarına vurdu ve konuyu değiştirerek beni kurtardı. "Sana o A'yı alabileceğimi söylemiştim."

"Uh-huh." Ona yan gözle bakarak kapıya yöneldim. "Yardımanız için teşekkürler."

"Bunu daha kalıcı bir hale getirmeye ne dersin?" Koridorda beni takip etti ama göz teması kurmuyordu. Jaxton Ryder gergin *miydi*? Onun acısına son vermeliydim ama bunun neresi eğlenceliydi?

Kolumu onunkine sürttüm, basit bir dokunuştan çıkan enerji kıvılcımını görmezden geldim. "Öyle mi düşünüyorsun? Grup çalışmalarından birinin denemeye değer olabileceğini düşünüyordum."

Başını o kadar hızlı bana çevirdi ki, tüm bu garipliğine rağmen evet dememi beklediği çok açıktı. Bir an için onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için devam etmek istedim ama ona kocaman bir gülümseme verdim. "Perşembe günleri için hâlâ uygun musun?"

Yüzünde beliren ilk duygu rahatlama oldu ama hemen ardından beni boğazlamak ister gibi baktı. "Ne oluyor Sid? Tam bir baş belasısın."

Ciddi yüzüne içten bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

Gözleri kısıldı ve bakışlarıyla beni kısırdığını hissettim. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki neredeyse başka bir öğrenci tarafından eziliyordum. Jax kalçamı kavradı, beni tam zamanında yoldan çekti ve homurdandı, "Hey, pislik, dikkat et."

Adam kaçmadan önce ona kocaman gözlerle baktı. Jax'in göğsü hızla inip kalkıyor, benim kadar zor nefes alıyordu. Alt dudağımı emdim ve gözleri bu hareketi takip etti. Dudaklarından acı dolu bir törpü döküldü. Birbirimize baktık ve yüzünde bir gülümseme belirip bana göz kırptığında sııttım. Gözlerimi kapadım, nefesimi tutmaya ve bu anın hafifliğini içime çekmeye çalıştım.

Jax boğazını temizleyerek bakışlarımı ona çevirdi. "Evet, Perşembe günleri benim için uygun."

Neden bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürdü. "Harika, seninle kütüphanede buluşuruz-"

Jax sözümü keserken gözlerini kaçırdı. "Ya da... eğer senin için uygunsa, bana gelsen olur mu? Böylece ben de yiyecek bir şeyler alırım ve acele etmeme gerek kalmaz."

Onun evine gitmek istiyor muydum? Belki biraz fazla. "Bunda benim çıkarım ne?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra gözleri hızla kısıldı. "Harika bir arkadaşın olacak."

Yüzündeki ifadeye sııtarak, "Ben olsam kütüphanede alırdım" diye karşılık verdim.

Ağzından ukala bir gülümseme geçti. "Yani, harika olduğunu kabul ediyorsun?"

"Şaşırtıcı olan ne?"

"Şirketim."

"Jaxton Ryder iltifat mı arıyor? Evet, sen harikasin, hem de en harikası. Kimse senin ne kadar muhteşem olduğunu bilmiyor." Jax bana buruşturulmuş bir kâğıt parçası fırlattı ve ben o kadar çok güldüm ki bir homurtu kaçtı. Bu da beni daha çok güldürdü.

"Gülmek sana yakışıyor." Bana baktı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Sesi şakacı bir hal aldı ve tüm dikkatimi üzerine çekti. "Eve çikolatalı milkshake getirsem nasıl olur?"

Elimi uzattım. El sıkışacaktım ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki parmaklarımı nazikçe onunkilerde gezdirdim ve içimden bir his dalgası geçti. Derin bir nefes alarak parmaklarımı onunkilerin etrafında birleştirdim ve ellerimizi kilitledim. "Anlaştık, ama bunun yerine çilek aromalı yaparsan."

ON BİR JAX

Oyun kitabını açtım ve bu gece onları ezberlemeye kararlı bir şekilde yatağıma uzandım. Geçtiğimiz birkaç hafta su gibi akıp geçmişti ve oyunumda geri kalmayı göze alamazdım. Rocky'nin düzenlediği birkaç halkla ilişkiler etkinliği beni yeni basın bombardımanına tutmuştu.

Asıl amacın bu olduğunu biliyordum ama her yerde yüzümü görmekten bıkmıştım. Sid'le bu konuyu konuşmam gerektiğine dair içimde sürekli bir his vardı ama bir yanımda onu bu işin dışında tutmak istiyordum.

Sonraki bir saati ders çalışarak geçirdim, ama şu anda beynimde daireler çizen alıngan esmeri hayal etmekten kendimi alamıyordum. Onun yanında olmak bile huzursuz yanıma sakinleştiriyordu. Asla yeterli olamayacağımı düşünen yanıma. Bağımlılık yapıyordu ve bu onun saçma kurallarının meydan okumasından daha fazlasıydı. Şimdi tek yapmak istediğim onu ç ö z m e k t i .

Kıvrık dudakları ve ukala ağzı utanç verici sayıda fantezimin yıldızı olmuştu. Azmi, kararlılığı, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onun yoluna çıkamayacağına dair inadı vardı. Bana Marcus'u hatırlatıyordu. Eminim o da

tıpkı onun gibi hayallerini "eğer" olarak değil "ne zaman" olarak görüyordu.

Tabii ki, tüm kızlar beni kovalarken, beni iten o olmalıydı. Elbette etkilenmişti ama aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyordu. Geçen hafta sandalyesinden düşecek sandım çünkü o kadar uzağa eğilmişti ki.

Hakarete uğramış olmalıydım ama etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da gözleri yine de benimkilere kayıyordu. Sid, bilse de bilmese de beni istediğini gösteriyordu. Notlarına yoğunlaştığında vücudu yavaşça bana doğru kayıyordu, sanki o da benimle aynı akıntıya kapılmış gibiydi. Bir de ona dokunduğumda yanaklarının pembeleşmesi vardı.

Kendimi sınıftan çok ona dikkat ederken yakaladım. Saçlarını koyu kırmızı bir lastikle toplayarak boynunun pürüzsüz sütununu ortaya çıkarıyor ya da hepsini omuzlarının arkasına iterek boşluğu narenciye kokusuyla dolduruyordu. Bir de konsantrasyonunun her saniyesi için savaşıırken dişlerinin alt dudağını kemirme şekli vardı. Ve güldüğü zaman... O boku şişeleyip dışarıdaki tüm yalnız adamlara satıyordu çünkü eve dönüyormuş gibi hissettiriyordu.

Dayanamayıp telefonuma uzandım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Konsantrasyonumu bozuyorsun.

Telefonuma bakarak, küçük baloncukların altta dans edişini izledim.

**Sorun var: Konsantrasyonunu mu bozuyorum?
Bana mesaj atmıştın.**

İşte sevdiğim küstahlık.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için durakladım ama onunla konuşmayı kesmek de istemiyordum.

Ben: Oyunlarda koştuktan yorulduğum ve şimdi sıkıldım.

Sorun var: Senin sorunun gibi görünüyor. Ben: Hadi ama, böyle yapma.

Bela: Tamam. Bir şeyler oku.

Ben: Kitap gibi mi?

Bela: Evet, dahi. Bir kitap.

Ben: Evet, tamam, en akıllıca cevabım değil. Ben: Ne tür bir kitap?

Bela: Sevdiğin bir şey var mı bilmiyorum. Kitap okudun, değil mi?

Evet, Sid. Kitap okudum.

Bela: Pekala... Neyi sevdin?

Kahretsin, neyi sevdim? Bilmiyordum. *Game of Thrones'u* sevdim ama üçüncü kitaptan sonra ilgimi kaybettim. *Dune* bir deneyimdi. Tekrar içine dalmak istemediğim bir deneyim. En son ne zaman iyi bir şey okudum?

Ben: Ne seversin?

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki beni asılı bıraktığını düşündüm.

Bela: Benim sevdiğim şeyi sevmeyeceksin.

Ben: Ne? Neden?

Sorun: Çünkü erkekler benim okuduğum türde kitaplar okumuyor.

Ben: Peki, şimdi bana söylemek zorundasın. Bela: Evet, hiç sanmıyorum.

Ben: Neden olmasın?

Bela: Çünkü, hayır.

Ağzım bir sırtışla büküldü. Şimdi tam olarak hangi kitapları sevdiğini bilmem gerekiyordu.

Ben: Neden korkuyorsun?

Cevap yok.

Ben: Edepsiz kitaplar mı okuyorsun, Sidney?

O yazdıkça baloncuklar belirip kayboluyordu. Durduklarında ve başka bir şey çıkmadığında, ona başka bir mesaj gönderdim. Umutsuz görünüyordum ama siktir et. Bilmek istiyordum. Bana anlatmaya utandığı o kadar iğrenç bir kitabı elime geçirmekle ilgili bir şey tüm bedenimi titretti.

Ben: Bana okumam için bir kitap söyleyin, size ne kadar sevdiğimi söyleyeyim.

Kolumu indirdim ve göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim. Lanet olsun. Onu çok mu zorlamıştım? Benim bir tür sapık olduğumu mu düşünüyordu? "Şaka yapıyorum" diye yazdım ama ben Gönder'e basmadan önce mesajı göründü.

Bela: Günah ve Günahkarlar, ama biz bundan bahsetmiyoruz.

Ben: Tabii ki değiliz.

Bela: Güle güle, Jax.

Aynanın önünde durakladım. Yüzümü kocaman, kulakları patlatan bir sırtıma kapladı. Onunla ilgili bir şey tüm iplerimi çekiyordu. Onun derisinin altına girmekten daha çok zevk aldığım bir şey yoktu.

Arama tuşuna bastım, odada volta attım ve sol elimi kot pantolonumun cebine soktum. Çalmaya devam etti. Ne oluyor lan? Lanet olası taşaklar onun üzerinde.

Diğer taraftaki bağlantının klik sesi düşüncelerimi kesti.

"Beni aradığınız için telefon hakkınızı iptal edebileceğimi biliyorsunuz, değil mi? Artık kimse kimseyi aramıyor. Sadece kişisel olmayan mesajlar. Belki bazı memler. Bu arama olayıyla görünmez bir çizgiyi aştın. Çocukken yemek saatinde birinin evine gitmediğin zamanki gibi. Bu yapılmaz." Sid'in sesi hafifti ve arkasında kahkaha imaları vardı. Onun alınganlığı yüzünden ağzımın kenarı açık kalmıştı.

"Bu telefon görüşmesinde beni gerçekten hayalet gibi mi gösterecektin?" Ciddi görünmeye çalıştım ama küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Ben buna hayaletlik demezdim ama tabii, evet, cevap vermemeyi düşünüyordum," dedi şakacı bir şekilde.

"Ah, acıyor."

"Merak etme. Biraz alçakgönüllülük büyük egon için iyi olacaktır."

"Hı-hı, *elbette* olacak."

"Neye ihtiyacın var, Jax?" Arka planda bir hışırtı vardı ve yatağının üzerine oturduğunda çıkardığı gıcırtyı zar zor seçebiliyordum. Bir iniltiyi bastırarak uzun bir nefes aldım. Sid'in onun yatağında yattığı görüntüsü sikime kan hücum etmesine neden oldu. *Kendine gel, dostum.*

"Tamam, sana karşı dürüst olacağım. Normalde kimseyi aramam. Kafama takıldığını ve konsantre olmam gerektiğini söylediğimde şaka yapmıyordum, bu yüzden sadece seninle konuşmak istedim. İşe yarayıp yaramayacağını görmek için." O kadar uzun ve garip bir duraklama oldu ki telefonu kapatmış olabileceğini düşündüm. Hoparlörden nefesi yumuşak geliyordu ve ben

yatağıma geri oturdum. Telefonu kapatmamıştı, ben de onu bekleyecektim.

"En sevdiğin yemek ne?" diye sordu.

Sessizce yumruklarımı sıkarak zafer dansı yaptım. "Memleketimin pizzası. Eller aşağı, en iyisi. Beni başka türlü ikna edemezsin."

"Eminim İtalya, Boston ve New York'ta sizinle aynı fikirde olmayan bir sürü insan vardır."

"Yanırlılar. Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar." Gülümsemekten yanaklarım acıdı, ama bu sadece oydu. Bana yaptığı şey buydu.

"Benim için, ısıtılmış çikolatalı kruvasan." Hafifçe inledi ve içimden bir ürperti geçerken gerildim. Bu kız benim ölümüm olacaktı.

"En sevdiğin film hangisi?" Yatağımda düz bir şekilde uzanana kadar kendimi ayarlayarak sordum.

"Hmmm, favori bir filmim olduğundan emin değilim ama *Hamilton*'ı görmek için sabırsızlanıyorum." Bu eğlenceli bilgiyi not ettim ve daha sonra bakmak üzere dosyaladım.

"Eğer bir sonraki spor yıldızı olmasaydın, ne olurdun?" Bu işe girmeye başlamıştı.

"Kolay. Evsiz." Bu onun gülmesine neden oldu, ben de kıkırdadım. Konuştukça daha da rahatladım. "İşte bir tane: At büyüklüğünde bir ördekle mi yoksa ördek büyüklüğünde yüz atla mı dövüşmeyi tercih edersin?"

"Ne?" Şaşkın kahkahası telefonda çınladı. "Ben de kavgaya etmek istemiyorum."

"Bu bir seçenek değil. Hadi, Trouble, soruya cevap ver."

"Bela, ha?" Bir an durakladı ama devam etti. "Hmm, eğer seçmek zorunda olsaydım, dev ördeği seçerdim. En azından

küçük atların binlerce küçük ısırığından daha hızlı olacaktır."

"Oh, ürkütücü. Bunu beklemiyordum." Kendimi yatağıma uzanmış, onun okul sonrası planları hakkında konuşmasını dinlerken buldum. Güçlü ve kararlıydı ve bu çok seksiydi. Sid'le konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Sanki defalarca yaptığımız ve bedenlerimizin ezberlediği bir dansın içine kaymak gibiydi. Sesi yumuşaktı ve dikkatini dağıtmamak için mümkün olduğunca az konuşmaya çalıştım, sadece sıkılmadığımı anlamasına yetecek kadar konuştum.

O esneyene kadar saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Diğer uçta zar zor uyanıyordu. İkimiz de konuşmayalı beş dakika olmuştu. Gerçekten uyuyor olabileceğini fark ederek, "Sidney?" diye fısıldadım.

Saat gecenin ikisini geçiyordu. "Hı-hı?" Sesi uykulu ama netti.

"Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun, Jax?"

Sırıtmama engel olamadım. "Hayır, pek sayılmaz."

ON İKİ SIDNEY

"ÜZGÜNÜM, GEÇ KALDIM." Nefes nefese Mia'nın yanındaki boş yere koştum ve kitaplarımı gürültüyle uzun masanın üzerine bıraktım. Kafeterya günün bu saatinde tıklım tıklımdı, herkes ders aralarında vızır vızır girip çıkıyordu. Oda bayat bir griye boyanmıştı ve sıra sıra masalar vardı. En azından sol duvar sabah güneşini içeri alan pencerelerle kaplıydı. Neredeyse yemek kamyonunu andıran bir mutfak vardı ve burada asgari düzeyde bir menü servis ediliyordu. En azından servis e t t i k l e r i şeyler lezzetliydi.

Ceketimi çıkarmaya çalıştım, ancak kolum sıkıştı ve kolumu koldan kurtarmak için zıplamak zorunda kaldım.

"Sana ne oldu böyle?" Mia homurdandı ve mücadelede duraksamama neden oldu.

"Sınıfım kampüsün karşısında. Buraya gelmek için koşmak zorunda kaldım. Koşmak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Montum olan işkence aletinden kurtuldum ve nefes almaya çalışarak ofladım.

Mia sarı saçlarını başının üstüne yığmıştı ve yeşil gözleri gülmekten parlıyordu. "İyi ki sana kahvaltı getirmişim, ha?"

Bir tabak dolusu krep ve ekstra büyük bir fincan kahveyi işaret etti. Sabahki dersimden sonra açlıktan ölüyordum ve bir sonraki dersime çok az zaman kalmıştı.

Solundaki koltuğa sıkışırken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Krepleri ağzıma tıktırırken sesim boğuk çıkıyordu. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen açlıktan ölürüm," diye cevap verdi ve çantasından bir su şişesi çıkarıp bana doğru uzattı.

Nefis şuruplu krepten bir ısırık aldım ve onaylayarak inledim.

İri yarı bir adam tam karşıma oturdu. Kalın, kordonlu kaslarıyla tuğla duvar gibi yapılıydı ve deniz mavisi renkli tişörtü koyu kahverengi tenine çok yakışlıyordu.

Ağzımı kapattım ve o da bana şeytani bir sırıtışla karşılık verdi.

"Benim yüzümden durma. Biraz sesle eğlenmenin yanlış bir tarafı yok."

Gözlerimi devirmiştim. *Tanrım, kim bu adam...*

Onun sağında, Mia'nın tam karşısında başka bir adam oturuyordu. O da aynı derecede iri ve aynı derecede muhteşemdi. Saçları simsiyahtı ve *Peaky Blinders*'ın figüranlarından biriymiş gibi derin bir alt kesimle şekillendirilmişti. Keskin hatlara sahipti ve tam olarak tanımlayamadığım bir havası vardı.

Önünde dolu bir tabak vardı ama Mia'ya bakmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi. İzlediğimi görünce gözlerini kaçırdı. *Puh-lease, sen tamamen yakalandın.*

"Sen Sidney King'sin, değil mi?" diye sordu, kahvaltılık sandviçinden dev bir ısırık aldı ve sosunu yaladı.

ağzının köşesi. Mia'nın hızlı nefes alışının sesi, arkasını dönmeden önce kızardığını görmek için tam zamanında bakmamı sağladı.

"Öyle mi?"

Mia kaburgalarımın dirsek attı ve ben de ona *kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmayan* sessiz bir bakış gönderdim. Ne haltlar dönüyordu?

"Özür dilerim. Siz kimsiniz?"

İki adam da bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra yüzlerinde aynı muzip sırıtış beliriyor. "Biz Jax'in arkadaşlarıyız."

"Uh-huh."

Karşımdaki adam kendini tanıtmaya başladı. "Ben Lucas."

"Um... hey, tanıştığımıza memnun oldum," dedim, hâlâ neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunların Jax'in takım arkadaşları olduğu açıktı ama neden burada olduklarından hâlâ emin değildim.

Lucas Mia'nın karşısındaki adamı işaret ederek konuşmasına devam etti. Bu adam hiç de iyi bir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu. "Bu River. Konuşmaktan nefret eder. Ondan iki kelime alabilmek için iyi şanslar."

"İki kelime," dedi River, sesi derindi, ağzının köşesi yukarı kalktı ve benim de sırtımama neden oldu.

"Tamam..." Mia'nın sesi kelimeyi uzattı ve meraklı gözlerle onlara baktı. "Peki, burada tam olarak neler oluyor?"

Lucas bana doğru döndü. "Meşhur koridor kızıyla tanışmak istiyorduk."

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Bana ne demişti? Bir ipucu bulmak için ikisinin arasına baktım ama cevap veren Mia oldu.

"Twitter'dan bahsediyor. Sana sonra gösteririm." Sırıttı, sonra telefonundan bir şeyi kontrol etti.

River'ın bakışları onun gülümsemesine takıldı. Onu yutmak istiyormuş gibi baktı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Tanrım, böyle bakılmak. On dolarına bahse girerim, Mia onu yatağa attı. Ona deli gibi aşık oldu ve bir ay içinde onu terk etti. İşleri hafif tutma ihtiyacımı anlayan biri varsa, o da oydu.

Çocuklar beklentiyle bana bakıyorlardı. "Bu Mia, oda arkadaşım. Tıp fakültesine hazırlanıyor."

Lucas ve River ona bölümü hakkında sorular sordular, doktor olmasıyla gerçekten ilgileniyorlardı.

Geleceğinden bahsederken parlıyordu. Kesinlikle, bu onları etkilemeli.

River'ın başı neredeyse görünmez bir gülümsemeyle eğildi. Beni bakarken yakaladı ve omuz silkti.

Karşımıza tanıdık bir yüz oturduğunda Mia içkisini yudumlarırken boğuldu. Alex'i kulüpteki o geceden beri görmemiştik ve Mia'nın anlattığına göre çok iyi vakit geçirmişlerdi. Utanmadı, sadece ona bir gülümseme verdi. "Selam Alex. Buraya geldiğini bilmiyordum."

Kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Çünkü beni hayalete çevirdin."

Burnunu buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Meşguldüm."

Masanın karşısındaki Alex'e bakan Mia'nın gözlerindeki ifadeyi yakaladım. Kızgınlıkla sağlıklı bir dozda arzusunun karışımıydı. Alex de ona bakıyordu ve umarım ne yaptığını biliyordur çünkü kız onu canlı canlı yerdı. Arkamı döndüğümde River'ı onları izlerken yakaladım.

Çenesini. Kahretsin. Bu konuyu onunla konuşmak için zihnimde bir hatırlatma yaptım. Bu çocuklar şüphesiz birbirleri için dünyaları ifade ediyorlardı. Aralarına girmeye değmezdi, özellikle de mezun olmamıza bu kadar kısa bir süre varken.

Telefonum titreyerek yeni bir bildirimi işaret etti. Tanımadığım bir hesap beni birkaç Instagram paylaşımında etiketlemişti.

Her şey sessizleşti ve ben olduğum yerde donup kaldım. Görüşüm ekranda tünel oluştururken öğrenciler bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Resimler arasında gezinirken elim telefonumu parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sıktı. Hepsi Jax'in fotoğraflarıydı. Göz alıcı Selena Patronne'a gülümsüyordu. Selena, üniversite düzeyinde isim yapmış, gelecek vaat eden bir tenis yıldızıydı. Selena Patronne ona sadece boğucu olarak tanımlanabilecek gözlerle baktı ve dudagının kenarını ısırırdı. Her iki kolu da adamın göğsünde olacak kadar yakın duruyorlardı ve mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı. Onlara bakarken karnım sıkıştı ve içimi bir bulantı hissi kapladı.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve saçmaladığım için kendimi azarladım. Birbirimiz için hiçbir şeydik. Çalışma arkadaşıydık. Hepsi bu kadardı. O zaman neden midemde bir taş oluşuyordu ve resimlere tıkladıkça daha da büyüyordu? Tehlikeli bir şekilde kıskançlığa yakın hissediyordum.

"Tanrım, Sidney, hayalet gibi görünüyorsun," dedi Lucas şaşırarak.

Alex ona vurdu. "Ne oluyor be adam? Hiç filtren yok mu senin?"

Onu tersledim, ekranımla ilgilenemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Lucas bağırdı. "Hey, Ryder, buradayız."

Tam zamanında döndüğümde Jax'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Saçları geçen günkü gibi dağınıktı ve göğsünü saran düz siyah uzun kollu bir gömlek giymişti. Kolları yukarı kıvrılmıştı ve kalın kollarını gösteriyordu.

Yanıma oturdu ve kollarımız birbirine değdiğinde boynu kızardı. Hemen geri çekildim. O anda sıradan dokunuşları kaldırabileceğimden emin değildim.

Gözleri Jax'in üzerinde dolaşan Alex araya girdi. "Geç kaldın." "Evet, bir etkinlik hazırlarken yakalandım."

Yardım edemedim

Ben homurdandım, Jax kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Neyin var senin?"

Yüzümün kararmaması için mücadele ettim. *Neyim var benim? Yüksek sesle itiraf edeceğim bir şey değil.*

Kreplerimin tadı dilimde kül gibi kaldı.

çatalımı tabağıma bıraktım. Yemeğimden tamamen vazgeçerek ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

Mia'nın kaşları çatıldı ama doğal görünemeyecek kadar hızlı bir şekilde koridorda ilerlemeden önce ona el salladım. Jax'ten uzaklaşmak için karşı konulmaz bir ihtiyaçla doluydum. Mantıklı beynim bunun imkânsız olduğunu bilse de sanki bana zarar veriyordu.

Arkamdan hızlı ayak sesleri geldi ve güçlü bir el kolumu sıktı. "Dur bakalım." Jax nefesini tutmaya çalışarak nefes nefese kaldı. Durdum ve ellerimi göğsümün önünde birleştirdim, aniden kendimi gizleme ihtiyacı hissettim.

Kolumu bıraktı, ellerini ön ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim." *Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda.*

Kaşları endişeyle çatıldı ve bir adım daha yaklaştı.

"Hayır, değilsin. Bana sorunun ne olduğunu söyle?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve bir adım geri çekilerek aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz boşluğu bıraktım.

"Dediğim gibi, ben iyiyim." Ama "Bu sabahki '*etkinliğin*' nasıldı?" diye sorarken sesimin yükselmesine engel olamadım.

Başını eğdi ve dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Kıskandın mı?"

"Sen bilirsin."

"Uh-huh." Gülümsemesi genişledi ve öfke derimin altına sızarak kızarmasına neden oldu. Ne halt etmeye sırtıyordu? Sırtışı benim yüz ifademle daha da arttı.

"Kıskanmasan da" -ses tonundan bana bir an bile inanmadığı anlaşılıyordu- "menajerimizin bana Selena Patronne ile halkla ilişkiler randevuları ayarladığını bilmelisin. Daha fazla reklam yapmak için bir oyun, hepsi bu."

Midem altüst oldu, gerginliğimin bir kısmı çözüldü.

"Neden reklama ihtiyacın olsun ki? Zaten Boston'da askere alındın."

Omuz silkti. "Takımlar takıma yeni katılan oyuncuların 'istikrarlı' olduğunu görmek ister. Kimse takımında dalga geçecek birini istemez."

Kötü bir tatla yutkundum. "Yani, seni sabit tutuyor."

Bana yaklaştı ve bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladı.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil, Trouble. Hepsi bir saniyede yok olabilir eğer..."

"Eğer ne?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçtı. Jax

nefesi benimkinin üzerinde gezinene kadar ağzını indirdi.

Parmakları çenemi kavradı ve "Eğer *gerçek* biri

onun yerini almak istedi."

Dünya etrafımda dönüyordu, tüm konsantrasyonum aramızdaki zar zor var olan boşluktaaydı. Bakışlarım dolgun dudaklarına düşmeden önce onun berrak gri gözlerini aradım ve uyluklarımın arasına sıcaklık hücum ettiğinde ürperdim. Tek yapmam gereken ayak parmaklarımın üzerine kalkmaktı ve onun tadına bakabilirdim.

Nefesim kesildi. "Ben... Ben yapamam." Başını salladı.

"Doğru, senin kuralların."

"Doğru."

İlk defa kurallarımından nefret ettim.

ON ÜÇ JAX

KULÜPTE MÜZİK ÇALIYORDU ve Alex omzumdan sarkıyordu, zil zurna sarhoştı, konuşması bulanıktı, "Bu gece harika bir maçtı. O gol efsaneydi."

"Sağ ol dostum." Onu bir tabureye yönlendirdim ve devrilmemesi için sırtını duvara yasladım. Yenilmezlik serisindeki üçüncü deplasman maçımızı yeni bitirmiştik. Kalbim hâlâ beraberliği bozan golümden dolayı çarpıyordu. Tüm takım bardaydı ve pak tavşanları bir oyuncuyu eve götürmek umuduyla her yere dizilmişti.

Sadece buradan siktir olup gitmek istiyordum. Adamlar ısrar etmeseydi, şu anda otelimde Sid'in başının etini yiyor olurdum.

Aynı anda telefonum çaldı ve bir kız yanıma geldi. Ekranda Trouble yazısını görür görmez telefonu açtım.

"Hey," diye bağırdım müziğin içinden ama cevabını duyamadım. "Üzgünüm, burayı duymak çok zor."

"Bu gece harika bir gol dedim." Sesi gergindi; neredeyse bağıırıyor olmalıydı.

Başparmağım alt dudağıma sürtündü. "Demek izledin?"

Güldüğünü duyduğumu sandım ama bunu söylemek zordu. Onu daha iyi duyabilmek için çıkışa doğru yürümeye başlamıştım ki yanımdaki kız kolumu sıktı.

"Hey, bana gelmek ister misin?" Ayak parmaklarının üzerinde yükselmişti, o kadar yakındı ki neredeyse doğrudan telefona konuşuyordu.

Ondan uzaklaştırdım ve geri çekilmesini söyledim. İstedğim son şey rastgele bir ilişkiydi. Kulübün arkasındaki gece havasına girene kadar yürümeyi bırakmadım.

"Hey, Trouble. Şimdi beni duyabiliyor musun?"

"Evet, seni duyabiliyorum. Bu gece iyi oynadığınızı söylemek için aramıştım. Galibiyetin tadını çıkar. Bunu hak ettin." Sesi gergindi ve zihnimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir radar belirdi ama ben bir şey söyleyemeden telefonu kapatmıştı bile.

"Hey, dostum. Nereye gittin lan sen?" Lucas arka kapıyı açmış, beklentiyle bana bakıyordu.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu" diye cevap vermeden önce Sid'e hızlıca bir iyi geceler mesajı attım.

Lucas bana bilmiş bir sırıtışla baktı.

"Sidney." "Siktir git, dostum."

"Tabii ki hayır. Bunun her saniyesinden zevk alıyorum."

İçeri girdim ama bir şeylerin değiştiği hissinden kurtulamadım. Çocuklardan önce otele döndüm ve Sidney'e bir mesaj daha attım ama cevap vermedi. Muhtemelen uyuyordu. Kendimden geçmeden önce bunu kendime tekrar söyledim.

Selena hakkındaki paylaşımları gördüğünden beri Sid'i görmemiştim. Kahretsin, bu beni kötü bir insan yapabilirdi ama onun kıskançlığını görmek hoşuma gitmişti. Onu öpmemek ve koridorda onun lanet kurallarını çiğnememek için her şeyimi verdim.

Sid'in ödünç aldığı Anthony'nin siyah Volkswagen Golfü garaj yolumuza girdi, ama o hemen inmedi.

Parmaklarım pencere pervazına vurdu. "Neyi bekliyor?"

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, dostum?" Lucas odanın öbür ucundan sordu.

"Siktir git."

Beni terk etmeyi düşündüğü acı bir şekilde belli olduğunda, arabasına doğru koştum ve kapısını çekiştirerek açtım.

"Merhaba." Kendini dışarı attı, benden başka her yere bakıyordu. "Geç kaldın." Onu içime alırken sesim sertti. I Ayak parmaklarım onunkilere değene kadar yaklaştım ve bakışlarımla buluşana kadar bekledim.

Gözleri benimkilerle ağzım arasında dans ediyordu. Alt dudağımı ısırdım ve yutkunurken boğazının sallanmasını izledim. Tanrım, bu kıza karşı koymak çok zordu.

"Evet, yanlış bir yola saptım ve daireler çizmeye başladım ama işte buradayım." Sesi yüksekti ama dik durdu ve beni geri çekilmeye zorlayarak öne doğru yürüdü. Omzundaki çantayı aldım, güçlü ve ince bacaklarını gösteren dar kot pantolonuna ve kıvrımlarını saran örme kazağına dikkat ettim. Boğazımı temizleyerek onu evimize götürdüm.

"Hey, Sidney," dedi Alex diğ er odadan içeri girerken. Sesi şakacıydı. "Duyduğuma göre bizim oğlana ders vermek için buradaymışsın."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda güldü. "Ters anlamıősın."

"Lanet olsun, senin yarın kadar seksi olsaydı bir  ğretmen tutardım."

Alex'in kafasının arkasına bir şaplak attım. "Siktirip gidebilirsin."

"Dikkatli ol, kıskan ılığın ortaya çıkıyor." Alex bana bilmiş bir sırıtış fırlattı.

Lucas yanımıza geldi. "Kız arkadaşım Piper bana birkaç yıl önce aynı sınıfta olduğunuzu söyledi." Ellerini ceplerine sokarak devam etti. "Ona bazı notlar konusunda yardım ettiğini ama onu hatırlayacağından emin olmadığını söyledi."

Sid'in yüzünü tam anlamıyla bir gülümseme kapladığında nefesimi içime çektim. "Dalga mı geçiyorsun benimle? O çok tatlı biri. Ona benden selam söyle." Bunu söyleme şekli, böylesine içten bir coşkuyla, hepimizin başını sallamasına neden oldu.

"Yapacağım." Lucas gülümsedi. Kolay biriydi. Kız arkadaşına iltifat ettiğinde kolay lokma oluyordu.

Arkadaşlarımın yanında olması hoşuma gidiyordu. Ona alan açmak yerine, vücudunun yan tarafı göğsüme değene kadar ona doğru iki adım attım. Sidney bana yaslandığında nefesimi içime çektim ve kokusu etrafımı sardı. Bir portakal kokusu alıp da onu d ş nmemem için yıllar geçmesi gerekeceğinden emindim. Dudaklarımı ıslatarak elimi kolundan aşağı kaydırdım, ta ki parmaklarım onunkilerin arasından geçene kadar. Eli kıpırdadı ama geri çekilmedi.

"Seni görmek güzel Sidney," diye bağırdı River ve gözlerini oyundan ayırmadan kanepeden el salladı. Bu sırada ben de gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Onu öylece odana kapatamazsın," dedi Lucas elini omzuma vurarak.

"İzle beni."

"Hoşça kal Sidney. Sana herhangi bir sorun çıkarırsa bana haber ver," diye göz kırptı Alex.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken avuç içi benimkinde narindi. Odamda özel bir şey yoktu. Duvarlarda hokey posterleri, madalyaların sergilendiği bir raf ve masanın köşesine yığılmış not defterleri vardı.

Eşikte durdu, içeri girmekte tereddüt etti ve dişleri alt dudağını kemirdi. Bir inilti tuttum ve dudağını serbest bırakmak için parmağımı ağzında gezdirdiğimi hayal ettim.

Çantasını yatağın üzerine bırakarak gerginliği azalttım ve ciltleri çıkarmaya başladım. "Sakin ol, sadece ders çalışıyoruz. Benim tarafımda kalacağıma söz veriyorum."

Sidney benimle yatak arasına baktı ve omuz silkti. "Evet, tamam."

Bacaklarını altına sıkıştırarak kendini duvara yasladı ve yatakta mümkün olduğunca az yer kapladı.

"Bunu arkana koy." Ona bir yastık fırlattım ve yüzüne çarpmadan önce yakaladı, gözleri şokla yuvarlandı. Yastığı geri atmakla alay etti ama yastığı arkasına yerleştirdi ve daha rahat etmek için biraz kıpırdandı. Ağzım sulandı. O küçük kıpırdanışın bana ne yaptığından haberi yoktu.

Çalma listemi açtım, başlamak üzereydim ki Lucas elinde bir tepsi içkiyle içeri daldı. "Siz gerçekten ders mi çalışıyorsunuz? Biraz hayal kırıklığına uğradım."

Tepsiyi aldım ve onu odadan dışarı ittim. "Sağ ol dostum. Şimdi siktir git."

Kapıyı onun aşırı hevesli yüzüne kapattım ve dönüp artık gülümseyen Sidney'e doğru yürüdüm. "Anlaşmamıza göre bir çilekli milkshake."

Benden aldı ve ilk yudumda başını arkaya eğerek inledi. "Hmm, çok güzel."

Ona bakarken donup kaldım. Tamamen mutlu görünüyordu, bu da beni onun böyle görünmesini sağlamanın başka yollarını düşünmeye itti. Yatağında olması durumu daha da kötüleştirdi.

Zihinsel olarak başımı salladım, ona dönük oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım, bir elimle başımı desteklerken diğer elimle çikolatamı tuttum. Bu şekilde otururken ayna görüntüsü gibiydik.

"Yani hepiniz playofflar için sıraya girdiniz."

"Henüz değil. Yerimizi hak etmek için hâlâ birkaç maçımız var. Bekle? Bunu nereden biliyorsun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu.

"İzliyor muydun?" Sesimdeki şaşkınlığa engel olamadım.

"İstiyorsun" diye cevap verdi alıngan bir şekilde. "Evet, öyle sayılır."

Birkaç saat ve birkaç bölüm sonra, tamamen yatağıma uzanmıştık, başlarımız yan yana, etrafımız kitaplar ve kağıtlarla çevriliydi. Uzun zamandır hiç bu kadar rahat olmamıştım. O zar zor uyanıktı, gözleri

Yavaş bir hızda gözlerini kırptırdı ve sanki kendinden geçecekmiş gibi başını hafifçe koluna yasladı.

Çok bitkin görünüyordu. "Burada uyumak ister misin? Diğer odada uyuyabilirim."

Oturur pozisyona geçti ve başını sallarken esnedi. "Sorun değil. Ben sürebilirim." Gözleri hâlâ kısıktı ve öpücük sarhoşu gibi görünüyordu.

"Kalmanı tercih ederim. Kendini zar zor ayakta tutuyorsun."

Bana baktı, sadece azgın olmadığımı ve samimi olduğuma karar verdi ve başıyla onayladı.

"Nerede olduğunu bilmesini istediğin biri var mı?"

Sidney telefonunu çıkardı ve hızlı bir mesaj gönderdi.

"Her şey yolunda."

Ona en yumuşak tişörtümü ve spor şortumu uzattım.

"Bunları giyebilirsin."

"Teşekkürler." Gözleri beni aradı, dudağında hafif bir gülümseme belirdi ve sonra hazırlanmak için banyoya yöneldi. Yerimde donmadan önce yedek battaniyemi ve yastığımı aldım. Benim kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyordu. Gömleği yana kaymış, köprücük kemiğinin üzerindeki yumuşak teni ortaya çıkarmış, başımı eğip dilimi o bölgede gezdirmek istememe neden olmuştu. Karmakarışık kısa iplere tutunmuş, bana aldırış etmiyordu. Belli ki şort ona çok büyük geliyordu ve yukarıda kalma umudu varsa bağlanması gerekiyordu. Aşağı kayacakları düşüncesi boğazımda bir uğultu yarattı. Gözleri benimkilerle buluştu ve üzerimdeki çekiciliğine karşı koyamadım. Yaklaştım, başımı eğerek dudaklarımı kulağının hemen yakınına getirdim.

"Biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Sidney'in derisi boynu boyunca çakıllandı ve içinden bir ürperti geçti. "Sıkışmış."

Ellerimi kollarından aşağı kaydırđım, ellerini hareket ettirdim ve ipleri kendi ellerime aldım. Düğüm üzerinde çalışıp hızla açarken nefesini içine çekti. Parmak eklemlerim yumuşak teninde sıyrıldı. Onun için yanarken, inlememek için zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. İpleri sıkıca çektim, dokunuşumun altında oluşan tüylerim diken diken oldu ve parmaklarım fiyonk bağlamadan önce son bir kez teninin üzerinde gezindi.

Sidney de en az benim kadar zor nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı ve ağzıma düşerken onları takip ettim. Bana doğru eğilirken alt dudağını ısırđı.

Başparmağım ısırık izi boyunca ilerleyerek dudağını serbest bıraktı. "Bu noktayı dilimle yatıştırmayı kaç kez düşündüğümü bilemezsin."

Sözlerimle birlikte içinden bir ürperti geçti ve vücudum gerildi, ağzım sulandı. Aramızdaki mesafeyi kapatmayı o kadar çok istiyordum ki, ama bu o olmalıydı. Durakladım, ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu ve hareket etmemek için tüm kaslarımı zorladım.

Hadi, Trouble. Lanet kurallarını çiğne.

Gözbebekleri, onları çevreleyen sadece altın bir kenar kalana kadar gözlerini doldurdu. Parmakları göğsümü delerken, beni uzaklaştırmaya çalışırken yakınıma çekerken, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bir cevap arıyordu. Nefes almaya çalıştım ama boğazıma takıldı, onu bekliyordum. *Siktir, bebeğim. Lütfen.*

Yavaşça ayak parmaklarının ucuna kalktı, dudakları benimkini zar zor sıyırdı ve boğazının arkasından mırıldandı. Yapamadım

Ellerimin beline dolanmasını ve onu kendime çekmemi engelledi ama mesafeyi kapatmak için hareket etmedim.

İhtiyaç dolu bir ses çıkardı ve Sidney dudaklarını dudaklarıma bastırduğında tüm dünyam alt üst oldu. Parmaklarını saçlarıma geçirerek beni kendine çekti ve öpüşmeyi derinleştirdi. İnlemeleri tereddüt hissini yok etti ve daha önce milyonlarca kez yapmayı hayal ettiğim gibi alt dudağını ısırdım. Olacağını düşündüğüm her şeydi ama çok daha fazlasıydı. Tadında, dilini emdiğimde çıkardığı küçük seslerde ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi ararken kalçalarının beni itme biçiminde kaybolabilirdim. Nefes nefese kaldı, kollarımda titriyordu ve kontrolüm kırıldı. Çenesini kavradım, ağzını tamamen yakalamak için başını geriye yatırdım ve öpücüğü devraldım. Parmakları saçlarıma gömüldü, beni daha da yaklaştırdı ve çıkardığı muhtaç sesleri yiyerek ona doğru sallandım. Kahretsin, onun benim olmasını o kadar çok istiyordum ki durursam ölebileceğimi düşündüm. Ama bir öpücükten fazlasını istiyordum ve bunu mahvetmeyecektim.

Geri çekildim ve kaşlarını çatmasına sırtarak yürüdüm. Kapıya doğru geri geri. "Bu bir numaralı kural. Üç tane kaldı."

ON DÖRT SIDNEY

"SELENA DA KİM?" Evimize girer girmez Mia bana birkaç Twitter gönderisi gösterdi.

Hissetmeye hakkım olmayan bir gerginlik göğsümü çekiştirdi ve onun araştıran gözlerine karşılık vermedim. "Jax'in menajeri onları a y a r l a d ı . Sağlam görünmek zorundaydı. Temelde, genç hokey oyuncularının kötü bir ünü vardı ve lig onun 'oturmuş' görünmesini istiyordu."

Jax'in iki kızla dolaştığına dair haberler kesinlikle menajerinin istediği etkinin tam tersini yaratacaktı. Avuçlarımı yüzüme sürdüm ve derin bir nefes alarak Selena'ya hiç de ihtiyacı olmadığı hissinden kurtulmaya çalıştım.

Mia'nın telefonuna uzandım ve Selena'nın Jax'in koluna girdiği bir fotoğrafa gözüm takılana kadar fotoğraflara göz attım. Yüzleri o kadar yakındı ki neredeyse öpüşüyorlardı. Midemde bir batma hissi başladı ve yere düştü. Bu hiç de sahte bir randevuya benzemiyordu. Keskin bir ağrı göğsümü sıkıştırdı ve bir sonraki nefesimi almak için mücadele ettim.

Mia dikizledi üzerinde benim Omuz. "Değil mi o seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silktim ve yüzümdeki duyguları temizlemek için elimden geleni yaptım. "Neden olsun ki? Biz çıkmıyoruz."

Kaşları kalktı, bana şüpheyile bakıyordu. "Bana yalan söyleme. Resmi olarak çıkmıyor olabilirsiniz ama-"

Sözünü kestim. "Bunun olduğunu biliyordum. Bu sektörün yaygın bir parçası."

"Sadece Çünkü sen anlamak neden Bu olması, bunu kabullenmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Evet, bu konuda yapabileceğim bir şey yok." Kelimelerin gerçekliği içime işlerken midemdeki çöküşü görmezden geldim.

"Bundan emin misin? Onunla konuştun mu?"

En iyi gülümseme taklidimi yaptım. "Sorun değil. Gerçekten. Pekâlâ, konuyu değiştirelim." Kanepeye uzandım. "Dün gece sınıfındaki çocukla randevun nasıldı?"

Benim yanıma oturdu. "Tüm zamanını kendisi ve annesi hakkında konuşarak geçirdi."

Ona iğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "İğrenç."

"Adam ümitsiz vaka. Eğer sorarsa, ona çok meşgul olduğumu söyle. Anlayana ya da yoluna devam edene kadar onu oyalamayı umuyorum."

"Yani bana bu gece için bir planın olmadığını mı söylüyorsun?" Masum ve hiçbir şekilde umutsuz görünmemeye çalışarak sordum.

Temkinli bir kaş kaldırdı. "Neyin peşindesin? Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun."

Başımı yastığa yasladım ve inledim. "Jax ile girdiğim iddiayı kaybettim ve şimdi onun maçına gitmek zorundayım."

Mia ciyakladı. "Aman Tanrım. Evet. Evet, gitmek istiyorum." Koltuktan kalkıp yatak odasına doğru koşmaya başlamıştı ki kapıda durdu. "Ne giyeceğiz?"

Sinsi sırtışıma engel olamadım. "Göreceksin."

"Düşündüğümde daha fazla insan var."

Buraya geldiğimizde diskin düşmesine yarım saat vardı ve salon insanlarla dolmuştu. Mia beni insan denizinin içinden çekip buza bakan merdivenlerin tepesine götürürken kolumdan tuttu. Sıra sıra oturma yerleri vardı ve hepsi de çocukların ısınmaya başladığı ortadaki piste doğru uzanıyordu. Jax'in fileye şut atmadan önce takım arkadaşlarının arasından süzıldüğünü gördüğümde yutkundum. Sanki bunun için yaratılmış gibi hareket ediyordu. Rakip takımı izledim. İyi görünüyorlardı. Zor bir maç olacaktı. "Bu maçı kazanmaları gerekiyor. Huskies kaybederse, sıralamada geriye düşecekler."

"Tabii ki onları gizlice takip ediyorsun." Mia başını bana doğru salladı.

Cevap veremedem bir kolum benimkine çarptı. "Hey, yolu kapatıyorsun." Adamın yüzü mavi ve sarıya boyanmıştı. Bana bakıyordu ve alnında büyük bir damar atıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim o benim diğer takımın formasını giymemi büyütmeden önce.

"Aval aval bakışın öfkeli bir kalabalık yaratmadan gidelim." Mia yanımda güldü ve beni merdivenlerden aşağı çekti,

Önünü kestiğimiz boyalı adamın protesto homurtularını duymazdan gelerek.

"Aval aval bakmıyordum." *Kesinlikle bakıyordum.*
"Sadece arenayı anlamaya çalışıyordum."

"Elbette öyleydin. Disneyland'deki bir çocuk gibi görünüyorsun."
Ona yetişmeye çalışarak arkasından merdivenlerden indim. "Beklediğimden daha büyükmüş."

Sözlerim üzerine dudağının kenarını kaldırdı ve ben de sözünü kestim. "Her ne söyleyeceksen, dur artık."

"Hiç eğlenceli değilsin." En alt sırada durdu, neredeyse cama kadar bastırdı ve biletlerimize baktı. "1. sıra, 2. ve 3. koltuklar. Bu biziz."

Genç bir güvenlik görevlisi aceleyle merdivenlerden indi. "Üzgünüm kızlar ama burada oturamazsınız."

Mia da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "*Tamam.*
Nedenmiş o?" "Bu sıra sadece oyunculara ayrılmıştır.
Orada

Üzerinde bir işaret olmalıydı," dedi, sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını düşünüyormuş gibi koridora bakarak. "Ona ne olduğundan emin değilim." Sesi daha güçlü çıkmıştı. "Üzgünüm ama gerçekten buraya oturamazsınız." Ellerini önünde birleştirdi ve gözleri rahatsızlıkla kaydı.

Arkamdaki camdan gürültülü bir ses geldi ve kaşlarını çatmış Jax'le yüzleşmek için döndüm. Bakışları yarı dönük sırtıma sabitlenmişti. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Ne?" diye sordum ama o sadece başını salladı.

Güvenlik görevlisi, koruyucu cam paneller arasındaki çeyrek inçlik boşluktan onu duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya çalışarak sesini yükseltti. "Çok özür dilerim, Jax. I

Onlara sadece takımın bu koltukları arkadaşları ve aileleri için ayırdığını söylüyordum."

"Sorun yok, Steph. Onlar takımla birlikte. Şu andan itibaren onlara bizden biriymiş gibi davran."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. Bunu beklemediği çok açıktı. Bana yan gözle baktı, belli ki beni ölçmeye çalışıyordu ve sonra bir an için yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

Harika.

Steph gitti, telefonuyla fotoğrafımı çekmeden önce birkaç kez bize baktı. Tam bir şey söyleyecektim ki Jax tekrar cama vurdu ve bana pistin arkasına doğru yürümemi işaret etti.

Pistin son virajına kadar onu takip ettim. Tahtaların benim tarafımdaki çelik bir kolu işaret etti. Bunun bir kapı olduğunu fark ederek kolu ittim ve kapı bana doğru açıldı.

Jax beni sıkıştırmadan ve kaskını çıkarmadan önce yolumdan çekilmem için bana zaman tanımadı.

Formama ters ters bakarak, "Hemen çık," diye emretti.

Etrafıma bakındım ama arenanın bu kadar gerisinde kimse yoktu. "Jax, formasız olmak biraz soğuk."

Kaşlarını kaldırdı. "Altında gömlek var mı?"

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışarak başımı salladım. Forma yüzünden kızgın olduğunu biliyordum ama bu çok daha fazlasıydı.

"Güzel. Çıkar şunu."

İçimi bir heyecan kapladı ve titrediğimi belli etmemek için mücadele ettim. Patenlerini giydiğinde daha da uzundu. Sırıttım. "Ya çıkarmak istemezsem?"

"Sidney, şu anda benimle taşak geçme. Al. Çıkar onu. Çıkar." Kelimeleri homurdanarak söyledi ve tüylerim diken diken oldu. I kaldırılmış ve forma üzerinde benim Kafa ve hemen sarıldı benim kollar etrafında benim göğüs gelen ve Soğuk. Jax arkasına uzandı ve formasını başının üzerinden çekerek onu sadece pedleriyle bıraktı. Sertçe yutkundum ve elime tutuşturduğunda aldım. "Kimsenin numarasını giymiyorsun ama benim."

Sözlerinin yarattığı heyecanı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak bir nefes çektim ve tenim tamamen yeni bir nedenden dolayı çakıllandı. Sahiplenici tavrına nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden, tişörtümü başımın üzerinden çektim ve formasının beni içine almasına izin verdim. Öne doğru eğildi, öyle yakındı ki tek yapmam gereken eğilmektir ve herkesin önünde öpüşecektik ama bana bakmıyordu. Bunun yerine sabırla kollarımı sıvadı ve bileklerimi ortaya çıkardı.

Jax arkasına yaslanıp bana takdir dolu bir bakış attı ve dili alt dudağını ıslattı. "Benim adımı taşımak sana yakışıyor, Trouble."

Sözlerini kabul etmek yerine, teçhizatının kokusundan burnumu çektim. Bu beni bir nefes daha almaktan alıkoymadı. "İğrenç kokuyorsun."

Beni sıkıca kucakladı ve yüzümü göğsüne gömdü, acıması kurtulma çabamı görmezden geldi. "Hoşuna gitti."

O haklıydı. Öyle sayılır. Soğuk arenada sıcaktı ve tuzlu kokusu bana her türlü şeyi yapıyordu. Yine de "Kendinden çok eminsin." dedim.

Arkasına yaslandı ve başını yana eğdi, bakışları benimkine biraz fazla derinlemesine daldı. "İstediğim kadar değil

olmak."

Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Kollarımı çekiştirdim. "Bunun için başın belaya girmeyecek mi?"

Sırıttı. "Buna değer."

Beni bırakmadan önce bir an için elini sıktı. "Geri dönüp hazırlanmam gerekiyor. Lucas'ın kız arkadaşı Piper her an gelebilir. Seninle oturacak." Jax bir adım öne çıkıp başını eğdi, ağzı kulağıma değecek kadar yaklaşmıştı. "Geldiğin için mutluyum, Bela."

Beni bıraktı, kaskını aldı ve buza geri dönerek kapıyı arkasından kapattı. Soyunma odasının girişi olduğunu tahmin ettiğim yere girmek üzereyken beni izlerken yakaladı. Bakışları üzerimde gezindi ve kapıdan geçmeden önce alt dudağını ıslattı. Midemde biriken sıcaklık, havadaki soğuşu silip süpürdü.

Mia omzuma kendi omzuyla vurdu. "Kızım, kötü durumdasın."

Birkaç dakika sonra Piper kocaman bir gülümsemeyle geldi. Uzun altın sarısı saçları kumsal dalgaları ve çarpıcı berrak mavi gözleri vardı. California'dan buraya yeni taşınmış gibi görünüyordu. "Selam çocuklar, sonunda birlikte oturacak birini bulduğum için çok heyecanlıyım. Jax arayıp geleceğinizi söylediğinde kendimden geçmiştim."

Gözlerimi devirdim. "Baskı altındaydım, söz veriyorum."

Piper oturarak kaçışımı etkili bir şekilde engelledi. "Madem buradasın, biraz eğlenelim, olur mu?" Aramıza baktı, bir cevap bekliyordu.

Dramatik bir nefes vererek ağzımın köşesi sıırıtmaya başladı. "*Tamam.*" Kelimeyi şöyle söyledim

Elimden geldiğince uzun süre. İkisi de bana güldü ve Mia eldiveniyle bana vurdu.

Piper ellerini birbirine sürttü. "İlk yemek!"

Atıştırmalıklarımızı alırken hiçbir şey hakkında sohbet etmedik, sonra kollarımız yiyeceklerle dolu olarak koltuklarımıza geri döndük. Oturur oturmaz yemeğe daldık ve ilk birkaç parçayı mutlulukla yedik.

Piper parmaklarını yaladı ve, "Bunu Lucas'la asla yapamazdım. Saniyeler içinde hepsini yer bitirirdi."

"Bu yaz Lucas'la mı gideceksin?" Mia merakla sordu.

"Evet. Eğitim kampına yakın bir yerde kalacağım ama Eylül'de okula başlayacağım, o yüzden bu daha zor olacak." Sesi hafifti ama kendini biraz daha sıkı tutuyordu. "Peki ya sen ve Jax?" Piper yemek lokmaları arasında sordu.

"Peki ya o?" Biraz temkinli bir şekilde cevap verdim.

"Kes şunu. Dün gece resmen orada uyudun," dedi Mia kovaya bir tavuk kemiği atarken.

"Evet, 'uyumak' önemli bir kelime." Öpücükten bahsetmeye cesaret edemedim.

Piper neredeyse içkisini tükürüyordu. Nefesini geri kazanana kadar sırtını sıvazlamak zorunda kaldım. Bana şok içinde baktı. "Bana sadece onların evine davet edilmekle kalmayıp geceyi de orada geçirdiğini mi söylüyorsun?"

"Şey, teknik olarak, gerçekten geç oldu, bu yüzden Jax eve yorgun dönmek yerine kalmamı istedi." Tamam, gün ışığında bunun kulağa ne kadar zayıf geldiğini ben bile duyabiliyordum.

Piper öne doğru eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu anlamıyorsun. Onu tanıyorum.

Lucas'ı tanıdığımından daha uzun süredir. Oraya kimseyi davet etmez. Adam bir aziz değil. Kendisine sunulan imkânlardan yararlanıyor ama gece kalmalarına izin verilmiyor." Gülümsemesi hınzırca bir hal aldı. "Ta ki şimdiye kadar. Söylesene, onun odasında mı çalıştın?" Yüz ifademi okumuş olmalı ki ellerini birbirine vurdu, her soruda daha da heyecanlanıyordu. "Bekle! Onun yatağında mı uyudun? Sana giymen için bir şey verdi mi?"

Mia şeytani bir sırıtışla bana bakmak için döndü.

"Umutlarınızı kırdığım için üzgünüm ama okul sonrası için başka planlarım var. Şu anda bir şeylere girişmek iyi bir fikir olmaz." *Ne kadar harika olursa olsun.*

"Tatlım, söylediklerin bu konuda seçme şansın olduğu anlamına geliyor." Piper kolunu bana doladı. "Yine de anlıyorum. Büyük hedeflerim var ve Lucas beni asla geri tutmaz."

Mia fincanını kaldırdı, yüz ifadesinden daha derin bir şey geçti. Benim anlamam için çok hızlıydı. "Bizi hayallerimizden alıkoymayan erkeklerin şerefine!"

Üçümüz de plastik bardaklarımızı tokuşturduk ve uzun uzun içtik.

"Tamam, siz benim kızıma ne yaptınız? Onu terk ettim, o da beni seviyordu ve şimdi gizlice onu görmeye geldim ve o bekârlığa kadeh kaldırıyor." Lucas'ın yüzünde gevşek bir gülümseme vardı ve gözleri Piper'ınkilere sabitlenmişti.

"Hey, bebeğim!"

Bu ikisi kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlıydı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Sidney'le dayanışmak için içiyordum."

Lucas'ın kaşları birbirine çarptı ve patenlerinin üzerinde kaydı. Bana uzun uzun baktı ve gözleri bir şeyleri çözmeye çalışarak benimkileri aradı. "Geri dönsem iyi olacak. Başlamadan önce sana bir öpücük vermek istedim."

Birkaç dakika sonra ışıklar söndü ve spiker, yedek kulübesinin arkasından kayarak çıkan her oyuncunun adını söyledi. Jax'in adı söylendiğinde kalabalığın uğultusu sağır edici bir hal aldı.

Pistin etrafında bir tur attıktan sonra tahtaların diğer tarafında aniden durdu ve bıçaklarıyla karları tekmeledi.

Refleks olarak geri çekildim, sonra kaşlarımı kaldırdım. "Gösteriş." "Bana şans dile, Bela." Sesi zar zor duyuluyordu.

Gürültünün üzerine. Eldiven kaplı yumruğunu cama dayadı ve bana beklenti dolu bir bakış attı.

Mia gülümsedi. "Yumruk tokuşturmak istiyor."

Elimi cama vurdum. "İyi şanslar."

Onu göğsüne bastırdı ve bayılacakmış gibi oynadı. Piper yanımdan kıkırdadı. "Tamamen sıçtın."

Hiçbir şey beni Jax'in oyununu izlemeye hazırlayamazdı. Diğer oyuncuların etrafında sanki orada değillermiş gibi dans ediyordu. Sanki buzun üzerinde olduğu her saniyenin kontrolü ondaydı. Orada adeta bir tanrıydı.

Berabere biten maçın bitimine sadece otuz saniye kalmıştı ve Alex pakı Jax'e verdiği nefesimi içime çektim, kalbim göğsümde çarpıyordu. Topu doğruca ortaya doğru götürdü ama üzerine doğru gelen defans oyuncusunu görmedi. Yerimden sıçradım ve ona dikkat etmesi için bağırdım. Vücudum onu bir şekilde sihirli bir şekilde korumam için bana bağıırıyordu ama tek yapabildiğim Jax'in rakibinin ellerini indirmesini izlemektir.

omzuna vurdu. Jax son saniyede çalım atarak yoldan çekildi ve pislik oyuncu buzun üzerinde uçarak gitti. Eskiden o takımı sevdiğime inanamıyordum.

Jax golü kolay gösterdi ve takım arkadaşları onu sarıp sarmaladı. Jax takım arkadaşlarından kaçtı ve gözleri benimkileri buldu. Kalbim göğsümden kaçmaya çalışırken midemden aşağıya doğru bir düşüş oldu. Ona bir daha nasıl bakabileceğimden emin değildim. Kahretsin, bundan sonra o yanımdayken nasıl tam cümleler kuracaktım?

Piper gülümseyerek omzunu benimkine vurdu. "Değil mi?"

Gözlerimi Jax'ten ayırmadan gülümsedim, yanaklarım kızarmıştı. "Doğru."

ON BEŞ JAX

BREWHOUSE maçlardan sonra herkesin takıldığı yerdı. Ahşap masaları olan eski bir bardı, arkadaşlarla bir araya gelmek için mükemmeldi. Bu geceki galibiyetten sonra, tezahürat yapan taraftarlarla doluydu, hepsi dikkatimizi çekmek için yarışıyordu ama benim tek umursadığım Sid'e ulaşmaktı.

Lucas kalabalığın arasından geçerek kızların masasına doğru ilerledi. "Hazır mısın?"

"Ne için?"

Bir kolunu omzuma doladı. "Seni oynarken izledikten sonra kız arkadaşını görmek için mi?"

"Siktir git, göt herif." Omuz silktim ve sözlerinin bende uyandırdığı küçük heyecanı görmezden gelerek masaya doğru yürüdüm.

Arkamdan seslendi, "Göreceğiz."

Sidney'i gördüğümde göğsümü sıkı bir sahiplenme duygusu kapladı. Göz kamaştırıcıydı, yüksek ahşap masanın önünde durmuş, herkes birbiriyle konuşurken tamamen rahatlamıştı. Parmaklarım koyu renk saçlarında gezinmek için kaşınıyordu. Mükemmel bir şekilde yerinde duruyordu ve içimdeki her şey oraya gidip onu bozmak istiyordu.

Johnsy onun yanına geldiğinde boğazımın arkasında alçak bir hırıltı oluştu. Daha çaylak yıllarındaydı ve şimdiden erkek fahişe olarak isim yapmıştı. Sidney ona bakmak için başını eğmek zorunda kaldı ve herif daha da yaklaştı. Parmakları Sidney'in belinde kayarak onu bara doluşan erkeklerin önünden çekerken damarlarımda ateş yanıyordu.

Sikerim böyle işi.

Ayaklarım aramızdaki boşluğu yuttu ve daha iyi düşünemedim kollarımı beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. "Oyunu beğendin mi Sid?"

Vücudu bir an gerildi, ama tutuşumla rahatladı, yüzünü çevirip bana baktı, gözleri merak doluydu.

"O kocaman adamın yumruk atması hoşuma gitti," dedi, sesi alaycıydı.

Sidney bana gülümseyip gözlerinde küçük bir hayranlık parladığında vücudumda yüksek sesli bir uğultu dolaştı. Görünüşe göre kızım beni oynarken izlemekten keyif alıyordu.

Bastırdığım kahkahamla göğsüm gümbürdedi ve kollarımı beline dolayarak ondan bir gıcırtı çıkardım. "Tabii ki bunu gördün. Attığım hat trick'e daha çok dikkat edeceğini düşünmüştüm."

Johnsy boğazını temizledi ve aramıza baktı. "Üzgünüm Ryder. Bilmiyordum."

"Neyi biliyorsun?" Sid araya girdi ama cevap vermesine izin vermedim. Tanrım, beni onun üzerinde hak iddia ederken yakalarsa çok kızacağını biliyordum. Yine de bunu yapmamı engellemedi.

"Artık biliyorsun." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırana kadar ona baktım.

"Evet, tamam. Evet, iyi geceler Sidney." Kalabalığın arasında mümkün olandan daha hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

"Neydi o?" Sid sesinde açıkça görülen bir suçlamayla sordu ve kollarımdan çekildi.

"Hiçbir şey." Sırıttım ve o da gözlerini devirdi. Dikkatini şu anda Lucas'ın kollarına sarılmış olan Piper'a çevirdi ama gözleri sürekli bana doğru kayıyordu. Bu görünmez mıknatıs aramızda sürekli bir gerilime neden oluyordu.

"Kenara çekil." Alex, Mia'nın yanındaki tabureye oturdu. Yanlarında Lucas, Piper'ı kucağına almıştı. Piper onun göğsüne yaslanıp bana göz kırptığında gözüme çarptı. Sid'le aramızda neler olup bittiğini bildiğimden bile emin olmadığım için onun her şeyi bilen bakışlarından hoşlanmamıştım.

Sid son tabureyle benim aramda bir bakış attı. "Sen alabilirsin. Bu gece sen de oynadın."

Piper kocaman gülümsedi. "Sadece kucağına otur. Ayakta durman için bir neden yok. Seni ısıracak değil ya."

Tam da bunu yapacağımı söylememek için dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve oturdum. Parmaklarımı Sidney'in kemer halkalarından geçirdim ve onu dizlerimin arasına çektim. "Formam üzerindeyken iyi görünüyorsun, Trouble."

Başını eğdi ve dişleri alt dudağını kemirdi. Dudaklarımı kulağına değdirdim ve boynunun pürüzsüz sütunu tüylerim diken diken oldu. Öpüştüğümüzden beri düşünebildiğim tek şey onun tadı ve saçlarıma batan tırnaklarının ısırtıcıydı.

Durdu ve bakışlarımı inceledi, göğsü her aceleci nefes alışında kalkıyordu. Herkesin canı cehenneme deyip onu eve götürmek istedim ama kızım bundan hoşlanmayacaktı. Bunun yerine parmaklarımı belinden yukarı sıyırdım ve onu kucağıma kaldırdım, böylece sağ uyluğumun üzerine yerleşti ve bacakları benimkilerin arasında asılı kaldı. Gözleri alev alevdi ve yavaşça aşağıya inerek ağzıma sabitlendi. Kollarımda titrediğinde bir iniltiyi bastırdım. Aramızda her ne oluyorsa şimdilik gizli tutma konusunda konuşulmamış bir anlaşmamız vardı, ama bana böyle bakmaya devam ederse, siktir et diyecek ve kışını masaya vuracaktım, böylece herkes öğrenecekti.

Tam da bunu yapma isteğimi bastırdım ve saçlarını omzunun arkasından düzelttim, gümüş bir çizgiyi parmaklarımın arasında dolaştırdım. "Bu gece geldiğine sevindim."

"Kendinle bu kadar gurur duyma. Beni zorladılar." Bana o çok sevdiğim küstah sırtışını gösterdi.

"Seni buraya getirdiğime değdi." Göz kırptım. Kim bilir ne kadar süre birbirimize baktık. Biri öksürdüğünde gözlerini benden kaçırdı ama boynunun ve yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordum. Hızlı bir bakış, herkesin yüzlerinde sana söylemişim gülümsemeleriyle bizi izlediğini ortaya çıkardı.

Meyveli içkisinden derin bir yudum aldı, sonra bir tane daha. Görünüşe göre bu gecelik buradaydık. Önümüzdeki birkaç saat boyunca Sid'le birlikte olma ihtimali beni heyecanlandırdı.

"Peki Sidney, bu bahar mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" River ona sordu, ama bana "Dikkatini ver" der gibi bir bakış fırlattı. Endişelenmesine gerek yoktu. Onun tüm planlarını biliyordum.

"Ottawa'da bir staj ayarladım." Sesi sonlara doğru heyecanla yükseldi.

River ona gülümseyerek başını salladı. "Etkileyici. Burada başarıya gidenlerin biz olduğumuzu sanıyordum."

"Yıllardır bu stajı almak için çalışıyordum," diye söze girdi Mia masanın öbür ucundan, neredeyse ısıltılı parlayarak. "Parlamentonun kabul edilen en genç üyesi olacağına dair stratejik bir oyun planı var. Bu iş onun kariyerinde sadece ilk adım. Siz daha ne olduğunu anlamadan, ünlü hokey oyuncularını bile *onu* okulda tanıdıklarından bahsedecek."

Elimi Sidney'inkine sürttüm. "Senin özel olduğunu zaten biliyordum."

Göğsümde hafif bir ağrı oluştu. Ateşle oynuyordum ve yanacak olanın ben olduğumu biliyordum. Biramı yudumladım ve bunu unutmaya çalıştım. Onunla hayalleri arasına asla girmeye çalışmayacaktım ve onun da beni kendi hayallerimden alıkoymaya çalışmayacağını zaten biliyordum.

Sid yutkunduydu ve fısıldadı, "Teşekkürler, Jax."

Ağırlığını bana vererek başını omzuma yasladı ve Alex Mia'yı kucağına çektiğinde güldü. River ona hançer gibi baktı. Aralarında bir şeyler dönüyordu ve umarım bunu berbat etmezlerdi.

Alex River'ı görmezden geldi ve bana "Neden bunu zaten biliyormuş gibi görünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü onun hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum." Boğuk bir ses çıkardı. "Bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum, Trouble."

Başını sallayarak ofladı. "Lütfen. Zar zor."

Bakışlarımın ağırlığı onu kendime çekene kadar durakladım. Çok ciddiye dim. "Dene beni."

"Ne?" Kaşları birbirine öyle sert bir şekilde kenetlendi ki, boynuna yayılan derin kızarıklık olmasaydı onu fırlatıp attığımı düşünecektim.

Dikkatimi vermiş tim ve bunu bilmesinin zamanı gelmişti. "*Eminim* seninle ilgili her soruya cevap verebilirim."

Etrafımızdaki masa sessizleş ti ama benim tüm dikkatim Sid'de.

Başını eğdi, beni okumaya çalışıyordu. "Her şey senin için bir oyun mu?"

"Değ ilsin."

Nefesini içine çekti ve alt dudağını ısır dı. Bu kız dikkatli olsa iyi olur, yoksa onu herkesin önünde ö perdim. Söylemeden önce narin derisini kemirdi. "Ne aldın?"

"Eğer tüm sorularınızı yanıtlayabilirsem, bana bir hafta boyunca 'Kral' demeniz gerekecek."

Bir kahkaha attı. "Evet, hayır."

"Hadi ama Sidney," diye alay etti Lucas. "Onun kazanacağından mı endişeleniyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilere kayd ı.

"Evet, Trouble. Endişelendin mi?" *Hadi, Trouble. Yemi yut.*

Sid bir dakika beni inceledi, sonra omuz silkti. "Burada Bunu kazanmanın yolu."

"İzle beni."

"Peki. Üç soru."

"Anlaştık."

Herkes bize doğru eğildi, artık bardaki en heyecanlı şey bizdik.

"En sevdiğim renk ne?"

"Paltonuzdan dolayı maviyi tahmin edeceğimi düşünebilirsiniz, ama aslında tüm ciltlerinizi aldığınız koyu erik rengi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen nasıl..."

"Sana söyledim. Dikkat ediyordum. Bu bir."

Daha sert bir şey düşünmeye çalışarak parmaklarını masaya vurdu. Mia onun yerine söze girdi. "En sevdiği yemek ne?"

Sid'e sordum ve o da başını sallayınca, "Hemen hemen her şeyi yer ama en sevdiği çikolatalı kruvasan," diye cevap verdim. Bu bir tahmindir ama doğrudur.

Sidney'nin son soruyu bulması sonsuza kadar sürecekti gibi geldi. Bulduğunda bana döndü, dili yanağının kenarına yapışmış, gülümsemesini engellemeye çalışıyordu. Beni yakaladığını düşünüyordu. "Eğer bir hayvan olsaydım, ne olurdu?"

Hay sikeyim. Tilki gibi sevimli bir şey söylemeliydim. Kesinlikle tilki gibi kurnazdı ama kendini öyle tanımlamazdı. Hayır, içeride kalmayı, kıvrılmayı ve saatlerce hareket etmemeyi severdi. En iyi çalışmasını bu şekilde yapardı. Hatta eğlenmek için yaptığı şey de buydu, saatlerce bir kitaba gömülmek. Hangi hayvan bunu yapar ki? Dudaklarımın kenarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Tembel hayvan."

Bunu söyler söylemez masa patladı ve herkes cevabım için bana bok attı. Ama Sid'in yüzünü inançsızlık kapladı ve kazandığımı anladım.

"Tamam, sen kazandın, Jax." Güzel yeşil gözlerini devirdi, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ama daha da sokulmuştu,

ve parmakları gömleğimi sıkıca kavradı.

"O ne?" Alex ve Mia bağırdı ama ben onları duymazdan geldim.

Parmaklarımı çenesi boyunca kaydurdım ve yüzünü bana doğru eğdim. "Neydi o?"

Otomatik olarak söylemediğinde, pes edeceğini düşündüm, ama beni şaşırttı, dudaklarımızı yaklaştırdı, beni öpmeden önceki saniyeleri yansıttı ve doğrudan sikime giden alçak, baştan çıkarıcı bir sesle dedi. "Sen kazandın, *Kral*."

Sikeyim. Başka bir yerde olsaydık, onu önümde yere sererdim. Bunu bir meydan okuma gibi söyledi ama King'i soyadıyla çağrılmak istediğim için seçtiğimi bilmiyordu.

Birkaç saat geçti ve hepimiz kahkahalarla dolu bir gecenin ardından biraz cam gibi olmuşuk. Hâlâ bana yaslanmış olan Sid'e baktım. "Bu gece benim oyunumda olman gerçekten hoşuma gitti."

"Orada oldukça muhteşemdin." Sesinde küçük bir merak vardı ve göğsüme sokuldu. Bileğime taktığım kırmızı saç lastiğini döndürüyordu. Geçen gece evime bırakmıştı ve o zamandan beri takıyordum.

"Evet, öyle düşünüyorsun."

"Zorlama." Yan tarafımı çimdikleyerek beni zıplattı.

Gitme vakti çoktan geçmiş olmasına rağmen geceyi bitirmek istemiyordum. Diğer herkes çoktan kalkmış ve hazırlanıyordu ama Sid'in de gitmek için acele etmediğini fark ettim. Ön kolunun yumuşak derisine boş boş daireler çizdim.

Parmaklarım onunkileri sıyrırana kadar elimi yavaşça aşağı kaydurdım. Parmaklarımı nazikçe geri çekip onunkilerle birleştirdiğimde tüyleri diken diken oldu.

Mia gülerek, "Pekâlâ, ateşli şey, bırak kızı," dedi. "O ve ben taksimiz balkabağına dönüşmeden önce geri dönmeliyiz."

Sidney benden uzaklaştı, artık ikimizi de burada tutan trans halinde değildi. Hâlâ ona baktığımı fark edince gülümsedi ve bende onu tekrar yanıma çekme isteği uyandırdı. Bunun yerine Mia'nın elini tuttu ve çıkışa doğru döndü.

"Seni geçireyim." Taburemden sıçradım ve elimi omurgasının dibine koydum, onu bırakmaya hazır değildim. Bakışlarımız biraz fazla uzun süre buluştu, ama gözleri ciddileşti ve bakışlarını kaçırdı. Taksileri çoktan dışarıda onları beklemeye başladığında içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Sahip olamayacağın bir şeyi istemekle ilgili bir dersten bahsediyorum. Derin bir nefes alıp verdim ama ben daha bir şey söyleyemeden Sidney ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarımın hemen yanından öptü. "Pazartesi görüşürüz, *Kral*."

Pazartesi hiç bu kadar çekici gelmemişti ya da hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim. Onların gidişini izlerken Piper yanıma geldi. Bastırılmış heyecandan neredeyse zıplıyordu.

"Başlama yine." Ona uyarıcı bir bakış attım ama bu onun daha da fazla gülümsemesine neden oldu.

Kahretsin, tamamen ve tamamen mahvolmuştum.

ON ALTI SIDNEY

Eve saatler önce dönmüştüm ama gözlerimi her kapadığımda Jax'in dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki beynime kalıcı olarak kazınmıştı. Bu gece beni öpmeye çalışmadı, bunun yerine içimde büyüyen ateşi yavaşça alevlendirdi. Bunu en küçük dokunuşlarla yaptı ve beni çözdü. Her sinir ucumun canlandığını hissettim. Vücudu benimkiyle birleşene kadar olabildiğince yakınlaşmak istemiştim ama kendimi onun kucağına yerleştirmekle yetinmek zorunda kaldım. Burnunu saçlarıma bastırıp derin derin içine çektiğinde, iki günlük sakalının enseme değen kısmı tüylerimi diken diken etti. Halka açık bir yerde olmasaydık, ona sarılır ve ağzını kendime çekerdim. Kıpırdandım, rahat edemiyordum, heyecan beni uyanık tutuyordu. İnledim ve başımı bir yastıkla örterek ters döndüm.

Sadece uyu.

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Geç bir saatti ve bu geç saatte korku göğsümü delip geçiyordu ama Mia ve Anthony'nin çoktan evde olduklarını biliyordum.

Jax: Caleb pisliğin teki.

Aman Tanrım, Aman Tanrım. Aman Tanrım. Jax'in en sevdiğim kitabı okuduğunu fark edince boynum ısındı. Bana bunu sorduğunda şaka yaptığını sanmışım. Utancımdan nefes almaya çalışırken yanaklarım alev alev yanıyordu. Sorun değildi, utanılacak bir şey yoktu. Müstehcenlik tamamen normaldi, hatta güçlendiriciydi. Hiçbir erkek bana aksini söyleyemezdi. Ama kötü bir şey söylemiyordu. Aslında korkarak okuyordu. Onu odasında sayfaları çevirirken hayal ettiğimde göğsümde bir heyecan kabardı.

Jax: Sid?

Kahretsin. Çok uzun süre beklemiştim. Muhtemelen beni korkuttuğundan falan endişelenmiştir. Evet, korkmuştum ama o okuduğu için değil.

Mesele de bu zaten. Kötü çocuklar ve tüm bunlar.

Jax: Eğer biri sana böyle davranırsa, onu öldürürüm.

Omurgamdan aşağıya inen karıncalanmayı görmezden geldim. İşte o anda vücudumdaki tüm feminist moleküller öldü çünkü buna bayılmışım. Aşırı korumacı, sahiplenici, kıskanç popüler hokey oyuncusu mu? Evet, tam benim tipim bir erkeğe benziyordu.

Ben: Sadece kitap pisliklerini seveceğime söz veriyorum.

Jax: Onu yatağa kelepçeledi, Sid. Ve sapıkça bir şekilde değil.

Telefonu sıkıca kavradım ve sıcak tenimdeki çarşafları tekmeledim. Gerçekten de okuduğunu düşünmüyordum ve eğer o kadar ileri gittiye, geçmişti... Tanrım. Ne yazacağımı bilemeden donmuş bir halde ekrana baktım ve başka bir mesaj belirince irkildim.

Jax: Duş sahnesinde Alex'in yanında oturuyordum. Beni uyarabilirdin.

Jax'in kanepede arkadaşlarının yanında kitap okurkenki sert görüntüleri midemi yakan bir ağrıya neden oldu. Duş sahnesinde dizlerinin üzerine çökmüş, ana erkek karakterin sikini gözlerinde yaşlar birikene kadar yutuyordu. Okurken kendimi böyle kontrol altında hissetmek istedim. Böyle sahiplenilmiş.

Ben: Bunun neresi eğlenceli?

Jax: Buna cevap vermek zorunda değilsin ama... Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Bunu bana sen ve en sevdiğin kitap yaptı.

Mesajını tekrar okuduğumda kalçalarımın arasından sıcaklık aktı. Ben mi yapmıştım? Okurken beni mi düşünüyordu? Bana söylemesini istedim. Sahne hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemesini.

Ben: Beğendin mi?

Jax: Evet, biliyorum.

İçime çektiğim nefesin gücüyle ciğerlerim yandı. Bu yeni ve tehlikeli bir bölgeydi. Aramızda olan onca şeyden sonra... bunun bitmesi gerekiyordu ama ben durmasını istemiyordum. Vücudum zihnimi bloke etmem için bana yalvardı. Sadece bu seferlik.

Ben: Söyle bana.

Jax: Siktir.

Mesajlarından ne kadar tahrik olduğunu hissedebildiğime yemin edebilirim.

Jax: Bacaklarını iki yana açmasını ve külotunun sıırılsıklam olduğu yerin koyu renk olmasını seviyorum.

Mesajlarını okurken zor nefes alıyordum. Tanrıya şükür devam etmek için bir cevaba ihtiyacı yoktu.

Jax: Elini amına götürürken kalçalarının pürüzsüz derisinin avuçlarının altında nasıl hissettiğini. Benim için ıslanır mısın, Sid?

Şehvet içime işledi ve kalbimi göğsümden dışarı fırlattı. Uyluklarımın arasında muhtaç bir ağrı oluştu ve elimi külotumun altına kaydırarak kendimi avuçladım. Parmaklarım anında ıslandı ve bir parmağımı hassas tenimin üzerinde kaydırırken gözlerim geri döndü. Dudağımı ısırdım, bir sonraki mesajını bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Kahretsin. Korkakça davranamadan önce Arama tuşuna bastım ve hemen cevap verdi, sert nefesi pantolonundan çıkıyordu.

"Sonra ne yaptı?" Sözlerim adeta devam etmesi için bir yalvarış gibiydi. Bunu sorgulamaması için.

İnledi ve sesi sertti. "Beni öldürüyorsun." Hat birkaç saniye boyunca nefes sesi dışında sessiz kaldı. "Külotunu yana çekti ve iki parmağını içine gömdü, ta ki kız külotunun üzerinde kendini becerene kadar."

İnlememi o kadar sert bastırdım ki kanın metal tadını alabiliyordum ama bu, parmaklarımı onun parmakları olmasını dileyerek içeri kaydırmama engel olmadı. "Diğer eli ne yapıyor?"

Jax'in alçak sesle verdiği cevap, tenin tene değerken çıkardığı ritmik sesle karıştığında ayak parmaklarım kıvrıldı. "Boynuna doluyor ve onu yatağa yapıştırıyor. Bu kısmı beğendin mi Sid?"

"Evet," diye nefes aldım. Parmak uçlarım derinlere itmeden önce klitorisimin etrafında döndü.

"Sen çok iyi bir kızsın Sidney. Bahse girerim amını yalamasını ve klitorisini ısırmasını seviyorsundur. En sevdiğin kısım bu muydu? Çünkü benimki de öyle."

Jax'in kalçalarımın arasında, amımı yalayıp yutarken boğazımı kavrayan elinin görüntüleri duyularıma hücum etti. Orgazmım içimde paramparça olurken ağzımdan bir çığlık koptu, ardından Jax'in iniltisi geldi.

Dünya tekrar odaklanmaya başladığında Jax'in sert nefesi kulağıma doldu ve az önce olanların gerçekliğini de beraberinde getirdi. Jax'in alçak sesi gürledi, "İyi geceler Sid."

Kahretsin. Aptalca bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Az önce ne yapmıştım ve neden bunu tekrar yapmak istiyordum?

"Hadi, nerede o?" Kanepenin minderlerini çekiştirdim ve dizüstü bilgisayarımı aradım. Yüzüncü kez saatimi kontrol ettim ve sinirli bir inilti çıkardım. Derse kesinlikle geç kalmama sadece beş dakika vardı. Dün gece bunu yaptığımdan emindim. Son bir çaba olarak odama gittim, elimi yatağımın arkasına uzattım ve oraya sabitlenmiş pürüzsüz ve metalik bir şey hissettim. "Yakaladım seni!"

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi Mia. Üzerinde ananas desenli uyku şortu, ince beyaz bir gömlek ve alnına bastırıldığı uyku maskesiyle duruyordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve genellikle parlak olan cildi küllüydü.

"Çok özür dilerim. Çok geç kaldım ve dizüstü bilgisayarımı bulamadım."

"Bütün gece uyanık kalıp bir spor tanrısıyla konuştun, şimdi de ortalıkta telaşla koşturuyorsun. Senin peşindeyim Sidney.

Kral." Sırıtişı yüzündeki yorgunluğun bir kısmını sildi.

"Hayal kurmaya devam et. Sonra görüşürüz," dedim bitirirken.

Çantamı hazırlıyorum.

Yıkılmış evimize baktı ve "Bana borçlusun kızım" diye karşılık verdi.

Ona en özür dileyen gülümsememi gönderdim ve evden koşarak çıktım, neredeyse merdivenlerden aşağı atlayacaktım ki bunu başaracak kadar koordineli değildim.

Ön kapıdan dışarı uçtum ve sert bir göğse çarptım. Ağırlığım eğildi ve yere çarpacağımdan emin bir şekilde çarpışmaya hazırlandım.

"Sakin ol. Tuttum seni." Güçlü kollar beni sardı ve taze, odunsu bir kokuyu içime çektim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye seslendim, ben durduramadan.

Jax başını eğdi ve ağzının kenarı seğirdi. "Yani, sabah insanı değil misin?"

Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Özür dilerim, sizi gördüğüme şaşırdım. Günaydın," dedim ona en masum bakışımı atmaya çalışarak.

Dudakları yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Sorun değil, kaldırabilirim." Jax kasketini aşağıya doğru çekmiş, gri eşofmanlarıyla iyi görünüyordu, ve koyu mavi kapüşonlu bir tişört. Yumuşak, davetkâr ve seksi görünüyordu ve tüm bedenimi ona doğru kıvrırmak istedim. Boğazını temizledi ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Öne doğru eğildiğinde bakışları karanlıktı ve dudakları kulağımın kabuğunu zar zor sıyırdı. "Seni derse götürmek için buradayım."

İçimi bir ürperti kapladı. "Birkaç blok ötede. Başarabilirdim."

"Gerçi Şimdi gelmem mümkün değil. Hadi, bin." Kaldırırna park etmiş siyah bir kamyonu işaret etti. "Hadi gidelim. Geç kalmanızı istemem."

Geri çekilmeden önce derin bir nefes alarak yavaŐa teması keserken bunu kendine mi yoksa bana mı söylediğinden emin değildim. Gözlerimi onunkilere sabitledim, bu trans halindeyken değerli saniyeler geçip gidiyordu.

"Hey, Jax," diye bağırdı adamın biri yolun aŐaęısından, ama Jax bana dönmedi. Onun yerine elini uzattı ve beni kamyonetine doğru yönlendirdi. Bir centilmen gibi kapıyı açtı, oturduğumda daha da yaklaştı ve uzanıp beni arabaya bindirdi.

Parmağıyla enemin altına vurdu ve "Sabahları iyi görünüyorsun, Trouble," dedi ve kapımı tıkırtıyla kapattı.

Midem bulandı ve dikkatimi dağıtmak için kamyonetine baktım. Yumuşak bir am kokusuyla birlikte taze kokuyordu. Orta konsolda defterler ve arka koltukta bir spor çantası vardı ama aynı zamanda temizdi. Tek bir kir lekesi bile yoktu, bozulmamıŐtı. Jax eŐyalarına zen göstermeyi seven biriydi.

Bu düşünceyle birlikte gözlerim sürücü koltuğuna otururken gülümseyen yüzüne takıldı. Her yıldız sporcunun sahip olmasını beklediğiniz o çarpık, ukala gülümsemeye sahipti, ama onda bundan kaçmak neredeyse imkansızdı. Açıkça takdir etmem karşısında gülümsemesi büyüdü ve bir kahve kaldırdı. Kahveyi ondan alırken heyecandan nefesim kesildi. "Aman Tanrım, teşekkür ederim."

"Şu an yüzünü görmelisin. Mükemmel." Bir kakhaha patlattı ama ben ilk yudumlarımı almakla o kadar meşguldüm ki umursamadım.

"Tam istediğim gibi olmuş." Bir yudum daha alırken boğazımda bir şeyler mırıldandım. Sesimdeki saygıyı duyabiliyordum. Bu adam aziz mertebesine yükselmişti.

Yola saptı, okula doğru hızlı bir yolculuk yapıyordu ve radyoda dün gecenin NHL özetleri çalmaya başladı. Kanalı değiştirdim ve kaşları soruyla çatıldı. Açıklayamayacağım bir soru.

Bakışları tekrar yola döndü ama göz ucuyla bana baktı. "Kütüphaneden hatırladım." Sesi alçaktı ve yanakları pembeleşmişti. Belki de bu genelde yaptığı türden bir şey değildi? Eğer öyleyse, her türlü oyunu vardı. Kadınların hiç şansı yoktu ve buna ben de dahil olabilirdim.

Kendine gel kızım. Adam sana bir kahve veriyor ve sen kıyafetlerini mi çıkarıyorsun? Üç taneydi. Ve cevabım, evet, oldukça fazla.

Ellerimi kucağımda büktüm, olmamak için çabalıyor ve başaramıyordum.

Garip. "Peki, derse geç kalan insanları kurtarmak gibi bir alışkanlığın var mı?"

Kaşını kaldırdı ve sessizce "*Ciddi misin?*" diye sordu. "Hayır, çoğu zaman umurunda bile olmazdı."

Bu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Ama şimdi umurunda mı?"

Ne zaman susmam gerektiğini öğrenmem gerekiyordu.

Boğazını temizledi ve sorumu geçiştirdi. "Derslerin nasıl?"

"Gülünç derecede zor olan bir dersim var ve yanımda oturan adam zamanın yüzde doksan beşinde pratik bir fırtına bulutu. İşte bu kadar."

Sırıtişı geri dönmüştü ve onu çocuksu gösteriyordu. "Peki ya diğer yüzde beş?"

Diğer yüzde beş. Bana sanki beni yiyecekmiş gibi baktı. Ben de ona izin verecekmişim gibi oturdum.

"Zar zor katlanılabilir."

Küçük atıp tutmam Jax'in irkilerek gülmesini sağladı, gülümsemesi sert çizgilerinin bir kısmını yumuşattı. Gözlerini bana dikti. "Bu 'zar zor katlanılabilir' yorumunu sana ödetmeliyim." Sesi kalınlaştı ve dün gecedен sonra sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

Jax ön girişe yanaştı ve kamyoneti park etti. Dışarı çıkmaya tam olarak hazır değildim, çantamla oynadım. Hâlâ koşmam gerekiyordu ama şimdi kahvem vardı! Eğildim ve elimi kolundan yukarı kaydurdım. Kalın, sert ve derin bir bronzlukta ydı. Elim üzerinde gezinirken ağzım sulandı. Hareketlerimi takip etti, gözleri ateşle doluydu ve elimi geri çekti.

"Teşekkürler, Jax. Bu... bu-"

"Teşekkürler, kim?" Beklentiyle kaşlarını kaldırdı. Bir nefes çektim. "Kral."

Gamzesi tam olarak ortaya çıkmıştı ve dudağının kenarını ısırdı. "Benim için zevkti. Bekle, başka bir şeyim var."

Üzerinde Ellie's Bakery yazan beyaz bir poşet aldı. Taze pasta ve çikolata kokusu burnuma doldu. Umutsuzca inlemelerimi zapt etmeye çalıştım ama arkadan gelen inlemelerine bakılırsa başarılı olamadım. Jax yaşayan en seksi erkek olabilir.

Ona evlenme teklif etmek gibi özellikle aptalca bir şey yapmadan önce kapımı açtım ve kahvemi dökmemeye dikkat ederek dışarı fırladım.

Bana doğru eğildi ve sesini alçak tuttu. "Sid."

Beni karanlık gözlerle izlerken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Evet."

"Dün gece kitabını bitirdim. Sanırım konuşmamız gereken birkaç şey var."

Sertçe yutkundum ve kapıyı kapattım. Kitaptaki son seks sahnesinde kadın bir masanın üzerinde domalmış, elleri ve ayak bilekleri bağlıydı ve adam onu bir grup insan izlerken gtten sikiyordu.

Sınıfa doğru koşarken kahkahası beni takip etti.

YEDİ JAX

"Lanet olsun, dostum. Perşembe günleri buradan çıkmak için gösterdiğin çabanın yarısını buzda gösterseydin ilk turda seçilirdin." İkinci defans oyuncumuz Archer, karşımdaki dolap sırasından seslendi.

"Ben zaten ilk tur seçimiyim. Belki de daha hızlı toplanmaya başlamalısın. Bir şeyler öğrenebilirsin." Son eşyalarımı da dolabıma yerleştirdim ve yarınki maçtan önce onları yıkayacak bir ekipman müdürümüz olduğu için Tanrı'ya şükrettim.

Çocuklar kıkırdadı ama yardımcı koçumuz Matty içeri girdiğinde oda sessizliğe büründü. "Ryder."

"Evet, efendim?" Matty'yi her zaman sevmişimdir. Antrenmanlarda iyiydi ve maçlarda yedek kulübesinin düzenli kalmasına yardımcı olurdu. Ona efendim demekten pek hoşlanmazdım ama hokey için, sadece hokey için, bana söyleneni yapardım.

"Koç seni görmek istiyor."

Çocuklar hep birlikte yüzlerini buruşturdular. Antrenmandan sonra koçun sizi görmek istemesi hiç iyi bir şey değildi. Çabucak koştum.

kafamda tatbikatları gözden geçirdim ama çağrılacak kadar büyük bir hata bulamadım.

River soru sormak için tek kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. *Kim bilir, dostum.*

Matty başıyla kapıya doğru işaret etti. "Hadi gidelim."

"Evet, tamam." Perşembe dışında herhangi bir gün olsa umurumda olmazdı ama Sid'in beni beklemesi fikri hoşuma gitmiyordu. Hay sikeyim. Dün geceki nefes nefese inlemelerinin sesi beni neredeyse öldürüyordu.

Eşyalarımın geri kalanını bankta bıraktım. Koç bana ne için bağırıyorsa o zamana kadar beklemek zorundaydı. River ben yanından geçerken çantasını kaptı ve bana gereğinden fazla yaklaşıp sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı. "Sidney'e geç kalacağınızı haber vereceğim."

"Teşekkürler. Uzun sürmez."

River bana bilmiş bir bakış attı. Koç'un ruh haline bağlı olarak, uzun bir süre burada kalabilirim.

Neyse ki, Koç sadece birkaç yeni oyun hakkında konuşmak istiyordu, bilinmeyen bir nedenden dolayı bana bok atmak için değil, bu yüzden sadece yarım saat geç kalıyordum. Normalde onunla teke tek bir seans yapmak isterdim ama tek düşünebildiğim eve, Sid'in yanına dönmektir.

Arabasının garaj yolundaki görüntüsü kalp atışlarımı hızlandırdı ve onu tekrar görme beklentisiyle damarlarımda enerji atmasına neden oldu. Onun muhtaç inlemeleri ve lezzetli iniltileri telefon görüşmemizden beri peşimi bırakmıyordu.

Eşyalarımı girişe bıraktım ve doğruca çocukların bağırdığı oturma odasına gittim. Ben hazırdım.

Sid'in sözünü kestikleri için onları azarlamak istedi ama dondu kaldı. Elinde Xbox kumandasıyla Alex'in yanına oturmuş, River da onun solunda durmuş, gözlerini ekrana dikmişti. İkisi de lazerle en son NHL EA Sports oyununa odaklanmıştı.

Lucas'ın neredeyse başı dönüyordu, geri sayıyordu. "On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir."

Alex Sid'i kollarının arasına aldı ve etrafında döndürerek ayağa kalktı. "Sen benim kahramanımsın."

River ağzı açık bir şekilde televizyona bakakaldı. Onu arkadaşlarımla birlikte görünce dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi. İyi görünüyordu, zaferle gülümsüyordu. Kazaklarımdan biri onu gölgede bırakıyordu; bileklerini göstermek için kollarını kıvırmıştı ve şortunun altı zar zor görünüyordu. Kızlar azılı giysi hırsızlarıydı. Gömlekler, kapüşonlular, hatta çoraplar bile kaybolurdu. Klepto hediyelik eşyalar. Benim eşyalarımı giymelerine *asla* izin vermezdim ama Sid farklıydı. Derin bir sahiplenme duygusu midemi ısıtıyordu. Benim eşyalarımı giymesi hoşuma gidiyordu.

Siktir et deyip bu gece burada kalmalıydım ama bunun için fazla bencildim. "Hey, Sid."

Pembeleşmiş bir halde, kulak tırmalayan bir sırıtışla bana döndü. "Hey, *Kral*."

Çocuklar gülerek bahsi kaybettiği için onu azarladılar.

"Kahretsin, bunu unutmuşum. Onun kazanabileceğini düşünmemiştim." Alex ona sırtı ve omzumu kavrayarak beni hafifçe salladı.

Yanakları güzel, koyu bir pembeyle kızardı ve dudağını ısırırdı.

"Senin kız River'ın kışını tekmeledi, beş sıfır." Lucas kanepeye çökmüş, hayretle ona bakıyordu.

Seni anlıyorum dostum.

Kısık bir ıslık çaldım. "Vay be. Gizli bir oyuncu olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdadı, ağzı yana doğru büküldü. "Ben değilim."

"Duydun mu River? Bir çaylak tarafından ezildin."

Lucas ışınlandı.

Alex, River'ın sırtını sıvazlamadan önce onu tekrar sıktı. "Sorun değil Riv. Eninde sonunda kaybetmek zorundaydın."

River, "Siz de kaybettiniz," diye homurdandı.

Alex ayaklarını masaya vurdu. "Evet, ama seni yendi. Önemli olan tek şey bu."

River şaşkın bakışlarını Sid'e çevirdi ve kumandasını önündeki donmuş pozisyonundan indirdi. Ölümüne ciddi görünüyordu ki göğsünden bir kıkırdama yükseldi ve elini sıkılamak için uzattı. "İyi iş çıkardın. Ders veriyor musun?"

Elini kendi eliyle kavradı ve sıkıca salladı. "Sırlarımı paylaşmayacağım, River. Nasıl kaybettiğini kendi başına çözmen gerekecek."

Odada heyecanlı bir "ooh" korusu dolaşıyordu.

River ona bir kumanda uzattı. "Üç üzerinden en iyi iki mi?"

Sid'den önce kaptım ve kanepenin üzerine fırlattım. "Pekâlâ çocuklar. Eğlenceliydi ama ders çalışması gerekiyor."

Sid bir an bana baktı. Haddimi aşmış mıydım? O eğleniyordu. Ben kim oluyordum da bunu bozuyordum?

"Bu adamlara bir kompleks vermeden önce muhtemelen en iyisi bu. River'ın bir gecede birden fazla kez kaybetmesini istemem. Buna hazır olduğunu sanmıyorum. Belki bir dahaki sefere." Çantasını aldı ve bana göz kırptı.

Çantayı omzundan kaldırdım. "Kahretsin, Sid. Bu elli pound ağırlığında olmalı."

Şu andan itibaren, onun yerine ben taşıyordum.

Yukarı çıktık ve bu sefer Sid yatağıma oturmakta tereddüt etmedi. Birkaç kitap çıkardı ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Nasıl kazandığını söyleyene kadar Alex'in peşini bırakmayacağını biliyorsun. Yani, adam yıllardır ona kaybediyor."

"Onun için çok kötü, hiçbir fikrim yok. Sanırım River bana karşı yumuşak davranıyordu."

"Şüpheli."

Bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğimizi biliyordu.

Sid'in etrafı kitaplarla çevriliydi ve göğsüm kederli bir iç çekişle çöktü. Gözlerinin altında hafif mavi lekeler vardı. Son birkaç hafta sonu fazladan birkaç vardiya çalışmıştı ve programını nasıl dengelediğinden emin değildim. Esnemesini gizledi ama zar zor dayandığını görebiliyordum.

"Aç mısın? Tayland yemeği sipariş etmeyi düşünüyorum." "Evet, kulağa harika geliyor," dedi ve yatak başlığına karşı rahat.

"Tamam. Hızlıca bir duş almam lazım. Pistte alamadım."

Burnunu kırıştırdı. "Bu kokunun ne olduğunu merak ediyordum."

"Ukala."

"Birimiz akıllı olmak zorunda."

Kıyafetlerimi değiştirdim ve banyoya doğru ilerlerken Tayland restoranını aradım ve hızlıca işimi hallettim

Duşumu.

Pantolonumu giydikten sonra odama geri döndüm, Sid'le konuşmaya başlamıştım bile.

"Umarım sakıncası yoktur, denemeniz için en sevdiklerimden birkaçını sipariş ettim." Kirli kıyafetlerimi çöp kutusuna attıktan sonra kalemlerimi bulmak için çantamı karıştırdım ve "Oldukça hızlı olacağını söylediler, yirmi dakika kadar." dedim.

Sessizlikle karşılaştığımı fark edince gözlerim yukarı kaydı. Sidney bana bakıyordu; ağzı açıktı, gözleri açlıkla dövmelerimin üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Bakışları göğsümde gezinirken tenim ısındı ve dili dışarı fırlayarak alt dudaklarını ıslattı. Bakışlarını bozmamaya çalışarak yavaşça hareket ettim. Kızım çıplak göğsüme o kadar kapılmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Boğazımdan bir inilti yükseldi ve gözlerini kaçırdı. Birkaç adımda odayı geçtim ve parmaklarımı çenesinde gezdirerek bakışlarını tekrar benimkine yönlendirdim. "Gördüğün şey hoşuna gitti Sid."

Parmaklarım sıkılaştı ve içinden bir ürperti geçti, ardından tüyleri diken diken oldu. Lanet olsun. Dudaklarım onunkilerin sadece bir santim üzerinde olana kadar kendimi alçalttım ve onu öpmek için ezici bir ihtiyaç akıl sağlığımı ele geçirdi.

Geri çekildi, aramıza nefret ettiğim o çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koydu ve göğsümü inceledi. "Kuzgun dövmelerinin bir anlamı var mı?" Sesi yumuşaktı, fısıltının biraz üzerindeydi, hâlâ paylaştığımız anın içindeydi.

Bu sorunun beni ne kadar derinden etkilediğini bilmiyordu. Beni sersemliğimden kurtarmak için Marcus'tan bahsetmekten daha iyi söyleyebileceği bir şey yoktu.

Sidney'in yanına oturdum, cevap vermeden önce ona yakın olmak istedim ve bunun nedenlerini görmezden geldim. Boğazımı temizledim ve açıklamaya çalıştım. "Sana Marcus'un Piper'ın kardeşi olduğunu söylemiş miydim?"

Gözleri şokla doldu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Hepimiz birlikte büyüdük. Annesi bizimle alay ederdi, 'Siz ikiniz çok akıllısiniz ve kendi iyiliğiniz için çok fazla belasınız' Her zaman bunun doğamızda olduğunu söyleyerek yumuşatırdı. "Uçmak için sabırsızlanan iki küçük kuzgun. Marcus daha büyük şeyler için doğmuştu. Her zaman beni kendi başıma asla ulaşamayacağım yerlere götürdüğünü hissettim. Öldüğünde, onun hayallerine ulaşırken bir parçasını yanımda tutabilmek için iki kuzgun dövmesi yaptırdım." Boğuk bir nefes aldım.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, acıma değil anlayış doluydu. Parmakları benimkilerle iç içe geçti ve elini tuttuğumda içimi bir sakinlik kapladı.

"Biliyor musun, bana onu hatırlatıyorsun." Bunun üzerine kızın kaşları kalktı.

"Her zaman çok azimliydi. Her zaman nereye gittiğini ve ne istediğini bilirdi. Onun kararlılığı bana zemin hazırladı."

Gözlerini aradım. Beni cezalandırdığını anlamış mıydı? Onunla yıllarca çizik dizler, video oyunları ve ortak hayaller üzerine kurduğumuz dostluğun yerini hiç kimse dolduramazdı. Ama burada aynı derin bağa dönüşebilecek bir şey vardı. Aramızdaki gerilim iyice artmıştı ve nabızı boynunda hissediliyordu.

Beni içine çekti ve düşüşe karşı çaresizdim.

Göğsü iki kat hızla inip kalkıyordu ve gözlerini çözemediğim bir şey dolduruyordu.

Telefonum yanımda çalarak gerginliği bozdu ve o da geri çekildi.

Dikkatimi dağıtmak için kontrol ettim. "Yemek geldi."

Üzerime bir gömlek geçirerek ön kapıya yöneldim ve şoföre erken geldiği için güzel bir bahşış verdim. Yemeğimizi hazırladım ve tabakları yatağın önünde yere paylaştırarak onu benimle oturmaya davet ettim. Yemeğini mideye indirdi ve çıkardığı memnuniyet mırıltısı göğsümde bir sıcaklık yarattı. Onun böyle ses çıkarmasını sağlayan kişi ben olmak istiyordum. Ağzı dolu bir şekilde bana başparmağıyla onay verdi ve "Gerçekten güzel" diye mırıldandı.

Birkaç dakika içinde yatağın kenarına yaslanmış, başını arkaya eğmiş, olabildiğince memnun görünüyordu. Tek yapmak istediğim ona yaklaştı. Bunun yerine etrafımızı temizledim ve tekrar işe koyulmadan önce rahatlamasına izin verdim.

Siktir et, şansımı deniyordum. "Sid?"

"Mhmm."

"Alex ve benim aramdaki bir tartışmaya cevap verebilir misin?" Gözleri hâlâ kapalıydı ama başını salladı.

"Bir kızın açıkça hoşlandığı bir erkeğe onu istemediğini söylediğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

Güldü, gözleri hâlâ kapalıydı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Yalan söylüyor."

O kendi tarafındaydı, ben de kendi tarafımda, ona bakıyordum. Gözlerimin düştüğünü hissedebiliyordum ama soru sormaya devam ettim. Birkaç soru daha sorduktan sonra kalkıp diğer odaya gidecektim.

Birkaç saat sonra uyandığımda Sidney usulca bana bastırıyordu. Ona sarıldım, onu kendime çektim ve narenciye kokusundan derin nefesler aldım. Karşı koyamayarak burnumla boynunun uzun sütununu takip ettim, çenesinin tabanını nazikçe öptüm ve Sid yumuşak bir inleme sesi çıkardığında inledim. Aletim anında sertleşti ve kaslarım o n u mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş kıçına sürtmemek için zorlandı.

Sidney sertleşti ve ben nefesimi tuttum. Bu yataktan ayrılmak beni öldürebilirdi ama eğer benden bunu isterse kendimi zor tutardım.

Kıçı sikime değene kadar geriye doğru kaydı.

Sikeyim.

Kendimi ileri doğru itmekten alıkoymaya bile çalışmadım. İnledi ve aramızdaki kıyafet katmanlarına lanet ederek uzunluğumu yanaklarının arasına sürttüm.

Sikim amcığına bastırana ve onun aç, muhtaç seslerini yiyene kadar yer değiştirdim. Kalçaları bana karşı sallandı, beni teşvik etti ve ben de bunu devam etmem için bir işaret olarak aldım. Aletim pantolonumun içinde zorlanırken, ona karşı sürekli ittim ve gömleğinin omzunun üzerinden kaydığı yere ıslak öpücükler yerleştirdim. "Siktir, Sid."

Tırnakları kalçama battı ve aklım şehvetten karardı. Onu sırt üstü çevirdim ve ağırlığımı ondan uzak tutarak başını ön kollarımla destekledim.

Gözbebekleri kocaman açılmıştı, kalbi benimkine çarpıyordu ve ben onun ağzına doğru nefes aldım. "Çok güzelsin." Narin parmaklarını yanağımda gezdirdi ve tırnaklarını saçlarıma geçirerek ağzımı kendine çekti.

İnledim, bir ürperti omurgamdan aşağıya, doğrudan sikime doğru aktı

tatlı ağzının ilk tadıyla. Geri çekilip alt dudağını ısırmadan önce öpücüğün içinde kayboldum. "Siktir, tadın çok güzel."

Bakışlarımı inceledi. "Kapa çeneni ve öp beni."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm, aç ve dağınık bir öpücükle. Onu tüketmek, ona sahip olmak istiyordum ve saçlarımı tutup beni daha da yakınlaştırmamasından anladığım kadarıyla o da aynı şekilde hissediyordu.

Bacaklarımdan biri kalçalarının arasında, diğeri de dışında durana kadar yer değiştirdim. Bacağımı onun tatlı, muhtaç amcığına bastırırken, zonklayan sikimi kalçasına doğru salladığımda ağzıma doğru nefes aldı.

İnledi ve kalçalarını kaldırarak bana ona karşı daha iyi bir itme açısı verdi. Pantolonumun içine boşalmayalı uzun zaman olmuştu ama şimdiden çok yaklaştım.

Sid'in dişleri alt dudağıma battı ve dilimi üzerinde gezdirdiğimde kanın metalik tınısını tattım. Ağırlığımı ona vererek öpüşmemizi kestim ve ellerini saçlarımdan çekerek bir elimle başının üstünde sabitledim.

Altımda kıpırdandı ama elimden kaçmaya çalışmadı. Diğer elimle çenesini kavradım, ağzını açmaya zorladım ve başparmağımı alt dişleri boyunca gezdirdim. Başparmağımı dudaklarının arasında emip dilini etrafında döndürürken gözleri neredeyse kararmıştı. *Lanet olsun.* İnledim, gözlerim geri döndü ve kalçasına doğru sertçe ittim. Kahretsin, bu çok ateşliydi.

Başparmağımı ağzından çektim, iniltili protestosuyla inanılmaz derecede sertleşti, ama kızımın ne kadar kirli olduğunu bilmek istedim. Parmaklarımla çenesini genişlettim,

Başını geriye yatırıp bana daha fazla erişim sağladığında göğsümde alçak bir gümbürtü titreşti. Tükürük ağzımda birikti ve dilimden onun ağzına doğru kaymasına izin verdim. Gözleri büyüdü ve sürtünmenin peşinden koşarak amını bana doğru salladı.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım ve dudaklarına karşı konuştum. "Hoşuna gitti mi, muhtaç kız?"

Sid inledi ve altımda sarsıldı. Onu cırılçıplak soyup ağzına sıçma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. Varlığımın her zerresi onu benim yapmak istiyordu. Ama o henüz bu adıma hazır değildi. Bu onu işaretlememi engellemeyecekti. Sertçe emmeden ve derisini ısırmadan önce boynunda ağzımı açarak öpücükler bıraktım. Boynu, onu işaretlediğim koyu mor çürüklerle kaplıydı. Dudaklarımda geniş bir gülümseme oluştu, birinin ona sahip olduğunu herkesin bilmesini seviyordum. Onlara ben olduğumu söylemeye hazır olmasa bile. Beni öptü ve dilimi sertçe ağzına aldı, sikimi emer gibi emdi ve ben de ona karşı taşak geçmeye çok yaklaştım.

Başımı geriye attım. "Çok yakınım."

"Ben de."

Kahretsin. Kabul etmesiyle kontrolümü kaybettim ve amına sertçe bastırdım, seslerini dinledim ve mükemmel ritmi buldum. "Eğer beni pantolonumun içine boşaltacaksan, sen de kendi pantolonunun içine boşalacaksın."

Yanıt olarak inledi, bacağıma sürtündü ve elimi bacaklarının arasına kaydırıp avucumu amına bastırdım. Bana karşı sallanabilmesi için kendimi destekledim. "İşte bu kadar. İhtiyacın olanı al."

Tüm vücudu titredi, ağzından bir çığlık çıkarken bacakları kalçama yapıştı ve ben de hızla onu takip ederek uçuşumun kenarına geldim. Göğsüne yığıldım ve titreyerek nefes aldım ve yuvarlanmadan önce birkaç dakika orada uzandım. Sid'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce tereddüt ettim, orada ne bulacağım konusunda endişeliydim.

Gözleri kapalıydı ve küçük bir gülümsemeyle beni izlerken teni kızarmıştı. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Güldüm. Bu beklenmedik bir şey değildi. Tanıştığımız ilk günden beri bunun bir versiyonunu hayal etmiştim. Bunu itiraf etmek yerine, artık döllerimle rengi solmuş olan pantolonumu işaret ettim. "Ben temizlenmeye gidiyorum. Hemen dönerim."

Sid öne doğru eğildi, ayağa kalkmak için hareketlendi ve gözlerinde panik vardı. Elimi bileğine doladım.

"Sakın kıpırdama, Bela. Döndüğümde yatağında olmanı bekliyorum. Diğer her şeyi sonra hallederiz." Kaşlarımı kaldırdım, ayağa kalkmadan önce durakladım.

Başını salladı. "Tamam."

Eğildim, burnunun ucunu öptükten sonra bir tişört ve koşu pantolonu alıp tuvalete gittim. Duşa hızlıca yıkandım ve giyindim. Gözlerim aynadaki yansımama takıldı ve boynumda bıraktığı çiziklere bakıp sııttım. Beni de işaretlemişti. Bir sancı göğsümü sıktı. Tamamen sıçmıştım.

Yanına tırmandığımda çoğunlukla uyuyordu, onu yıpratığım için içimde bir tatmin duygusu vardı. I

boynuna karşı sırttı. İkinci kez yatağında uyuyordu ve iki numaralı kuralı çiğniyordu.

Dönerek göğsüme doğru kıvrıldı ve ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu daha sıkı kendime çektim. Hafifçe mırıldandı ve daha da sokuldu, yumrukları sanki bırakmak istemiyormuş gibi gömleğimi kavradı. Sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı, zar zor uyanıyordu. "Gitmek zorunda kaldığında sana aşık olmayacağım."

Sikeyim. Sözlerinin acısıyla göğsüm çöktü. Yüzümü boynuna yaslayıp derin bir nefes aldım ve cevap vermek için derin bir uykuya dalmasını bekledim. "Sana aynı sözü veremem."

SEKİZ SIDNEY

JAX'IN NEFESİ her nefes verişinde boynumun yan tarafına yayılıyordu ve vücudunun sıcaklığı benimkini sararak içimi ısıtıyordu. Kaburgalarım sıkıştı ve daha derine sokuldum, yüzümü göğsüne gömdüm ve bu sessiz anda kendime birkaç saniye izin verdim. Sıcak, rahat, güvendeydim ve ezici bir emniyet duygusu nefesimi kesmişti. Dün gece iki numaralı kuralı çiğnemiştım, hislerime kapılmamı engellemesi gereken kuralı. Daha iyi bilmem gereken kuralı. Jax'e tutunamıyordum, ama o kısa sürede kırmak istediğimden emin olmadığım bir bağımlılık haline gelmişti. En azından şimdilik.

Bu düşünceyle yüzleşmeye hazır olmadığım için kolunun altından çıktım ve olabildiğince sessiz bir şekilde eşyalarımı topladım. Dün gecedен kalma giysilerimle merdivenlerden aşağı hızla kaçabildim.

Lucas, Alex ve River çoktan uyanmışlardı ve bana bilmiş gülümsemelerle dostça selam verdiler.

Yanaklarımı tehdit eden kızarıklıkla mücadele ettim. "Günaydın."

"Biraz krep ister misin?" Alex elindeki spatulayla tezgâhın üzerindeki dolu tabağı işaret ederek sordu.

"Gitmem gerek ama yine de teşekkürler," diye cevap verdim ve Lucas'ın elleri cebinde durduğu kapıya doğru ilerledim. Üzerinde bembeyaz bir tişört ve Huskies logolu bir şapka vardı.

Beni bir sırtışıla karşıladı ama bu sırtış gözlerine ulaşmadı. "Her şey yolunda mı? Piper nasıl?"

Başını iki yana salladı. "O harika. Her şey harika."

Bana öyle bakarken ona inanabileceğimden emin değildim. "Çıkar ağzındaki baklayı, Lucas."

"Yıl sonunda her şeyin dağıldığını görmek istemiyorum."

"Canımın yanacağından mı endişeleniyorsun?" En soğukkanlı ukala tonumu takınmaya çalıştım.

"Hayır, öyle olmasından korkuyorum."

Buna hazırlıklı olmadığım için bir adım geri attım.

Lucas elini kaldırdı. "Jax'in Marcus öldüğünden beri içine kapandığını anlamalısın. Evet, etrafı dağıttı ama sen farklısın. Onun içinde hepimizin fark ettiği bir şeyi açtın."

Bütün çocuklar

başlarını salladı.

"Ama..." Lucas

durakladı.

"Ama Jax gidiyor." Sesim sessizdi. "Benden ne istiyorsun Lucas?"

"Biliyorsam ne olayım." Başını iki yana salladı. "Sonunda başınıza bir felaket gelmeden bunu nasıl yapacağınıza dair tek bir ipucum olsaydı, size söylerdim."

Omzunu okşadım ve hissettiğimden daha kendinden emin davranmaya çalıştım. "Merak etme. Ben hallederim."

Gözleri hâlâ emin değil gibiydi ama başını salladı ve bana o kendine özgü sırıtışlarından birini yaptı. "Öyle olsa iyi olur, çünkü soyunma odasında onun huysuz kıcıyla uğraşmayacağım."

Bütün çocuklar güldü ama ben sessiz kalmaktan kendimi alamadım. Onu incitmek istemiyordum - tehlikeli bir oyun oynuyorduk ve ikimiz de duramazdık.

Eve geldiğimde Anthony ve Curtis kanepemizde oturmuş bana gülümsüyorlardı. İkisi de pijama giymişti ve Anthony'nin kumral saçları dün gece erkek arkadaşının parmakları yüzünden yukarı kalkmıştı.

Anthony kahvesini yudumladı ve gülümsedi. "Dökül bakalım. Tüm detaylara ihtiyacım var."

"Ayrıntı yok. Geç olduğu için Jax'in evinde kaldım."

"Bunu söylerken bana bakamazsın bile. Şimdi bana her şeyi anlat."

Alt dudağımı kemirdim ve nefesimi içime çektim. Dün gece neler olduğunu ya da nelere yol açabileceğini analiz etmeye hazır değildim.

Curtis bana acıdı. "Onu rahat bırak Anthony. Zavallı kız eve yeni geldi."

"Teşekkür ederim," dedim ona en parlak gülümsememi sunarak. "Ayrıca, iyice sevişmiş gibi görünüyorsun, bu yüzden

Ne olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz," dedi kahvesinin kenarından bakarak.

Alay ettim. "Biz seks yapmadık."

"Bir şey yaptın" diye hızlıca cevap verdi.

Ben inkâr etmeyince Anthony bir kahkaha attı. "'Bout fucking time."

"İlişkilerden kaçındığımı hatırlıyor musun? Gerçekten kurallarım var."

"Görünüşe göre onları kırmaktan zevk alıyor. Söyle bakalım. Şimdiye kadar kaç tanesini geçtin?"

Bir nefes çektim. Onlara bir şey verene kadar durmayacaktı. "Üç, tamam mı? Öpüşme ve dün gece ikinci kez yatıya kalışımdı."

"Sence de dördü kırık değil mi? Bilirsin, hokey oyuncusu olduğu için," dedi Curtis, bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu.

"Her neyse."

Anthony bir kahkaha attı. "Sidney, bu kelimenin tam anlamıyla gerçek bir desteği olan tek şeydi. Bilirsin, baban NHL'de olduğu için."

Haksız değildi ama hokey oyuncularının cazibesine karşı bağışıklığım olmadığı ortaya çıkmıştı. Lucas'ın endişe dolu sözleri beynimden süzüldü. Jax'le aramdaki mesafeyi korumayı unutmamalıydım. Çünkü her ne oluyorsa mezun olduğumuzda sona erecekti. Bu konuda asla taviz veremezdim. "Bırak artık. Tamam mı?"

Anthony başını eğdi ve ikisi de beni izlerken Curtis kolunun kıvrımına gömüldü. "Elbette Sidney. Eğer istersen kahve hazır."

Sırıttım. "Bununla başlamalıydın."

Telefonum görüntülü bir aramayla titrediğinde yatağında bağdaş kurmuş ders çalışıyordum. Bilgisayarımdan cevap verdim,

ve babamın gülümseyen yüzü ekranımda belirdi.

"Hey, ufaklık."

Her zamanki gibi derli toplu ve profesyonel görünüyordu. Baş antrenör olduğundan beri gardırobu özel dikim takım elbiseler ve yeni ütülenmiş gömleklerden oluşuyordu.

"Selam, baba. Nasılsın..." Hangi şehirde oynadıklarını hatırlamak için bir saniyemi ayırdım. Onları takip etmemeye çalıştım. "Ottawa mı?"

"Soğuk." Kıkırdadı. "En sevdiğim kızım nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Tek kızım."

"Hâlâ favorim."

Bu konuşmalardan nefret ederdim. Her şey yolundaymış ve gerçekten yakınmışsınız gibi davranırdı. Oysa gerçekte birbirimizi çok az tanıyorduk, kariyerine o kadar dalmıştı ki.

"Yakında ziyarete gelecek misin?" Planladığı son iki ziyareti atladığı gerçeğini söylemedim.

"Evet, takımın tatili yaklaşıyor. O zaman uçakla gelebilirim. Seni özledim, evlat."

Arada bir ortaya çıksa beni özlemezdi. Göğsümdeki acıyı görmezden geldim, onu artık hissedemeyeceğim bir yere doğru ittim. Hokeyi önüme koyan birinin sözlerine güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. "Ben de seni özledim."

Kaşları kalktı ama ses tonumu duymazdan geldi. "Yeni olan ne? Dersler nasıl gidiyor?"

Bu kez gülümsemem gözlerime ulaştı. "Stajyerliği kazandım!"

"Bu harika. Aferin, tatlım." Sesi gururla doluydu. "Gördün mü, tüm o sıkı çalışmanın karşılığını aldın. Seninle gurur duyuyorum."

Büyürken sıkı çalışmayı ve fedakârlığı öğütleyen tek kişi annem değildi. Profesyonel spor yapan bir babadan başka ne bekleyebilirdim ki?

"Evet, sanırım." İfademi okuyamaması için yüzümü çevirdim.

"Hâlâ çıkmıyorsun. Bunun her zaman biraz fazla ileri gitmek olduğunu düşünmüşümdür."

Dedi ailesini terk eden adam. Jax'in düşünceleri zihnimi işgal etti ve *ya* sorusu içeri sızdı. Bunu yüzümden saklayacak kadar hızlı değildim.

Babam gülümsedi. "Oh, öyle mi? Sizinle aynı okula mı gidiyor? Branşı ne?"

"Kinesiyoloji." Söylediğim anda bunun bir hata olduğunu anladım.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Spor yapmıyor, değil mi?"

Yalan söyle ya da söyleme. Soru buydu. Ne yazık ki ben korkunç bir yalancıydım. "Evet, öyle ama endişelenme, ciddi değiliz."

Babamın sesi alçaldı, öfkesi arttı. "Hangi sporu yapıyor Sidney?"

Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim. Derin bir nefes aldım, kendimi destekledim ve konuyu kapattım. "Hokey."

"Benden ve annenden hiçbir şey öğrenmedin mi?" diye bağırmaktan çekinen bir sesle gürledi.

"Bu farklı. Biz farklıyız. Biz çıkmıyoruz bile." "Beni dinle Sidney. Anneni sevdim, ama NHL'ye gittiğinizde her şey değişir." "Öyle değil," diye itiraz ettim.

"Her zaman böyledir. Yirmi yıldır bu işin içindeyim. Önce oyuncu olarak, şimdi de koç olarak.

her şey aynı kalır." Ekranına doğru eğildi ve gözlerini bana dikti. "Her çaylak bir ahmaktır ve hokey her *zaman* önce gelir."

İşte oradaydı. İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Sözlerinin yarattığı acıyı, hatta varoluşlarını, bu işin çok ileri gitmesine izin verdiğimin kanıtı olarak kilitledim. "Her şey kontrolüm altında."

"Daha iyi olursun, Sidney. Sana söz veriyorum. Yapmazsan pişman olursun."

Konuşmanın geri kalanı gergindi ve ders çalışmam gerektiğini bahane ederek konuşmayı erken kestim. Bana hızlıca bir seni seviyorum dedi ve ben karşılık veremedim telefonu kapattı. Ciğerlerimdeki havanın boşalmasına izin verdim ve başımı yastığıma koydum. Bugün gerçekten "*Hata yapıyorsun.*" dedi. Sonra tekrar tekrar çiviledi.

Babam haklıydı. Her şeyi mahvetmeden önce Jax'le olan ilişkimde frene basmam gerekiyordu. İnledim ve bilgisayarımı kucağıma çekmek için kaldırdım. İnsan Davranışları vize sunumu iki hafta sonra yapılacaktı ve Jax'le çalışmış olmamıza rağmen yine de başarısız olacağımdan korkuyordum. O tavsiyeye her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Önümdeki son engeldi.

Çalışmaya başlayalı bir saat olmuştu ki telefonum titredi.

Jax: Bu sabah gittin.

Kahretsin.

Ben: Eve gitmem gerekiyordu. Ders çalışmak falan.

Mesaj nihayet gelmeden önce ekranda birkaç saniye boyunca baloncuklar başlayıp durdu.

Jax: Her şey yolunda mı?

Ben: Elbette.

Yalan. Gözlerimdeki yanmayla savaşarak nefesimi içime çektim ve telefonumu kapattım.

NINETEEN JAX

Sid'i köşeye sıkıştırmak umuduyla sınıfa erken gittim ama onun koltuğunu boş buldum. Midemde batan, yağlı bir his belirdi. Benden kaçıyordu. Çaresiz bir göt gibi ona birkaç kez mesaj atmıştım ama saçma sapan tek kelimelik cevaplar almıştım.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde koltuğuma çöktüm, dizüstü bilgisayarımı çıkarmaya bile zahmet etmedim. Çıldırılmış olduğunu anlıyordum. Konuşulmamış bir çizgiyi aşmıştık. Lanet olsun, ben de çıldırıyordum. Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve boğuk bir inilti çıkardım.

Kafam Perşembe gecesinden görüntülerle bana saldırıyordu. Her dokunuş, his, nefes alış tekrar tekrar oynuyordu. Rüyalarım olabilecek en iyi şekilde sızıyordu. Ağzı benimkini bulduğunda her şey yerine oturmaya başladı.

Cuma sabahı ilk iş Rocky'yi aradım ve ona her şeyin bittiğini söyledim. Artık sahte randevular, halkla ilişkiler numaraları yoktu. Bunu yapması için diğer adamlardan birini bulabilirdi. Şu anda bir ilişkiye girmenin ne kadar aptalca olacağı hakkında atıp tutmaya başladı. Ama artık çok geçti.

Sid hayatıma girmiş ve düşüncelerime sızmıştı. Tüm vücuduyla gülmesi, etrafındaki herkesi de güldürmesi ya da ders sırasında sessiz bir ritimle ayağını yere vurması gibi küçük şeylerdi. Konsantre olurken kalemimi ısırması ve saçını kulağının arkasına sıkıştırması ya da kahve ve çilekli milkshake'e olan aşırı sevgisi. Sarhoş ediciydi.

Onu çevreleyen her şey beni haftalardır içine çekmişti ve artık bu çekime direnmeye bile çalışmıyordum. Uykumda bile onu arzuluyor, uyandığımda rüyayı yeniden yakalayabilmeyi diliyordum. Sadece bana sürtündüğünü hayal etmiyordum. Tam orada, benimle birlikte uçurumun kenarındaydı. Resim karşısında gözlerimi kapattım ve kısık bir inilti çıkardım. Her dokunuşuma verdiği karşılık her şeyi on kat daha ateşli hale getiriyordu.

İşte bu yüzden ortadan kayboldu. Ne olduğunu bildiğimi biliyordu.

Aramızdaki bu çekime nasıl karşı koyabildiğini anlamıyordum. Onu duvara yapıştırmadan ve ölesiye öpmeden yanına bile yaklaşamıyordum.

O gece söylediği sözleri tekrar tekrar düşündüm.

"Gitmek zorunda kaldığında sana aşık olmayacağım."

Sözlerinin gerçekliği beni günlerce sarmıştı. Biz ikisi de benim korkunç bir bahis olduğumu biliyordu. Sayısız kadın *Jax Ryder'in* kız arkadaşı olma şansına atlardı, ama *beni* onun gibi anlamadılar. Tek istedikleri bir parça şöhret ve paraydı. Elimi saçıma götürüp arkama baktım.

Profesör Carter'a. Bu kadar az dikkat ettiğim için burada olmasam da olurdu.

"Kurulan bağlantılar..." diye devam etti sesi. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ikimiz için notlar aldım. Yeni gerçekliğimizden uzaklaşmak için dersi asacak kadar korkuyor olabilirdi ama bu yüzden geride kalmasına izin veremezdim.

Sid profesyonel bir sporcuyla birlikte olma konusunda endişeliydi. Ona risk almaya değdiğimi göstermem gerekiyordu çünkü onun buna değdiğini biliyordum. Burada özel bir şey vardı. Belki kalp acısı kaçınılmazdı, ama nasıl sonuçlanacağını görmek için bununla yüzleşmemek ömür boyu taşıyacağımız bir pişmanlık olacaktır.

Uzun kırmızı tırnaklı ince bir el masama uzandığında düşüncelerimden sıyrıldım. Kolun sahibini takip ettiğimde, masamın hemen önündeki koltukta oturan, parlak kırmızı sık beni dudaklı, kabarcıklı bir esmer buldum.

"Ee, Sarah nerede?" Sesi yumuşak, soluk soluğaydı, neredeyse çekiciydi ama ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

"Ben Sid. Sidney'den sana."

"Tüm zamanını alıyor." Dikkatimi çekmeyi bekleyerek daha da yaklaştı.

Başımı profesöre doğru çevirdim ve onu buzla soğuttum. Nefes nefese kalması uzun sürmedi. Sanki onu görmezden geldiğime inanamıyordu. *İnanmak.*

Arkadaşlarıyla bir araya toplanmıştı ve alçak sesle konuşmasına rağmen sözleri bana kadar ulaştı. "O kendini beğenmiş, yakında bitecek bir hokey oyuncusu. Vaktimi boşa harcadığıma inanamıyorum." Sesinde savunmacı bir hava vardı ve bunu saçma sapan ifadesiyle örtbas etmeye çalışıyordu.

Kulağına yakın konuşabilmek için masamın üzerine eğildim ve keskin bir nefes alış veriş i havayı doldurdu. Bana doğru eğildi, kızarıklığı boğazına doğru ilerliyordu ve göğsü hareketsizdi, sözlerimi bekliyordu.

Arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğumdan emin oldum. "Yalan söyleme. İkimiz de seninle zamanımı boşa harcamam için beni öldüreceğini biliyoruz." Ondan geri çekildim ve bunu içine sindirmesini bekledim.

Ona asılmadığımı fark edince ofladı pufladı. Sid'in beni başından savmasından yakınmak yerine teklifini kabul edebilirdim ama bu fikir bile midemi bulandırdı.

"Lanet olsun." Kaskımı dolabıma çarptım. Antrenmanda bok gibi oynamıştım ve koç bunun için beni yedek bırakmazsa şanslıydım. Çocuklar bana bakıyordu ama kimse yorum yapacak kadar aptal değildi. Grip olduğumdan beri hiç bu kadar kötü oynamamıştım. Beynim allak bullak olmuştu ve bunu düzeltebilecek tek bir kişi vardı.

Eşyalarımı çıkardım ve kışımı duşa sürükledim, orada sonsuz sıcak suyun altında kaldım, cildime çarpmasına izin verdim. Bu kız beni mahvetti. Musluğu kapattım, havlumu etrafıma sardım ve dolabıma yöneldim.

"Orada ne oldu öyle?" diye sordu köşeden bir ses.

Lucas olduğunu fark etmeden önce neredeyse adamı yakalayacaktım. "Ölmek mi istiyorsun? Sadece kötü bir geceydi."

Beni görmezden geldi. "Peki, Sidney sorunun hakkında ne yapacaksın?" Sesindeki normal alaycılık kaybolmuştu.

Tabii ki, meraklı piç bunun dışında kalamazdı. İki elimi yüzüme sürdüm ve uzun bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Dolabımın yanında durdu, sesi ciddiye. "Onu sevebileceğini hiç düşündün mü?"

Bakışlarım ona kaydı ve nefesim kesildi. Gözlerimi kapadım ve söylemek üzere olduğum sözlerden nefret ederek kafa derim acıyana kadar saçlarımı çektim. "Söylesem de fark etmez. Bu işin nereye varacağı konusunda açık ve net konuştu."

Başını iki yana salladı. "Seni asla pes edecek biri olarak görmedim."

Bu ona karnına ters bir tokat attırdı. "Oomph." Bana inanmayan bir bakış attı. "Ne oldu? Bu ne içindi?"

"Bana zor zamanlar yaşattığın için."

Karnını ovuşturdu ve bana arkasını döndü. "Her neyse dostum, ama senin yerinde olsaydım bunun için savaşırdım."

Karmaşık düşünceler zihnime sızmaya çalıştı ve elimi yüzümde gezdirerek hayal kırıklığımı gidermeye çalıştım. Sid'in denemek konusundaki isteksizliği düşüncelerimde sürekli yer alıyordu. Büyük bir kariyere başlamak için yola çıktığını ve programlarımızın tam bir felaket olacağını biliyordum. Ama nasıl hissettiğimi ve onunla birlikte olmak için neler verebileceğimi bildiğimden, neden risk almak istemediğini anlayamıyordum. Bilmediğim bir şey vardı, bana söylemediği bir şey daha vardı.

Düşünceleri bastırdım ve elimden geldiğince bastırdım. Uzaklaşma ihtiyacı beni ele geçirdi ve çantamı kaptığım gibi veda etmeden oradan ayrıldım. Bu oldu imkansız için değişim her şeyo oluyordu. I biliyordu Bu, ama Lanet olsun, ne Lucaskulağa hoş geldiğini söyledi. Eğer onu biraz rahat bırakmaya, bilinmeyene uzanma fikrine açık olmaya ikna edebilirsem. Benimle birlikte olmasını istemenin adil olmayacağını bildiğimden umut göğsümden kayıp gitti. Geleceğiyle ilgili planları benimkilerle uyuşmuyordu ve bunu yapmamak için kibirli bir pislik olurdum.

bunu anla.

Telefonumu aldım ve bir mesaj gönderdim.

Senin evin mi benimki mi?

Baloncuklar ekranda belirip kayboluyordu. *Hadi, bebeğim. Beni dışarıda bırakma.*

Sorun var: Benimki

Çok haklısın.

O artık benimdi ve bunun her saniyesinden yararlanacaktım. Otoparka doğru yürüyüp kamyonetime yöneldim. Ona ulaşmamı hiçbir şey engelleyemeyecekti.

Evinin önüne geldiğimde göğsümdeki boşluğu hissedebiliyordum, hala kalbimin istediğiyle gerçekliğimizin ne olduğunu bastırmaya çalışıyordum.

Ben: Benimle gezmeye gelir misin?

Bela: Bir dakikaya inerim.

Sid kamyona bindi ve bana şöyle bir baktı. "Hey, sorun ne?"

Benim kocaman kazaklarımdan birine sarınmıştı. Kazak çalmak normalde büyük bir suç olurdu, ama ona sarınmış çok iyi görünüyordu. Benim gibi mi kokuyordu?

"Hiçbir şey. Sadece sıkı bir antrenman." Kaşları kalktı, saçmalıklarına bir saniye bile inanmadı. Ama onunla bu konuda konuşamazdım. Onu istemediği bir şeye zorlamadan olmazdı. Ya da daha kötüsü, onu korkutup sonsuza dek kaybedebilirdim. Bunun yerine parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Sadece araba kullanmam gerekiyor. Tamam mı?"

Elimi sıktı ve orta konsolu yukarı çevirerek kamyonetimin önünü bir bank koltuğuna dönüştürdü. Kendini kolumun altına sıkıştırdı, yan tarafıma mükemmel bir şekilde oturdu, bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Kolumun üzerinde küçük daireler çizdi ve bileğimde her zaman var olan saç lastiğini çevirdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başının üstünü öptüm. "Bu gece olmaz."

Başını salladı, daha da sokuldu ve gece boyunca birlikte sürdük. Güneş gökyüzünü pembeleştirirken onun evine yanaştım. Hava aramızda duran her şeyle yoğundu. Kamyoneti park ederken yüzünün iki yanını kavradım ve başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Beni gözden kaybetme?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben yapmadım."

I düştü benim alın için Onun. "I
Yapma. ihtiyaç bir açıklama. Sadece lütfen
ortadan kaybolma."

İçini çekti, parmaklarıyla saç lastiğini bileğime doladı ve "Tamam" diye fısıldadı.

Biz aldı a derin nefes Birlikte, ne de Bir
şey söylemek yerine akıntının bizi içine çektiğini
hissediyorduk. Biz

bir tren enkazı gibiydik ama ikimiz de raylardan
çıkamıyorduk.

YİRMİ JAX

"BAŞARDIM, BAŞARDIM, BAŞARDIM!" Sınıftan çıkarken Sid ciyak ciyak bağıırıyordu. Sunumu kusursuzdu ve pür dikkat izleyen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Hatta Profesör Carter bile ona kapılmış görünüyordu. Tüm zaman boyunca beni izlememiş olsaydı kıskanırdım. Son birkaç satıra kadar gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Gurur göğsümü doldurdu ve kollarımı ona dolayarak onu havaya savurdum. Döndüğümde ciyakladı ve bana tamamen güvenerek başını geriye eğdi.

Diğer öğrenciler sınıftan çıkıp koşuştururken bize çarptılar ve ben de onu koridorun köşesinde korunana kadar geriye doğru yönlendirdim. Geniş omuzlarım onu tüm öğrencilerden gizliyordu, hiç şüphesiz bizim halka açık gösterimizi izliyorlardı.

Çenem sıkıştı ve bir elimi yanağına doğru kaldırdım. "Harikaydın Sid."

Parlayan gözlerle beni izledi ve neredeyse ona teslim oluyordum. Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim, narenciye kokusunu içime çektim ve gülümsedim.

tümsekler ortaya çıktı. "Orada bu kadar iyi olman beni şaşırttı."

Sid gülüp geçti ama ben çok ciddiymdim.

Sunumunun etkisiyle neredeyse sersemlemiş bir halde geri çekilip kıkırdadı ve bana kulakları patlatan bir sırtıttı. "Başardık, değil mi?"

"Evet, öyle yaptık." Bakışlarını aradım, yüzünü avuçladım ve yüzünü ona çevirdiğinde içimde küçük bir heyecan oluştu. "Sen inanılmazsın Sid. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Dünya ayaklarının altında."

Yine gülüp geçti. Bu kızın bana inanmayı öğrenmesi gerekiyordu. "Bunu Boston'ın hokeydeki altın çocuğu olmak üzere olan adam söylüyor. Eminim orada çoktan posterlerin asılmıştır."

Başımı salladım, onunla ne kadar gurur duyduğumu anlamasını istiyordum. "Senin başardıklarından daha etkileyici değil."

Yüzünü göğsüme gömdü ve kollarını belime doladı. "Jax, sen her şeyi yapabilirsin. Biz sıradan insanlarla vakit geçiriyorsun."

Bana bakana kadar başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken kaşlarımı birleştirdim ve sesime samimiyet katmaya çalıştım. "Ne kadar yanıldığına şaşıracaksın."

Yere baktı ama "Kutlama yapmamız gerek" dedi.

"Aklında ne var?"

"Çalışmaya bir hafta ara verebilirim. Beynim patlayacakmış gibi hissediyorum."

Sertleştim ve başka tarafa baktım. Onu görmek için farklı bir neden bulmam gerekiyordu, yoksa bu çok zor olacaktı.

Hafta.

Endişemi fark etmedi ve devam etti. "Belki de o sunumu gerçekten geçen tek kişi biziz." Parmakları gömleğimin içine kıvrıldı. "Sen olmasaydın başaramazdım. Teşekkür ederim-"

Elimle ağzını kapattım. "Bunların hiçbiri olmayacak. Benim sana yardım ettiğim kadar sen de bana yardım ettin. Biz bir takımız ve çok iyiydik."

Kirpiklerini indirdi ve alt dudağını ısırıldı. Sunum bittikten sonra birlikte çalışmak ister miydi? Çünkü ben bundan çok daha fazlasını istiyordum.

"Bu hafta sonu büyük bir maç var. Kazanırsak playoff'taki yerimizi garantileyeceğiz. Sana ve Mia'ya bilet alabilecek birini tanıyor olabilirim." Göz kırptım ve yüzümde kurt gibi bir gülümseme belirdi. "O zaman hepimiz Offside'a gidiyoruz. Oldukça büyük bir DJ çalışıyor."

Bir sırrı paylaşıyormuş gibi fısıldayarak eğildi, "Ahh, bilmiyorum. İlk forvetin biraz kendini beğenmiş olduğunu duydum."

Kollarım beline dolandı ve bir ciyaklama sesi çıkarmasını sağladı. "Öyle mi? Fantezilerini onun oluşturduğunu duydum."

Keşke benim kaç fantezimde rol aldığını bilseydi. Bu düşünceyle dudaklarımı ıslattım ama o araya girdi, "İnternette okuduğun her şeye inanmaman gerektiğini bilmiyor musun?"

Şok olmuş bir kahkaha attım. "Tam bir baş belasısın Sidney King."

"Ee, senin kız bu gece geliyor mu?" Lucas patenlerini bağlarken sordu. Maça sadece birkaç dakika kalmıştı.

Göz ucuyla onu gördüm. "Senin kız" dediğinde kimden bahsettiğini ikimiz de biliyorduk.

"Sana kim söyledi?"

"Piper onunla karşılaştı," dedi Lucas, ukala sırıtışı yumruklanmak için can atıyordu.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Siz çocuklar oldukça ciddileşiyorsunuz. Onu profesyonel hokey hayatının nasıl olacağına mı hazırlıyorsunuz?"

Keskin bir acı göğsümü delip geçerken göğsümü ovuşturdum. "Eğitim kampına gittiğimizde çoktan gitmiş olacak." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile içlerindeki acıyı duyabiliyordum.

Başını sallayıp uzaklaşmak için hareket etmeden önce birkaç kez düşünceli bir şekilde beni süzdü ama durdu ve dönüp bana baktı. "Ne yaptığını bildiğine dikkat et." Bu saçma sapan sözlerle soyunma odasını terk etti.

Çok geçmeden bina okul marşlarımızla yankılandı ve içime şok dalgaları gönderdi. Kalbim göğsümde atarken kanım damarlarımda çarpıyordu. Başımı arkaya eğdim ve nefes aldım, yüzümde bir gülümseme belirdi. Lucas'ın ağzından Cheshire sırıtışı geçerken birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Ev sahibi kalabalığa karşı oynamanın verdiği hazzı hiçbir şey veremezdi.

Sidney'i oyuncu koltuklarında Mia'nın yanında otururken gördüm. Ateşli gözleri benimkilerle buluştu ve beni kendisine hapsetti. Alt dudağını ısırды ve dilim benimkinin üzerinde yuvarlanarak onun hayali ısırığını ıslattı. Rocky halkla ilişkiler saçmalıklarıyla kendini becerebilirdi. Bu kız benimdi ve bunu bilmesinin zamanı gelmişti.

Alex sopasıyla sırtıma vurdu. "Koç seni yakalamadan önce odaklan dostum."

Dikkatimi tekrar oyuna verdim ve yüzleşme için hazırlandım. Rakip takımdan bir adam benim alanıma doluştu ve sopalarımızı üst üste koydu. Yasaldı ama pis bir hareketi.

"Siktir git." Sopasını kendi sopamla savurdum ve disk düşmeden önce ona hızlıca bir göz attım.

Sidney'e doğru başını salladı. "Puck sürtüğün çok ateşli. Acaba beni gezdirir mi?"

Öfke damarlarımda dolaşırken bakışlarım önce beyazlaştı, sonra siyahlaştı. Onu tam burada yere sermemi engelleyen tek şey Alex'in omzuma çarpması oldu. Kıkırdadım, ama karanlık ve kötülükle doluydu. "Sen öldün amına koyayım."

Alex araya girdi. "Şimdi sıçtın dostum."

Düdük çaldığı anda adam yanımdan kaçtı, korkuyla kaçıyordu. Ama bu hokeydi ve onu alt etmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Kanım kulaklarımda zonkluyor, pistte doğrudan ona doğru kayarken tüm sesleri engelliyordu. Tüm hızımla yan tarafına çarptım ve vücudunu Sid'in tam önündeki tahtalara çarptım. Ona göz kırptım ve yanakları kızardı. "Bu senin için, Bela."

Hakem bana beş dakika majör ceza verdi ama ben cezayı seve seve kabul ettim.

YİRMİ BİR SIDNEY

Jax'i izlemek şeytanın vücut bulmuş halini görmek gibiydi. Hareket ediş şekli hem birinin kışını tekmeleyebilecek hem de birini masaya yatırabilecek gibiydi. Vardiyalar arasında su içiyordu ve buz üzerindeki hareketlerini izlemekten kendimi alamıyordum. Bu iş için yaratılmıştı.

Jax bana diğer tüm kızların yalvardığı ilgiyi gösterdi. Bana bakmadığı zamanlarda bile vücudu benimkine doğru sürükleniyordu. Birbirimize doğru çekiliyorduk ve ben bunu yavaşlatamıyordum. Gerçek şu ki, ben de istemiyordum.

Mia ve ben Offside'a vardığımızda DJ çoktan hazırды. "Çok şaşırmış görünüyorsun." Mia'nın gülümsemesi tüm yüzünü.

"Başlama bile."

"Sadece ikinizin arasında bir şeyler olduğunu söylüyorum. Gözlerini senden alamıyordu ve lanet olası bir hokey maçı oynuyordu."

"Bunun hakkında konuşmayacağım," diye kestirip attım.

Mia kolunu benimkiyle birleştirerek beni kancadan kurtardı. "İçki?"

"İçecekler!" Jax'in oyununu izledikten sonra rahatlamak için bir şeylere ihtiyacım olacaktı.

Bir tur içkiden sonra Mia beni dans pistine götürdü.

Gözlerim kapandı ve ev müziğinin bedenimde hareket etmesine izin verdim. Dans etmeyi seviyordum, tüm düşüncelerimi ele geçirip kendimi bırakmamı sağlıyordu.

Kalın kollar arkamdan beni sardı ve Jax'in artık tanıdık gelen kokusunu duymayı bekleyerek arkama yaslandım. Onun yerine bayat bira kokusuyla karşılaştım.

"Bırak beni, pislik." Kollarını ittim, göğsümde öfke birikiyordu.

"Hey, kaltaklık yapma. Sadece dans ediyoruz. Hadi, tatlım. İsteddiğini biliyorsun." Sesi bulanıktı ve kolları sıkılaşarak ciğەرlerimdeki havayı dışarı itti. Beni bırakması için mücadele ederken korkuya kapıldım ve onu üzerimden atmak için ciddi bir mücadele verdim.

"Bırak gitsin amına koyayım." Jax önümde durmuş, sarhoş adamı sürüklüyordu. Onu yakasından tutup kaldırdı, öfkesi yüzünden akıyordu.

"Dostum, benimle dans ediyordu. Senin kızın bir sürtük olması benim suçum değıl."

"Yanlış cevap." Jax'in yumruğı adamın burnuna çarptı ve çarpmanın etkisiyle kırılırken çatırdadı. Eliyle yüzünü kapatmadan önce dişlerine kan damladı. "Ne oluyor lan? Burnumu kırdın lan!"

Jax yakasını daha sıkı tutarak onu kendine doğru çekti ve sesini zar zor duyabildim. "Ona bir daha dokunma. Dokunma."

Beni anlıyor musun?" Sesi alçak ve soğuktu. Söylediklerinde ciddi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Bu beni çok korkutmalıydı ama meme uçlarım şimdiden sertleşmeye başlamıştı.

Bir parçam umutsuzca bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyordu ama insanlar bakıyordu. Jax biraz daha ileri giderse NHL kariyerini riske atacaktı. Elimi sırtında gezdirdim. "Bırak onu. Buna değmez."

Jax adamı itip uzaklaştırmadan önce son bir kez salladı. "Siktir git. Fikrimi değiştirmeden önce."

Adamın uzaklaştığını fark etmedim bile, tüm dikkatimi Jax'e vermiştim, o da bana yaklaştı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "İyi misin?"

Elimi göğsüne koydum, onu hissetmeye ihtiyacım vardı. "Evet, önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey değildi." Alçak hırıltısı avucumu titretti. "İznin olmadan sana dokundu."

Omuz silktim. "Her kızın alışkın olmadığı bir şey değil."

Vücudu gerildi ve gözleri karardı. "Bir daha asla Sid."

Alt dudağımı ısırdım ve hareketi takip ettiğinde içimden bir heyecan geçti. "Teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Belimi avuçladı ve nefes alışları boynuma değene kadar beni kendine çekti. "Daha erken gelmeliydim."

Rasyonel olarak, bir sikin bana sürüneceğini bilmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Ama bu, onun sahipleniciliği üzerime çökerken içimin sıkışmasını engellemedi. Onunla ilgili her şey beni çağırıyordu, ezici düşme hissi daha tanıdık hale geliyordu.

"Dans et benimle." Jax'in derin sesi kulağıma sertçe geliyordu. O kadar yakındı ki dudakları tenime değdi. Onun sıcaklığı üzerimi kaplarken tüylerim diken diken oldu. Alkol ve dans pistinin sıcaklığı beni rüya gibi bir duruma sokmuştu.

Kolunu kalçalarımı örtecek şekilde indirdi ve beni kendisine doğru yönlendirdi. Göğsü benimkine karşı kabardı ve kalbinin benimkine uygun bir ritimle çarptığını hissedebiliyordum. Dudaklarının kulağımın kabuğuna hafifçe sürtünmesi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Ağır, kesik kesik nefesler narin tenime çarptı ve tüm sinir uçlarım canlandı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, ona sarıldım, bunun bitmesini istemiyordum. Kulak mememi ısırdı ve hafif acı zevkle karıştı. İnledim ve tekrar yaptı.

Ona dokunma ihtiyacı duyarak kollarımı kaldırdım, ellerimi boynunun arkasına doladım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

"Sen mükemmelsin." İnledi ve kalçalarımı ona doğru daha sert çekti. Diğer eli yükselirken titriyor, tenimi sıyrırıyordu. Beni çaresiz bırakan yavaş, işkenceli bir yükselişti. Bol gömleğimin altından karnıma doğru ilerledi, göğsümün hemen altında durdu ve iznimi bekledi. Nefesimi tuttum, onu hissetme ihtiyacıyla felç olmuştum ve elini kaldırdı, bir bariyer olarak sütyen olmadan ona maruz kalan yumuşak alt tarafı zar zor fırçaladı. İnledi ve dudaklarım hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

"Siktir, çok ateşlisin. Sen benim için yaratılmışsın, bebeğim." Ağzını boynuma bastırıp öpücükler kondurdu, iz bırakacak kadar sert emdi. Her dokunuş, kalçalarımın arasına giden doğrudan bir çizgiydi.

İtiraz edemedi elimi tutarak beni bıraktı ve arkasında sadece ikimiz için yer olan üç sıra hoparlörün oluşturduğu karanlık bir oyuğa sürükledi. Önce o girdi, kığım sikine dayanana kadar beni geriye doğru yönlendirdi. Muhtaç sesler çıkardım ve o da elini boğazıma dolayarak hafifçe sıktı.

"Sessiz ol. Kimsenin seni duymasını istemezsin."

Onun sözleri beni ateşledi. Birilerinin bizi görme ihtimali yok denecek kadar azdı ama bu yaptığımız şeyin heyecanını durdurmuyordu. Sert elini karnımdan aşağı kaydırды. Parmakları bel kemerimin hemen altında durdu ve başparmağıyla küçük daireler çizdi.

"Lütfen." Yutkunmaya çalıştım ama bir yalvarış gibi çıktı.

Kotumun düğmesini açtı ve külotumun üzerinden beni avuçladığında inledim. Bu ses onu cesaretlendirdi ve kumaşı yana kaydırarak parmaklarını kıvrımlarımda gezdirdi. Kulağıma homurdandı, "Çok ıslaksın. Bütün bunlar benim için mi?"

Kalçalarımı oynattım, parmaklarını kovaladım. "Evet. Sadece sen."

Dişleri omzumu sıyırdı ve hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime soktu.

"Siktir." Dokunuşunun yoğunluğuyla bu kelimeyi haykırdım.

Kulağıma ısırды. "Yakalanma fikri hoşuna gidiyor, değil mi?"

Şehvet içime aktı, elini ıslattı. "Evet."

Kahkahası sırtımda gümbürdedi. "Yakalanmak istiyorum. Seni parmaklarımda üzerinde kendini becerirken görmelerini istiyorum ki herkes benim olduğunu bilsin."

Bu istediğim son şey olmalıydı ama şu anda umurumda değildi. "Lütfen."

"Sana söylediğimde boşalacaksın," diye ısrar etti. Eli boynumda sıkılaştı ve nefes almak için mücadele ettim.

Kahretsin. Uyarılmışlığım bacaklarımın arasında birikti ve elini ıslattım.

"İşte benim kızım." Omzumu ısırdı ve içime girmeden önce parmaklarını klitorisimin etrafında döndürdü, hareketi sabit bir ritimle tekrarladı, orgazmın kenarında gezinene kadar gerginlik yarattı.

"Bu kadar. İhtiyacın olanı al. Parmaklarımı becer."

Onun cesaretlendirmesiyle hareket ettim ve başımı omzuna yasladım, parmaklarım kalçalarına kenetlendi. Duygular içimi dolduruyor, tenimi içimden patlayana kadar geriyordu. Tüm bunları istiyordum ama daha fazlasını da istiyordum. Bana verebileceği her şeyi istiyordum.

"Şimdi, Sidney. Benim için gel." Onun alçak sesle verdiği komut, gerilim dalgalar halinde üzerime çökerken, orgazmım beni dibe çekmekle tehdit ederken beni parçalara ayırdı. Dizlerimin bağı çözüldü ve bir kolunu ortama dolayarak beni tuttu.

"Kahretsin Sid, bana yaptığın şeyler."

Adımı söylediğini duymak, başımdan aşağı buz gibi bir kova su dökülmesi ve rüya gibi halimin sona ermesi gibiydi. Duygularımın gerçekliği beni ondan ayırdı. Sadece beni boşaltmasını istemiyordum. Sahip olamayacağım şeyler istiyordum.

Duygularımı olanlardan ayıramıyordum ve o gidiyordu. Bir tenis yıldızıyla garip bir halkla ilişkiler ilişkisi içinde olduğundan bahsetmiyorum bile. I

Kollarında dönüp onunla yüzleştim. Gözleri şehvetle kararmıştı ve uzaklaşmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Fazla uzaklaşmadım.

-Gitmeme izin vermek yerine kolları sırtımda sıkılaştı ve derin nefesler alarak alnını benimkine yaklaştırdı, kontrolü yeniden kazanmaya çalıştı. Elleri çenemi kavradı, parmakları bana karşı titriyordu. "Kal."

"Yapamam, Jax..." Sesim onun adının etrafında kırıldı. "Yapamam."

Çenesini sıkarak başını salladı, elini gevşetti ve tüm varlığım geri dönmek istese de onu orada bırakarak dışarı çıktım. Kalabalık dans pistinde ona baktım. Tavana baktı, kasları sanki beni takip etmekten kendini alıkoyuyormuş gibi sıkılıydı.

Ne halt ettik biz?

YİRMİ İKİ SIDNEY

Jax'in kapısını çaldım ve gecenin serin havasına karşı ceketimi kendime çektim. Ondaki uzaklaştığımda yüzünde beliren ifade düşünebildiğim tek şeydi. Kalmalıyım; o kadar çok şey yapmalıyım ki. Onun yerine kaçtım. Gerçek şu ki, dehşete düşmüştüm. Aramızda olanlardan dehşete düşmüştüm. Babamın haklı olmasından ve bunun gerçekten umutsuz olmasından korkuyordum. Eğer buna başlarsak, gerçekten başlarsak, Jaxton Ryder'dan kurtulamayacağımdan korkuyordum.

Babamın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınladı.

"Her çaylak bir ahmaktır ve hokey her zaman önce gelir."

"Her şey kontrolüm altında."

"Daha iyi olursun, Sidney. Sana söz veriyorum. Yapmazsan pişman olursun."

Bu bir yalandı. Hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştım. şu anda.

Kapı açıldı ve öfkeli Jax ortaya çıktı. Gözlerim düşük askılı joggers'ına ve çoraplı ayaklarına takıldı. Durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Normalde

Açık yüzüm kapandı ve soğuk ses tonuyla göğsümde bir acı hissettim. "Neden buradasın Sidney?"

"Ben... Ben sadece... Ben sadece bu gece için özür dilemek istedim. Gitmemeliydim."

Geriye doğru sallandı ve bana diğer kızlara attığı bakışın aynısını attı. "Tabii ki yapmalıydın. İhtiyacın olanı benden aldın." Tekrar kapanmadan önce gözlerinin arkasında acı parladı.

Hayır. Hayır. Hayır. Elimi göğsüne koymaya gittim ama dokunuşumla irkildi. Gözlerim yandı ve sesim kırık çıktı. "Özür dilerim. Çıldırdım. Senden bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu. Bu kadar ileri gitmemeliydik."

Gözlerinin arkasındaki duvar yıkılmadan önce birkaç dakika bana baktı. Derin bir nefes verdi ve elleriyle yüzümü kavrayarak rahatlamamı sağladı. "Bunu fazla düşünüyorsun Sid. Biraz rahat bırak."

Biraz bırakayım mı? Bunu nasıl yapabilirdim ki? Onu içeri aldıktan sonra gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Jax'in parmak eklemleri yüzümü ona bakacak şekilde eğdi ve ben de çenesinin çizgisini takip ettim. Başı elime doğru eğildi, elleri kollarımdan aşağı kayarken açık avucumu öpmek için döndü. Onları bileklerimin etrafında sıktı ve her ikisini de arkama getirdi, beni yavaşça kapıya doğru destekledi ve orada sabitledi.

Başını eğen Jax alt dudağımı hafifçe ısırdı. "Seni geri tutan ne Sidney?"

Kendini koruma aklıma geldi.

Zorla bir kahkaha attım. "Sence Selen bu konuşma hakkında ne düşünür?"

"Konuyu açtığın günden beri onu görmedim. O hiçbir zaman önemli olmadı." Aramızda eliyle işaret etti. "Bu önemli."

Sözleri tüylerimi diken diken etti ama buna ne diyebilirdim ki?

Bakışlarını benimkilere indirdi, beni içine çekerken göğsü göğsüme doğru genişliyordu. "Seni öylece bırakıp gideceğimden mi korkuyorsun? Korkmuyorum. Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle yerinden fırladı. "Gidiyorsun."

Jax saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları tenimi sıyırdı. "Ben Boston'a gidiyorum diye ilişkimiz bitmek zorunda değil."

Kelimenin tam anlamıyla bir ülke uzakta olacaktı. Gözlerim yandı ve bu hikâyenin tam olarak nasıl bittiğini bilmemeyi dileyerek gözyaşlarıma karşı koydum. Sertçe yutkundum ve kelimelerimi dışarı ittim. "Bunu olamayacak bir şeye dönüştürmek istemiyorum. Arkadaş olmak istiyorum."

Jax ağzını boynuma indirdi. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Karanlık sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bu kez, içimden geçen ürpertiye fark etti ve parmak uçlarını çıplak kollarımda hafifçe gezdirdi. "Seni tanıyorum Sid. Çekip gitmek istemediğini biliyorum. Söyle."

Arkasına yaslandı, gözlerime baktı ve cevabımı bekledi.

Tehlikeli olan kısmı ise onun haklı olmasıydı. Bu ateş beni tüketmekle tehdit ediyordu. Ona doğru adım attım ve başımı salladım, konuşmaya tam olarak hazır değildim. Paltomu tuttu ve boştaki elini uzatarak beni odasına götürdü. Kapıyı üstten açık tutarak beni kolunun altına girmeye zorladı.

Bana ilk tanıştığımız zamanları hatırlattı, koridorlarda koşturup bulabildiğimiz her kapıyı açıyorduk. Gülümsedi, parmak eklemiyle çenemin altına dokundu ve içeri girdi.

Yatağa oturduğunda kaskatı kesildim ama beni kendine doğru çekti ve kucağından diğer tarafına kaydırıldı. Bacaklarım onunkilerin üzerinde kaldı ve bedenim göğsüne gömüldü.

Burada bu şekilde bulunmanın normallliği üzerinde durmamaya çalıştım. Geleceğimizi değiştirecek hiçbir şey yoktu. Kaçınılmaz çarpışmalarına kadar birbirlerine doğru giden iki tren gibiydik. Ne kadar zorlanırlarsa zorlansınlar duramıyorlar, çarpışmanın etkisiyle geriye enkazımız kalıyordu. Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyordu.

Duygularımı hissederek gözlerimi nazikçe kendi gözlerine yönlendirdi. Kaşlarımın arasına hafif bir öpücük kondurdu ve gözlerimi gözlerime dikerek geri çekildi. "Buna degecek Sid. Düşündüğün her neyse, buna degecek."

Daha sıkı sarıldım, ne olursa olsun bu yoldan geri dönüş olmadığını biliyordum. Sadece bunun bize neye mal olacağını anlamasını umuyordum.

Başımı eğdi, gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "O kafanın içinde neler oluyor?"

"Senden hoşlanıyorum." Umursamazca omuz silkmeye çalıştım, ama başka tarafa bakarak bunu mahvettim.

Derin bir nefes alırken göğsü yan tarafıma bastırdı. "Anlıyorum... Ben de senden hoşlanıyorum." Parmakları parmaklarımın üzerinde gezindi ve ben çenemi sıkarak onları birbirine dolama isteğimi bastırdım.

"Peki... sorun tam olarak nedir?" Sesi çiğ ve tereddütlüydü.

"Hani filmlerde 'hadi sadece arkadaş olalım' derler ya?"

Kaşları çatıldı ama başını salladı.

"Herkes bunun sonunun iyi olmadığını bilir. Sonunda birbirlerine karşı bir şeyler hissederler ve kaçınılmaz olarak birlikte olana kadar tüm zamanlarını hissetmemiş gibi davranarak geçirirler."

"Aradaki tüm o saçmalıkları atlayabiliriz."

Kelimeleri ağzımdan çıkarırken boğazım yandı. "Ama yapamayız çünkü sonunda birlikte olmayacağız ve sana karşı bir şeyler hissedip sonra da arkadaşmışız gibi davranmaya çalışmak bana korkunç geliyor."

Yutkundu ve başını salladı. "Seks yaparsak daha derin duygular geliştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Hemen hemen," dedim, başımı salladım, ama hâlâ bakışlarına karşılık vermiyordum.

Yüzümü kaldırırken parmakları çenemde gezindi. Duraklayarak gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "Evet, ben de. Burayı tam olarak takip etmiyorum."

"Jax, Boston'a gidiyorsun. Senin için çok mutluyum... ama hayatıma girip çıkmanı bekleyemem. Bu şekilde yaşayamam."

"Yani bana diyorsun ki" -aramızda bir ileri bir geri işaret etti- "ben gittiğimde her şey bitmiş mi olacak? Bunu mu demek istiyorsun?"

Acı göğsümden yayıldı ve başımı sallayarak onun hüznünlü gözlerine baktım.

"Şimdi anladım. O zaman bitti mi?" Sesi sinirli bir hal almıştı. "Şaka yapıyor olmalısın Sid."

"Jax, bunun işe yaramayacağını bilmelisin." Sesime hissetmediğim bir inanç kattım ve kendime şunu hatırlatmak zorunda kaldım

Kararımı destekleyen yılların geçmişı vardı. Yıllarca ikinci oldum.

"Bildiğim şeyler hakkında varsayımlarda bulunma. Denemeye hazırım. Seni istediğimi söylüyorum Sid. Sadece şimdi değil."

Hırıltılı bir nefes aldım ve gözyaşlarımın oluşmasını engellemeye çalıştım. "Bunu yapamam. Yapamam işte."

Jax ellerini saçlarında gezdirdi ve bakışlarımı karşılamadan önce tavana baktı. "İyi. Birlikteyiz. Umurumuzda değilmiş gibi davranmayı bırakalım. Yiyip bitirelim, sonuna kadar gidelim ve okul bittiğinde her şey sona erecek. Doğum günlerinde mesaj yok, partilere davet yok, kontrol etmek yok. Tam bir radyo sessizliği." Jax'in sesi öfkeyle doluydu ama sanki söylediği kelimeler yanıyormuş gibi acıyla kesilmişti. Kaba, nasırlı parmaklarını yüzümü avuçlamak için kaldırmadan önce parmaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ben gidene kadar benimle olmak daha mı çok acı verecek? Sözleri söyleyen de söylemesen de o hasar çoktan verildi."

İtiraz edecektim ama sözleri beni susturdu.

"Eğer sonsuza dek sahip olamayacaksam, lütfen şu anda elimden alma."

Gözlerinin içine bakarken ağzım titredi. Konuşmak istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Gözlerimi kaçırmadan başımı salladım.

"Beni öldürüyorsun." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce birkaç saniye boyunca duvara baktı. "Bunu yapabiliriz Sidney, ama bedeli artık hepiniz olacaksınız."

Ağzı benimkine çarptı ve çaresizlik içinde ona karşılık verdim. Haftalardır bunu bekliyordum. I

aşağı itti ama ateşi durduramadı. Ağzı benimkini ısırды ve keskin bir arzu içimden geçerek çekirdeğime kadar ulaştı. Dudakları kulağıma doğru ilerleyip hassas kabuğunu yalamaya ve yumuşak alt lobunu emmeye devam ederken inledim. Güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni kucağına aldı ve bacaklarımı ona yaslayacak şekilde yerleştirdi. Göğüs göğüse gelmiştik ve ellerim vücudunda yukarı doğru hareket ediyor, her bir kasının dokunuşuyla kasıldığını hissediyordu. Parmaklarımı kalın saçlarının arasına sokarak ağzını kendime çektim.

Gömleğimi çıkarmak için öpüşmeyi kesti ve sütyensiz göğüslerimi görünce nefesi kesildi. Arkasına yaslanıp beni içine çekerken içinden derin bir inilti yükseldi.

"Sen benimsin." Jax'in sesi sertti ve bakışları üzerimde geziniyordu. "Bunu anlıyor musun?" Çenemi sıkıca kavradı ve bakışlarımı ona doğru çevirmeye zorladı. "Biliyorum çünkü ben seninim."

Gözleri benimkileri ararken, ağzımı kendi ağzıyla kapatmadan önce onaylamamı bekledi.

Aramızdaki ısrarlı çekimi yatıştırmaya çalışarak çaresiz dokunuşlara dönüştük. Her zaman var olan elektrik akımı, sanki en çok istediğı şeye yakın olduğunu biliyormuş gibi, dudaklarımızın ilk dokunuşundan bu yana on kat artmıştı. Dokunmak, hissetmek, tatmak için ezici bir ihtiyaç duyuyordu. Dudaklar sürükleniyor, dişler ısırıyor, diller okşuyor, ağızlar nefes nefese kalıyordu. Kıyafetlerimizin arasından kendimi onun sert uzunluğuna doğru salladım, yaklaştırmaya, acıyı hafifletmeye çalıştım. Hızlı bir şekilde hava aldığımda içimde bir heyecan oluştu.

Muhtaç ellerim Jax'in tişörtünü başından çekti ve dövmele göğsünü ve göğüs kaslarını kaplayan çift kuzgunları gördüğümde nefesim kesildi. Beni kabaca çekti

sert kaslı göğsü göğüslerime aynı hizada bastırduğında
ikimiz de inledik.

"*Sidney*-"

Sıcaklığı iliklerime kadar işlerken başım geriye eğildi. Sanki her santimimi tatmak için çıldırmış gibi, açının avantajını kullanarak boynuma doğru açgözlü bir öpücük izi bıraktı. Ağzım sessiz bir çılgınlıkla açıldı ve dilinin ucunu boynumun kıvrımında gezdirirken içimden bir ürperti geçti. Dişleri kenetlendiğinde tısladım. Onayını fısıldayarak, daha kolay erişebilmem için beni geriye yaslarken güçlü kolunu etrafıma doladı. Boğazımın çukurundan göğüs kafesine doğru ıslak bir öpücük izi bıraktı ve kaba, nasırlı elleri göğüslerimi kavrayıp onları tartarken tenim karıncalandı. Onları birbirlerine bastırmadan önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bir sonraki dokunuşunu beklerken nefesimi yuttum.

Ağzı alçaktan daldı, tenimi sıyırdı. Nefesinin sıcaklığı hassas, açıkta duran göğsümün üzerinde gezindi. Ben kucağında kıvranana kadar durakladı. Yavaşça, dili uzandı, aralarındaki dikiş boyunca alıştırdı ve boğazının arkasında mırıldandı. Temas yüzünden tenim yandı, içimden dışarıya doğru yayıldı ve her yalayışında içime yapacaklarının zihinsel bir resmini gönderdi. Geri çekildi, çıplak göğsüme bakarken dudakları uğursuz bir gülümsemeyle bir tarafa kıvrıldı. "*Siktir*." Sesi sert ve soluk soluğaydı.

Dilini önce bir meme ucunun, sonra da diğerinin etrafında döndürürken ona doğru eğildim. Parmaklarımı saçlarına geçirerek, eliyle bir göğsümü güçlü, derin darbelerle yoğururken, ağzını diğer göğsümün üzerinde gezdirirken inledim.

Diğerini. Sertçe çekiştirdim ve onu bana bakmaya zorladım. Erimiş gözleri benimkilerle buluştu. Gözbebekleri kocaman açılmıştı, sadece gri bir ipucu vardı. Gözlerini kaçırmadan, yassılaştırmış dilini göğsümün alt tarafında yavaşça gezdirdi. *Kahretsin, bu çok ateşli.*

Meme ucumu yavaşça ağzına alırken parmaklarım saçlarında kasıldı, doğrudan merkezime bağlanan uzun açgözlü çekişler yaptı. Nefes nefese kucağında kıvranarak ona tutundum.

İlkel bir ses onu terk etti ve meme ucumu ısırdı, uyluklarımın arasından sıcaklık aktı. İçimden akan ihtiyaçla haykırarak çılgınca çırpındım. Elini boynumun arkasına doladı, başımı arkaya yatırdı ve beni önünde, tamamen açıkta tuttu.

"Tanrım, bebeğim." Ezici ihtiyaç beni tüketti ve kalçalarım kontrolsüzce sürtünme arayarak daireler çizdi. Ağzını benimkine çarptı, dilini soktu, çılgınca, hükmedici bir öpücükle ağzıma sahip oldu. Cevap olarak tırnaklarımı sırtına geçirdim ve o da ellerini belimden aşağı indirdi. Sıkı kavrayışı kalçalarımı aşağı doğru iterken, elini benimkinin içine doğru kaldırdı. Sonunda acıyla buluşan baskıyla inledim.

"Beni delirtiyorsun." Alt dudağımı emdi, beni kaldırıp pozisyonlarımızı değiştirmeden ve beni altına almadan önce hafifçe ısırdı.

Dirseklerini başımın iki yanına dayamış, bedenimin arzuladığı sürtünmeyi benden esirgiyordu. Yavaş, durgun öpücükler, nazik ısırıklar, dili benimkini yalıyordu. Bakışları beni delip geçti, kalçaları benimkilerin arasına inmeden önce gözleri bir farkındalık parıltısıyla genişledi. Temasla birlikte eş zamanlı inilti havayı doldurdu. Bastırdım

Göğüslerimi onun sert göğsüne yaslayarak boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkardı.

Elini aramızdan aşağı doğru kaydırırken ağırlığını yana vererek geri çekildi. Göbeğimin üzerinde daireler çizerken parmakları tenimi zar zor sıyırdı ve acıyla, yavaşça aşağı doğru indi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ve eli taytımın altından geçerken nefesimi içime çektim. Parmakları ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde gezinirken bakışları benimkileri buldu.

Dokunuşu içimde yıkıcı bir ihtiyaç dalgası yarattı. Kalçalarımı eline doğru kaldırmaya çalıştım ama kolu beni yatağa sabitledi.

Başını kulağıma doğru eğdi. "Nefes al, Sid." Sesi bir emir gibiydi ve kontrolü ona teslim ederek derin bir nefes aldım.

Külotumu kenara kaydırды ve boynumun çukuruna doğru inledi. "Çok ıslak."

Parmakları ıslaklığı giriş yerimden yukarı doğru sürükledi, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde bana zar zor dokundu. Kalçalarım beni hala yerinde tutan sert koluna çarparken inlememi durduramadım.

"Lütfen..." Sesim bir yalvarış gibi çıktı.

"Bana benim olduğunu söyle." Yüzleşmek istemediğim bir ciddiyet kapladı içimi. Dudağımı sertçe ısırdım, bana dokunması için sessizce yalvardım. "Bana benim olduğunu söyle, Sid."

"Ben seninim," diye cevap verdim, sesim zar zor duyuluyordu.

Dişleri omzumu ısırды ve vücudu üzerimde titredi. Parmakları klitorisime sürtünürken vücudumdan zevk dalgaları akıyordu. Ağzı benimkini buldu ve çığlıklarımı içine çekti.

Ona dokunmak istiyordum; hayır, ona dokunmam *gerekiyordu*. Elimi bel kemerinin altına soktum ve uzunluğunun etrafını sararken, onu kökten uca okşarken bir nefes emdim. *Benimkini*.

Vücudu istemsizce elime doğru savruldu ve içimden bir güç heyecanı geçti. İlkel bir ses çıkararak elimi avucunun içine aldı ve başımın üzerinde sabitledi.

Parmakları tek bir yumuşak vuruşla içimi doldururken bedenim titredi. *Sikeyim*. Dolgunluktan haykırarak, hızını artırdığında, benden inleyen muhtaç sesler çıkararak eğildim. Başparmağı klitorisime sertçe bastırdı ve tantrik bir ritim tutturdu. Sırtım karıncalanmaya başladı ve parmaklarını benden hızla çekene kadar vücudum onun etrafında sıkıştı.

"Hayır," diye bağırdım, yalvararak.

Jax'in koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti, sesi gergindi. "Biliyorum... Biliyorum Sidney. Önce seni tatmam gerek."

Vücudum onun sözlerine karşılık verirken ürperdim. Bileğimi bıraktı ve ağzını telaşsızca vücudumda gezdirdi, göğüslerimin her bir zirvesini almak için durdu ve sertçe, neredeyse acıyla emdi, sonra yumuşak yalamalarla onları yatıştırdı. Göbeğimin etrafında dolanırken ihtiyaçtan parçalanıyordum ve göbeğim çukurluğundan sıkıştı.

Jax dizlerinin üzerine oturdu, taytımı ve külotumu sürükleyerek çıkardı ve yere attı. Elleriyle bacaklarımı ayırdı ve omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bir parmağını kaygan kıvrımlarımda gezdirirken bakışları içimde sıcaktı. "Güzel, çok güzel."

İnledim ve onun doymasını izledim. Göğsünden bir gümbürtü geçti ve ağzını tümseğime doğru indirdi.

Jax arkadan öne doğru yaladı, klitorisimin hemen üzerinde durakladı ve nefesim boğazımda sıkıştı, beklentimi zar zor kontrol altına aldım.

Dudakları etrafımda kapandı, sertçe emdi ve kalçalarım her şeyi tüketen bir ihtiyaçla utanmadan yüzüne çarptı. Klitorisime karşı gülümsedi ve parmaklarını acı verici bir şekilde yavaşça içime soktu. Kımıldadım, umutsuzca daha derine sokmasını istiyordum. Bana baskı yapmayı reddetti, ağrıyan yoluna devam etmeden önce hareketlerimi durdurmamı bekledi. Parmakları nihayet içimde derinlere oturduğunda, onun adını haykırdım. Kalçamın yumuşak etini ısırdı, onları içeri ve dışarı sürükledi ve kalçalarım onun ritmiyle döndü. Beni aynı hızda emdi, her düşüncemi, bilincimin her onsunu ele geçirene kadar damarlarımdaki ateşi körükledi.

Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket etti ve parmakları içimde kıvrıldı, ayak parmaklarım kıvrılınca ve beni uçurumun kenarında tutarken yumruklarım sıkılınca kadar zevk parıltıları gönderdi. Boğazının arkasından alçak bir uğultu çıkararak klitorisimi ısırdı ve dalgalar halinde elektrik parçaları gönderdi. İhtiyacım olan her şeyi ondan almak için saçlarını çekerken vücudum yataktan kalktı. Açgözlü çekirdeğim parmaklarının etrafında kenetlenip her saniyeyi dışarı çekerken içimden titremeler geçti.

Karnıma doğru öpücükler gönderirken nefesimi içime çektim. "Siktir, Sid."

"Çık, hemen." Ellerim umutsuzca pantolonunun kemerini itti ve doğum kontrol hapı kullandığım için Tanrı'ya şükrettim.

Hızlıca soyundu ve dudaklarıma gülümsedi. "Bana patronluk taslamam hoşuma gidiyor."

Aletini girişime doğru yönlendirdiğimde şakacılığı kısa kesildi.

Boğazımı sıkarak çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "Gözlerini benden ayırma."

Acı verici bir yavaşlıkla içime girerken başka tarafa bakmadım, karanlık bakışları benimkini hiç terk etmedi. Her hamlesinde göğsüm şehvetten çok daha fazla bir şeyle kabarıyordu. Bacaklarımı sırtına dolayarak onu daha derine çektim ve ağzıma karşı inledi. "Bunun hayalini kuruyordum ama buna hiç yaklaşmamışlardı."

Ses tonundaki hürmet bana tapınıyormuşum gibi hissettirdi ve parmaklarımı kalçalarına geçirdim. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Jax."

"*Siktir.*" Beni yerimden kıpırdatmasaydı yatağı yerinden oynatmama neden olacak bir güçle içime girdi. Her darbesi, kalbimi korumak için o kadar çabaladıktan sonra göğsümü çatlatıyormuş gibi hissettirdi.

Jax serbest kalmasıyla titreyerek itti ve dudaklarıma karşı hırladı. "Benim."

Bir orgazm daha nefesimi keserken içime bir sıcaklık doldu.

Yuvarlandı, beni çekiştirerek yarı göğsünün üzerine uzanmamı sağladı ve bir bacağını onunkinin üzerine örttü. Kolunu bana doladı ve tembelce saçlarımı okşadı. Aklımdan sadece tek bir düşünce geçiyordu: *Ben onunum.* Başımın üstünü öptü ve vücudunun sıcaklığı beni yavaşça uyuttu.

YİRMİ ÜÇ JAX

Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu gece evde kalacağım.

Alex ve River'ın atışmalarını zar zor fark ettim. Kendimi onun mesajına kaptırmıştım. Onuncu kez tekrar okudum ve başparmağım Gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu, cevabım belirsizlik içinde sallanıyordu.

Ben: Ne oluyor Sid?

Birlikte olmaya karar verdiğimizden beri üç gün geçmişti. Ben çırılçıplak kalalı üç gün olmuştu ve o bana kırıntılar sunmuştu. Aldığım ve yine alacağım kırıntılar. Başımı arkaya eğip alçı tavana baktım, parmaklarımı boynumla omzum arasındaki kaslarda yoğurdum. Derin bir nefes aldım ve yanaklarımı şişirerek nefes verdim. Cidden Sid, ne oluyor lan?

Telefonumu kapattım ve mesajımı göndermeden bıraktım. İlişkimize saatli bir bomba koymasını beklemiyordum ama yine de kabul etmişim. Sömestr sonuna kadar benim olacağına yemin etmişti. Sonra bom, radyo sessizliği. Ben meşguldüm. O da meşguldü. Yeterince adil, ama onu görmeden üç gün?

Avuçlarımı gözlerime gömdüm ve kısık bir inilti çıkardım. Kızım çıldırmak üzereydi ve onu durdurmazsam kaçmaya çalışacaktı. Aniden ayağa kalktım ve Alex ile River aynı hınzır sırıtışlarla bana baktılar.

Alex başladı. "Neden bu kadar sinirlisin? Görmezden gelinmeye alışık değil misin?"

Kaşlarımı çatarak aralarına baktım ve yumruğumu indirdim. "Mia nasıl?"

İkisi de aynı anda yere baktı, birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşmadılar.

Sırıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer sen benim yumuşak noktalarımı dürtüyorsan, ben de seninkileri dürtmeye başlayacağım."

Beni görmezden geldiler, aralarına bir kez daha bakmama neden olan ağır bir sessizlik içinde oturuyorlardı, ancak onların sorunlarını üstlenmeden uğraşacak yeterince şeyim vardı. "Ben dışarı çıkıyorum."

Evinin önüne park ettiğimde huzursuzluk içime bir taş gibi oturdu. Bir yanım ona baskı yapmak istemiyordu ama diğer yanım da onu sarsmak istiyordu. Ellerimi yüzümde gezdirdim ve bıkkın bir homurtu çıkardım. Bu *kadar korkak olma ve git onunla konuş.*

Kapısını çaldım, "Sid, aç kapıyı" diye seslendim. *Rap, rap, rap.* "Sid, benden sonsuza dek kaçamazsın. Kapıyı aç."

Kapı açıldı ve Mia'nın gözlerinin bana hançer gibi saplandığını gördüm. "Şşşt, uyuyor."

Omuzlarımda içeri doğru ilerledim. "Bugün yaratıcılıktan yoksunsun. Nerede o?"

Mia avucunu göğsüme bastırarak beni duraklattı. "Çok kibirli bir pisliksin. Neden buradasın?" Ses tonu başımı eğmeme ve ona bakmak için fazladan bir saniye ayırmama neden oldu. Sıkı sıkıya sarılmıştı, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Eminim sana aramızda neler geçtiğini anlatmıştır ve şimdi de beni hayalet gibi görüyor."

Mia'nın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı.

"Sana söylemedi mi?" Bu ikisinin ne kadar yakın olduğunu bildiğimden, bunu saklaması beni kızdırdı.

Aynı farkındalıkla Mia'nın yüzünde acı ifadesi belirdi. Devam etmeden önce bir nefes çekti. "Bunların ne hakkında olduğunu bilmiyorum ve bu bir bakıma... yani sadece *bir bakıma* bu aptallık gösterisini açıklıyor, ama o gerçekten hasta."

Mesajlarıma cevap veremeyecek kadar hasta olduğunu düşündükçe içim içimi yiyordu. "Neyin var?"

"Yüksek ateşi var ve sadece öksürmek için uyanıyor. Dünden beri en uzun süre uyuduğu an bu."

"Nerede o?"

"Odasında ama Jax, ben ciddiylim. Eğer onu uyandırırırsan Tanrı yardımcın *olsun*." Bana dik dik bakarak düpedüz korkutucu görünüyordu.

Daha fazla tehdit beklemedim ve doğruca Sid'in odasına gittim. Yorganına sarınmış, mışıl mışıl uyuyordu. Her yerde bir şeyler vardı. Kitapları ve kıyafetleri yerdeydi. Sanki eve gelmiş ve durduğu yere atmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü. Yatağın yanında mendillerle dolup taşan küçük bir çöp kutusu vardı ve komodini öksürükle kaplıydı.

şuruplar, Halls ve ibuprofen. Onu uyandırmamak için olabildiğince yumuşak bir şekilde oturdum ve alnını avuçladım. *Tanrım, çok sıcak.*

Telefonumu çıkardım ve Google'da ne yapacağımı araştırmaya başladım.

Ateşim vardı ama temelde biraz ibuprofen alıp beklememi söylüyordu. Dikkatlice yataktan kalktım ve utanç midemde bir çukur oluşturdu. Kızımla ilgilenmem gerekirken ona küfrediyordum.

Ben lanet bir pisliğim.

Ne yapacağımı bilemeden, eşyalarını topladım, kitaplarını onun sevdiği gibi düzenli bir şekilde sıraladım ve kalemlerini onun o hassas yöntemiyle düzenledim. Yerdeki giysilerini toplayıp çamaşır sepetine attıktan sonra mutfığa geçtim. Mia'nın bana attığı bakışı görmezden gelerek bir çöp torbası aldım ve Sid'in odasına geri döndüm. Yatağının yanındaki çöpi değiştirdim ve çamaşır kutusunu dışarı taşıyarak kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Mia çantayı elimden aldı ve mutfaktaki daha büyük olanın içine attı. "O nasıl?"

"Yanıyor ama uyuyor." Boştaki elimle saçlarımı çekiştirdim. "Neden bana söylemedi?"

Mia kaşlarını çattı ama ağzının kenarının ucunu görebiliyordum. "Eminim öyledir, ama sen kendi inatçı beynine dalmışsın. Kafanı kışından çıkardığına sevindim." Başıyla sepeti işaret etti. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Sepeti kalçama doğru kaydurdım.

Bana şüpheci bir bakış attı. Kahretsin, Mia'nın iyi bir poker suratı vardı. Beni ölçüp biçmeyi bitirdi. "Yolun aşağısındaki çamaşırhaneye gidiyoruz."

"Onları eve getiriyorum. Uyanırsa bana mesaj at."

Sırıttı ve bana küçük bir onay işareti yaptı.

Sid'in bana ihtiyacı olduğu son birkaç günü zaten berbat etmiştim. Şimdi şaka yapmıyordum.

Sid'in temiz çamaşırlarını kanepemizde katlarken Lucas da benimle oturuyordu. İkimiz de iç çamaşırlarının düzgün bir yığın halinde katlanmış olduğu gerçeğini dikkatle görmezden geldik. Tangalarını nasıl katlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Lucas'tan yardım istemeden önce cehennem donardı.

Lucas'ın kaşları birbirine yaklaştı ve çenesi gerildi. "Yani... bana ikinizin arasında neler olduğunu anlatacak mısın?"

Çamaşırlar yeterince kanıt olmalıydı ama ben bir şey söyleyene kadar durmayacağımı biliyordum. "Etrafı dağıttık. Biz..." Olanlar için doğru kelimeleri ararken durakladım. "Karmaşık bir durum."

"Ciddi misin?" Lucas homurdandı. "Evet, çünkü bu her zaman işe yarar."

Ona ters bir bakış attım ve yüzündeki sırıtışı etkili bir şekilde sildim. "Sorun değil. Zaten yakında gidiyoruz." Bu düzenlemeden benim de memnun olmadığımı belli etmemeye özen gösterdim. Sesimi yumuşatarak, "Pips nasıl?" diye sordum.

Bunu itiraf etmenin onun için zor olduğunu biliyordum ama o bakmadığında ona nasıl baktığını görebiliyordum. Sanki onu kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Biz iyiyiz. Her şeyi hallettik." Hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmeye çalıştı ama bunun işe yaramayacağı k a d a r uzun süredir arkadaştık.

İçimi çektim, arkama yaslandım. "Biliyorsun, büyük bir değişiklik olduğunda endişelenmen çok doğal ama o seni seviyor. Bunu bilmelisin."

Lucas bana baktı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Sağ ol dostum." Elini uzattı ve Sid'in gömleklerinden birini katlamaya başladı.

Birkaç saat sonra Sid'in evine geri döndüm. Oraya varmadan önce Mia ve Anthony'ye mesaj attım ve Anthony çoktan kapıda bekliyordu. Çamaşır kutusunu da yanıma aldım. "O nasıl?"

"Tamam. Birkaç kez uyandı ama öksürüğü biter bitmez geri döndü."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkürler," dedim ve Sid'in odasına gitmek için kanepenin yanından geçtim.

Anthony uzandı ve beni durdurmak için kolumu tuttu. "Sana teşekkür etmem gerekmiyor mu?" Ciddileşirken kaşlarını indirdi. "İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ama kendine dikkat et. Bir ilişkiye girmeme konusunda ciddi."

İstemsizce bir adım geri attım. Sözleri bir tokat gibi çarptı yüzüme. "İkimiz de bunun sınırlı olduğunu biliyoruz."

Başını salladı, kolumu bıraktı ama kaşları endişeyle çatıldı. Sid için mi, benim için mi? Bilmiyordum. "Burada eşeklik etmeye çalışmıyorum, Jax. İçgüdülerim bana aranızda daha fazla şey olduğunu söylüyor. O özel bir kız."

"Biliyorum dostum," dedim ve etraftan dolaşarak Sid'in odasına girdim.

"Jax?" Sid'in sesi öksürükler arasında zayıf çıkıyordu.

"Hey, Trouble." Yatağının kenarına oturdum ve daha önce getirdiğim suyu ona uzattım. Öksürüğünü kontrol altına almak için birkaç yudum aldı. Alnını kontrol ettim ve rahat bir nefes aldım: serindi. Ateşi düşmüştü ama hâlâ bitkin görünüyordu. "Bir süredir

hoayatça git." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve bana bakana kadar bekledim. "Beni aramalıydın."

O yorgun haliyle bile gözlerini devirdi. "Elbette, bir dahaki sefere gripten yatalak olduğumda bunu hatırlayacağım."

Öne doğru eğilmesine yardım ettim ve uyurken başının yüksekte olması için arkasına birkaç yastık koydum.

"Kal." Tekrar kendinden geç mi ş t i ve elimi kavrayıp sahiplenici bir hareketle göğsüne doğru çekti.

Yanına yattım ve uyuyana kadar parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirdim.

Pazartesi günkü derslerden sonra Sid'in evine giderken birkaç şey aldım. Mia beni içeri aldı, Ellie'nin fırın çantasına bakıyordu.

"Merak etme, senin için bir şeyim var." Ona iki sandviç uzattım. "Bunlardan biri Anthony için. Hastamız nasıl?"

Mia büyük bir lokma yutarak, "Biraz uyandı ama hâlâ yatakta. Gerçi çoğunlukla daha iyi durumda. Artık öksürmüyor."

"Teşekkürler." Sid'in yemeğini aldım ve odasına yöneldim.

Beni görünce yüzünü kapattı. "Tanrım, Jax, burada olamazsın."

Sırıtarak yorganı başından çektim ve kıpkırmızı yanaklarını gördüm. "Peki neden?"

Yorganının altına saklanmaya çalışmaktan vazgeçti ve yatak başlığına yaslandı. "Mia bana yaptığın her şeyi anlattı. Teşekkür ederim."

"Daha hiçbir şey görmedin." Çorbasını ve küçük bir çöreğini çıkardım. "Ellie bana bu çorbanın seni rahatsız eden her şeyi iyileştirebileceğini söyledi."

İlk yudumu aldığıında inledi, gözleri kapandı ve kaşığının etrafında mırıldandı. "Çok güzel."

Yemek yiyebilecek kadar iyi hissettiğine sevinerek çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Bu sabah notlarıma çok dikkat etmişim. Bu kaçırdığı ikinci dersti ve onun korkmasını istemiyordum.

"Tüm derslerinizden not almak için durdum. Birkaç profesörünüzde vardı ama ben en zeki görüneni diğerleriniz için köşeye sıkıştırdım."

Bunu yapmak için şöhretimden faydalandım. Genelde bunu yapmaktan vebadan kaçır gibi kaçınırdım ama bu sabah bunun için minnettardım.

Nefes nefese kaldı, tüm notlara baktı, gözleri kocaman, ağzı açıktı. "Jax, bunu yapmak zorunda değildin."

"Unut gitsin. *Arkadaşlar* ne içindir?" Kelimeyi uzattım. "Biraz televizyon izlemek ister misin? *High Tide*'ın yeni bölümü çıktı." Cevabını beklemeden, çorbasını dökmemeye dikkat ederek yatağın üzerine süründüm ve televizyonu açtım.

Sid yemeğini bitirdiğinde kolumu ona doladım ve yanıma yatırdım, bana karşı eridiğini hissettim. Gösteride olan bir şeye gülümsedi ama ben dikkat etmedim. Burası tam da olmam gereken yerdi.

YİRMİ DÖRT SIDNEY

YAĞMUR ŞİDDETLE YAĞDI, kaldırım ve dışarı çıkmaya cesaret eden herkesi sırlıklam etti. Ne yazık ki, bu bir saniye içinde ben olacaktım. Son on beş dakikadır yağmurun dineceğini umarak bekliyordum ama yağmur daha da şiddetlendi. Evime yürümek çok uzun değildi ama sırlıklam olmaktan kurtulmanın yolu yoktu. Ceketimin yakasını yukarı çektim, baharlık ceketime yeni geçtiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Sırlıklam olduğumda daha ağır bir cekete sahip olmayı özleyecektim. Artık yapılacak bir şey yoktu. Bunu sineye çekmeli ve üstesinden gelmeliydim. Derin bir nefes aldım ve Jax'in siyah kamyonetinin yanaştığını görmek için tam zamanında kapıları ittim.

Kendine özgü ukala gülümsemesini takınarak camını indirdi.

"Bir araca ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Kaçmamız gerekecek," dedi Jax, evinin arkasına park ederken. Gökyüzünde şimşekler çaktı ve vücudum buna tepki olarak uğuldadı. Fırtınanın heyecan verici bir yanı vardı. Emniyet kemerimi çözdüm ve

Jax yüzünde sinsi bir sırıtışla bakışlarımı karşıladı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan parmağını kaldırarak aramızı işaret etti.

Üç. İki.

Bir.

Git.

İkimiz de kamyonndan fırladık ve evine doğru koşmaya başladık. Neyse ki kapı kilitli değildi, biz de ite kaka içeri girdik. Ben nefes nefese kalırken içimden kahkahalar fışkırıyordu. Sırılsıklam kıyafetleri içinde Jax'e baktım ve benim de aynı durumda olduğumu anladım. İçime girdiğinde donakaldım, gözleri ihtiyaçla kararmıştı ve ellerini boynumun iki yanına kaldırdı. Başparmağının sert ucu yanağımda gezinip başımı geri çekerken nefesim kesildi. Gözlerim saçlarından yüzüne damlayan suyu takip etti ve hiçbir uyarıda bulunmadan ağzı benimkinin üzerine düştü.

Onun aç, açgözlü öpücüğüne inledim.

Şakacı bir sırıtış ağzının kenarını eğdi. "Duşa son giren akşam yemeğini alır."

Bir adım öne geçmeye çalışarak beni yana savurdu ama iki elimle ortasına sarılarak onu yavaşlattım ve bir ayağımı onun önüne atarak merdivenleri hızla çıktım. "Hilekâr." Sesi hırıltılı ve kahkaha doluydu.

"Nuh-uh, önce sen hile yaptın," diye bağırarak odasına doğru son sürat koştum ve banyoya daldım. O da beni takip ederken kahkahalarımız boşlukta yankılandı. Sırtım duvara değene kadar yaklaştı ve ağzımı ağzına alırken elleri yanlarımda sıkılaştı.

yakıcı öpücük, uyluklarımın arasına sıcaklık gönderiyor. Yumruklarım gömleğini sıktı ve onu kendime çektim.

Ağzımın içine doğru inledi ve alt dudağımı ısırıldı. "Önce duş al. Tekrar hastalanmanı istemem."

Burnumu öptü ve duşu açmak için geri çekildi. Geniş bir duştu, standart bir duşun neredeyse iki katı genişliğindeydi ve yağmur duş başlığına sahipti. Yüzü bana dönüktü ve elleri gömleğimi yavaşça kaldırırken yumuşak gri gözleri benimkilerle buluştu. Gömleğim başımın üzerinde yükselirken parmakları karnımı sıyırıp göğsümün yan tarafını sıyırdığında tenim çakıl taşlarıyla kaplandı.

Sesi sertti. "Tanrım, Sid, beni öldürüyorsun."

Saldırmasını bekledim ama ağzını boynumun kıvrımına indirdi ve oraya nazik öpücükler kondurdu. Boğazımın arkasında bir uğultu başladı ve gömleğini kaldırdım. "Çıkar şunu."

Gülümsemesini hassas tenimde hissettim. "Otoriter."

Kendini üzerimden itti ve tişörtünü başının üzerinden sıyırarak pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. Bana ukala bir sırıtış fırlattı ve ağzımın açık kalmasını izledi. Gözlerim aşağıya, dövmelelerinin desenlerine, karnının çıkıntılarına, nefesim boğazıma takılana kadar ilerledi ve alt dudağımı sertçe ısırdım. Ağzım tükürükle dolunca yutkundum ve bakışlarım yavaşça gözleriyle buluşmak için yükselmeden önce her çukur ve vadiyi içine aldı. Jax'in ukalalığı yerini açlığa bırakmıştı, gözleri kocaman, ağzı açıktı. Beni yutmak istiyordu ve ben de ona izin verdiğim için mutluydum.

İçime bir sıcaklık doldu ve aramızda neredeyse hiç yer kalmayana kadar yaklaştım. Yavaşça onun desenlerini izledim

Tırnağımla karmaşık dövmeleer yaptım ve tüyleri diken diken oldu. Parmağıım kalbinin üzerindeki kuzgunun mavi ve siyah tüylerinin üzerinde gezinirken, gözleri hareketlerimi takip etti ve kalça kemiğinin üzerinde yılan gibi kıvrılan desene doğru indi.

Gözlerinde sıcaklık ve daha fazlası birikmişti ve eteğimi çekerken sesi sertti. "Çıkar şunu."

Hemen içinden sıyrıldım ve bakışlarını kaçırmadan külotumu çıkardım.

Jax boğazının arkasından inledi, gözleri sergilenen her santimimi yutuyordu ve başını boynumun kıvrımına bıraktı, ikiz yumrukları kalçalarımı kavrarken hırladı.

Sesi kalın ve hırıltılıydı. "Buna asla alışamayacağım."

Jax beni buhar dolu oyuğa kaldırmadan önce duşa uzanıp sıcaklığı kontrol etti. Çekmeceden bir şey aldı ve yakındaki bir rafa yerleştirdi. Nefesimi içime çekerek gözlerimi kapattım, bedenim beklentiyle canlanmıştı. Vücudunu benimkine bastırdı ve sert uzunluğu karnımı dağlarken aramızdan ılık su aktı. Göğsünden bir zevk iniltisi yükseldi ve elleri kollarımda, omuzlarımda gezindi, boynumun kenarlarını kavradı. Başımı ılık suya doğru eğdi ve parmaklarıyla ensemeye nazikçe masaj yaparak dudaklarımdan bir inilti çıkardı. Kalbim onun şefkatli dokunuşuyla tekledi ve söylenmemiş duygularla dolu bakışlarıyla karşılaştım. Elimi göğsünün üzerine koydum ve kalbi benimkiyle aynı ritimde atmaya başladı. Avucuna şampuan dökmeden önce bana küçük bir gülümseme verdi. Boynumun dibinden başlayıp tepesine kadar saç derimi yoğurduğunda inledim.

Gözlerim geri yuvarlandı. "*Jax*." Daha fazlası için bir yalvarış gibi geldi.

Şakaklarıma doğru ilerledi ve ben neredeyse onun dokunuşuyla mırıldandı. Elleri yüzümü nazikçe kavradı ve saçlarımı durulamak için başımı geriye yatırdı. Tırnaklarım omuzlarına battı ve boğazının arkasından bir inilti çıkardı.

Elini saçlarıma dolayarak başımı yavaşça geriye doğru çekti ve saç kremi saç uçlarıma yumuşak bir şekilde uyguladı. Saçlarım sırtımdan aşağı kayganlaşana kadar suyun altında parmağıyla saç tellerimi gevşetti. Birbirimizi izledik, başka tarafa bakmaya cesaret edemedik. Gözleri ihtiyaçtan erimişti ve eli yan tarafımda kıcımlı avuçlarken, diğeri sahiplenici bir kavrayışla boynumda sıkılaştı ve içime elektrik gönderdi. Öpüşmek için acele etmiyor, ağzımı sahipleniyor ve dudaklarıma karşı müstehcen şeyler mırıldanıyordu.

İhtiyacı olanı almasını istedim, her şeyi almasını. Bedenlerimiz, zihinlerimizin diğlerinden daha fazlasını talep edemediği şeyi yaptı. Öpüşmeyi bitirince alnını benimkine dayadı ve boynumu serbest bıraktı. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken göğsü göğüslerime sürtündü.

Jax yeni bir bez alarak vücudumda gezdirdi, omzumun üzerinden sabuna uzanırken göğsümü zar zor sıyırdı. Sabunu köpürtürken burnuma tanıdık bir odun kokusu doldu.

Jax kaba kumaşı tenimin üzerinde gezdirdi, köprücük kemiğimi ve göğüslerimin çevresini sıyırdı. Eliyle ağırlıklarını kaldırdı ve biriken su damlalarını emmek için eğildi. Uzun uzun çekti.

Başparmağıyla diğer meme ucumun etrafında dolanırken sertçe bastırdı ve içime zonklayan bir sıcaklık gönderdi. İçime dolan arzudan dolayı dudaklarımdan geçen nefesi tutamadım.

Ağzını daldırıp kulağımın kabuğuna üfledi ve sırtım serin fayans duvara dayanana kadar beni itti. "Sabırlı ol, Bela. Seni yakaladım."

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmakları yavaşça bacağımdan yukarı kayarken sıcak nefesi üzerimde gezindi ve tüm kaslarımın beklentiyle donmasına neden oldu. Parmaklarını ıslak, sıcak içime soktuğunda ikimiz de inledik.

"*Siktir*," diye mırıldandı ve ağzı üzerimde gezindi, dili klitorisimi zar zor sıyırdı. Bana karşı inledi, "Kıpırdama."

Vücudum patlamak için isyan etti ama bacaklarımı kilitledim, beklentiyle zor nefes alıyordum. Parmaklarını göbeğimden klitorisime ve geriye doğru gezdirdi, her santimini ıslaklığımla ıslattı.

Jax bezi kığımın üzerine getirdi ve ortasına geçmeden önce sert darbelerle kasları yoğurdu. Çatlağın arasına kaydırmadan hemen önce durdu ve koyu renk gözleriyle bana baktı. "Sidney, sana burada dokunmak istiyorum."

Nefes alamadığım için başımın döndüğünü hissettim ve bir koluyla beni sabitledi. Bacaklarımı yavaşça açıp izin verirken bedenim içten içe yanıyordu. Başını çevirdi, bir iniltiyle kalçamı ısırды ve geri kalanımı yıkadı. Bezi bırakıp parmaklarını kıçıma kadar kaydırıp beni örttüğünde sırılsıklam olmuşum. Kaygan parmaklarından birini tomurcuğuma götürdü ve nazıkçe itti,

Girmiyordu, sadece sürtünme ve ihtiyaç yaratıyordu. Kalçalarımı geri ittim, onu daha fazla hissetmek istiyordum, düşünemiyordum.

Jax onaylarcasına mırıldandı ve dilini klitorisime bastırarak emmeye ve yalamaya başladı. Ona srtnmekten kendimi alamayarak haykırdım. Diğeri eli kalçalarımın arasından kalktı ve iki parmağını gbeğime sokarken, diğeri kıkımın dikişinde yukarı ve aşağı kaymaya devam ederek ağız sulandıran bir baskı yarattı. Parmaklarının ritmini diliyle eşleştirdi. Yavaş vuruşları beni çılgına çevirdi - inanılmaz hissettirdi ve hızını artırdığında içimden bir ürperti geçti. Klitorisimi daha sert emerek parmaklarını daha derine itti ve temas sırasında inledim.

Onları gbeğimden geri çekti ve üçüncüsünü girişime yerleştirdi. İimdekileri döndürerek yavaşça içeri itti ve beni gerdi. Kalçalarımı onlara doğru iterken benden uzun bir inilti ıktı. O *kadar doluydu ki*. İçeri ve dışarı çekerek, tembelce klitorisimi yaladı, kalçalarım her sallandığında ve dili yaladığında veya ağız emdiğinde oluşan gerginlikle sıkılaşana kadar içimdeki ısıyı yavaşça okşadı.

"Kahretsin, evet Sid." Alçak, hırçın sesi beni uçurumun kenarına getirdi ve basınç içimde patlarken başım geriye düştü. Gbeğim açgözlülükle parmaklarının etrafında sıkıştı, her parçam çözüldü. Serbest bırakılma beni sarstı ve parmakları ve ağız orgazmımın geri kalanını yavaşça sağarken boştaki eliyle beni tuttu.

Yavaşça ayağa kalktı, yukarı çıkarken bir öpücük izi bıraktı. Ona doğru eğildim ve o da bana yavaş, derin bir öpücük verdi.

orgazmımın sisi kayboldu.

"Benim için geldiğinde çok güzel oluyorsun," diye homurdandı ve ön kollarım duvara yaslanacak şekilde beni çevirdi. Jax'in yüzü boynuma gömüldü ve diliyle yara izimi takip ederek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Beni sabit tuttu ve elini yavaşça yan tarafımda yatıştırıcı bir şekilde okşarken kalbi sırtımda çarpıyordu.

Jax ıslak kalçalarımın arasından uzunluğunu okşadı ve ben de boğazının arkasından bir inilti çıkararak kalçalarımı onun etrafında sıktım.

Ağzım açık, başımı omzuna yasladım, o da yavaşça kıvrımlarımın arasında, hassas klitorisime doğru ilerledi ve içime girdi.

Jax'in hareketleri nazik ve okşayıcıydı, sanki bedenimin tadını çıkarıyordu. Çeneme öpücükler kondurdu. "Bana bak, Sid."

Gövdemi döndürerek başımı arkaya bakacak şekilde çevirdim ve onun duygu dolu bakışları benimkileri delip geçti. Alt dudağımı ısırdı, sonra diliyle okşadı, her sinir ucu ihtiyaçla çılgılık atana kadar ellerim tenimde gezindi.

Eli sikinin başını girişime yönlendirdi, içimde bir cehennem büyüyene kadar daireler çizdi, sıyırdı, çekmeden önce zar zor içeri girdi. Vücudumun üst kısmı hâlâ dönükken, tek bir akıcı hamleyle içime girerken bakışlarını üzerimde tuttum. Gözleri geriye kayarken dudaklarından acı dolu bir inilti kaçtı. Dolgunluk hissi duyularımı bastırdı ve sınırsız bir ihtiyaçla onun etrafında sıkıldım.

Her hareketi kontrollüydü, vücudu kısıtlamayla sıkıydı. Bu açıdan beni gererek kocaman hissettiriyordu,

Beni içimden nazikçe okşuyordu ve bana taparken kalbim sıkışıyordu.

Diğer eli karnımdan aşağı indi ve iki parmağını klitorisime sürttü. Başımı serin duş duvarına yasladım ve ona doğru sertçe sallandım. Nasıl hareket edersem edeyim, aynı yavaş, alaycı tempoyu sürdürdü. Boyunu göbeğime doğru iterken vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Jax içime girip çıkarken titriyor, ikimizin de çaresiz kaldığı baskıyı oluşturunuyordu. Çenemi kavradı, beni ona bakmaya zorladı ve aç, karanlık gözleri beni bütünüyle yedi, bedenlerimiz birbirlerine sahip oldu.

Parmakları klitorisime daha sert bastırdı ve kalçaları zar zor hızlandı. Vücudum ona karşı paramparça oldu ve zevkimin gücüyle haykırdım.

Durakladı, içime gömüldü ve hızını artırmadan önce etrafına yerleşmem için bana zaman verdi. Kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı ve bunu göstermek için orada çürükler olacağını biliyordum. Kendini tamamen kontrol ediyordu ve benim orgazmımla aynı güçle parçalandığını görmek istiyordum. Yüzümde hınzır bir sırıtışla ona "Dur" dedim.

"*Tanrım, Sid.*" Jax'in kalçaları durdu ve sesi fiziksel acı çekiyormuş gibi çıktı. Duvarı iterek onun geri adım atmasını sağladım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerini indirdi ve ben onu elime alırken bakışları üzerimde gezindi. "Ağzımın içinde bitirmeni istiyorum."

Yüksek sesli bir inilti onu ürpertti ve parmakları saçlarıma dolandı. Kökten uca kadar yaladım ve dilimi döndürerek ucunu ağzımın içine çektim. İçime doğru sallanmamaya çalışırken kalçaları esnedi ama ben kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Ben de onun paramparça olduğunu hissetmek istiyordum.

"Jax, bana neyi sevdiğini söyle." Geniş, yumuşak gözlerle ona baktım ve yavaşça sikiindeki prekumu yaladım. Kalçaları öne doğru sallandı ve çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Gerçekten de lakabının hakkını veriyorsun, Bela." Gözleri neredeyse siyah ihtiyaç havuzları gibiydi ve gülümsemesinde zar zor dizginlenen hayvani bir yan vardı.

Elimi onun etrafında sıktım. "Anlat bana."

"Siktir." Parmakları saçlarımda sıkılaştı. "Daha sert sık."

Onu avucumun içine aldım, sertçe ama incitmemeye dikkat ederek.

"Daha sert, Sidney. Hadi, bebeğim."

Elim titreyene kadar sıkıca kavradım ve kapalı yumruğumla sarsıldı, ağzından bir hırıltı çıktı.

"İşte böyle, bebeğim. Şimdi em onu."

Onu emdim, tırnaklarım kıkına battı ve kalçalarını ağzıma doğru çektim. Kontrolünü kaybedip derin ve kontrolsüz hareketlerle itmeye başlayana kadar bu hareketi tekrarladım.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, sikini ileri, boğazımın derinliklerine doğru sürerken, hepsi bu kadardı.

"*Siktir, siktir, siktir.*" Jax'in sesi bir yalvarış gibi çıktı ve onu daha sert, daha hızlı çalıştırdım. Pompalamaya devam ederken parmakları saçlarımda sıkılaştı. Üç vuruş daha yaptı ve boşalırken vücudu kaskatı kesildi. Onu yuttum, bana verdiği her şeyi aldım.

Beni göğsüne doğru çekerek sırtını duvara yasladı ve beni nazikçe öptü, ağzımı okşadı, şüphesiz kendisinin de tadına baktı. Ilık su

Bedenlerimizi kapladı ve kolları beni sardı, sıkıca çekti. Birkaç nefes boyunca birlikte dinlendik.

Ona doğru kıvrılmıştım, hareket etmek istemiyordum ama o kollarını açarak bezi aldı. Beni tekrar nazikçe yıkadı, bu sefer hassas noktalarımın zar zor dokundu, sonra hızla kendini yıkadı. Alnımdan öptü ve beni sudan çıkardı. Tüyleri diken diken olmuştu ama önce vücudumu kuruladı, beni kabarık bir havluya sardı ve ucunu ön tarafa sıkıştırdı. Jax kendisi için daha küçük bir havlu almadan önce saçlarım için bana başka bir havlu uzattı.

Gözlerimi aradı ve söylenmemiş kelimeleri okuduğunu biliyordum.

"Hadi gel." Beni odaya, doğrudan yatağın üzerine çekti ve kollarıyla sıkıca sararak yanına yatırdı. Ben onun göğsünü öperken o da nazikçe alnımı öptü. İkimizin de kopmak istemediği bir samimiyet bulutuna sarılmıştık. Daha da sokulduğumda gözlerim kapandı.

YİRMİ BEŞ JAX

Tuvaletten gelen su sesi ve hışırtılı seslerle uyandım. Sid giyinmiş ve çok seksi görünerek odaya girdi. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve benim ekstra büyük kazağım üzerinde sallanıyordu. "Benden kaçmıyorsun, değil mi?"

Gözleri kocaman açılmış bir halde yarım ayak havaya sıçradı. "*Tanrım*, Jax, beni korkuttun."

Kalbini içinde tutmaya çalışıyormuş gibi göğsünü sıktı ve konuşmadan önce sakinleştirici üç nefes aldı. "Seni uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyordum. Saat daha erken."

"Benden gizlice kaçıyor muydun?" Bir kaşımı kaldırdım ve yanıtını bekledim.

"Gizlice kaçmak haince bir şeyi ima eder. Uyumana izin veriyordum. Saat sabahın sekizi ve dün gece üçe kadar uyumadığımıza eminim." Yanaklarındaki hafif pembelik bana tam olarak ne düşündüğünü söylüyordu. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve bakışlarım kızarmış teninde gezindi.

Yatakta doğrulup bacaklarımı yana salladım. "Uh- huh." İnanmıyormuşum gibi davranmaya çalıştım ama dudaklarımı bir sırtış kapladı.

Menzilime girdi ve onu bacaklarımın arasına çektim, dudaklarını dudaklarıma daldırırken elleri omuzlarıma geldi. Öpüşmemizi hafif bir sabah dokunuşundan derin, aç çekişlere taşımak fazla zaman almadı.

Saçlarımı kavradı ve başımı geriye eğerek başını kulağımın yanına getirdi. Dişleri yumuşak dibini ısırmadan önce kabuğun üzerinde gezindi ve onaylayarak inlememe neden oldu.

"Beni geç bırakacaksın."

"Nereye gidiyorsun?" Ellerim bacaklarından yukarı kayarak kıcının sert memelerini kavradı. Bu gece bahar tatilini annemle geçirmek için ayrılıyordum ve sanki beni ekiyormuş gibi hissediyordum. Ona gelmesini teklif etmek istedim ama hayır demesini duymak istemediğim için gururum buna engel oldu. Hafta boyunca burada kalacaktı. Neden eve dönmediği sorusunu geçiştirmişti.

"Mia'nın vardiyasını ben devralıyorum. İş kıyafetlerimi almak için eve gitmeye ancak vaktim var. Sonra da aceleyle işe gideceğim." Dudakları boynumu sıyırdı ve yumuşak nefesi tenimde gezindi. Nazik dokunuşu içimde bir ürperti yarattı. Bakışlarını çarşafın zar zor örttüğü ereksiyonuma doğru kaydırıldı. Dili dışarı çıktı, alt dudağını ıslattı ve kıcını daha sert sıkarak ağzından bir inilti çaldım. Elimi belinin yan tarafına doğru uzattım ve diğer elim göğsünü avuçlamak için yukarı kaydı. "İşin ne zaman bitiyor?"

Başını benimkine doğru eğdi ve uzun bir nefes verdi.
"Sen gidene kadar olmaz."

Bunun onu bir hafta boyunca son görüşüm olmasından hoşlanmadığımı için tutuşum sıkılaştı. "Hasta olduğunu söyle."

Doğruldu, hırıltılı bir nefes aldı ve geri adım attı.
"Gitmem gerekiyor."

Sert konuşmaya çalıştığından emindim ama sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Geç saatte ara."

Hızlıca bir mesaj göndermeden önce birkaç saniye bakışlarımı inceledi ve telefonunu yere fırlattı. "Yarım saatimiz var. Bununla çalışabilir misin?"

Hiç vakit kaybetmeden onu yerden kaldırdım ve altımdaki yatağa sabitledim. "Bela, her saniyeyi sana tam olarak kimi beklediğini hatırlatmak için kullanacağım." Boynunun sütununu öptüm, sertçe emdim ve kızarmış derisini ısırarak her yerinde izler bıraktım. Böylece aynaya her baktığında beni düşünecekti. Boğazının arkasından mırıldandı ve başını eğerek bana yer açtı. Kızım işaretlenmek istiyordu.

Gömleğini çıkardım, sütyeninin kapağını açtım ve meme ucunu ağzıma aldım. Göğsünün hassas derisini ısırdığımda ve sadece onun görebileceği izler bıraktığımda nefesi kesildi.

"Jax." Sesi serbest bırakılmak için çaresizce geliyordu ve elimi külotunun altına kaydırmak için hızlı bir iş çıkardım.

Parmaklarım onun kaygan kıvrımlarının üzerinden kayarak, dokunuşumun altında kıvrana kadar uyarılmasını klitorisinin üzerinden sürüklediğinde inledim.

"Ben gittiğimde kendine dokunmayacaksın," diye emrettim, klitorisine daha sert bastırdım ve inledi, umutsuzca orgazmına yaklaştı.

Baskıyı kaldırdım, en çok ihtiyaç duyduğu şeyi ondan uzak tuttuğum için attığı protesto çığlığının tadını çıkarıyordum ama bunu duymak zorundaydım. "Amin benim, Bela. Şimdi söyle."

Elimin altında kıvrandı, sürtünmeyi kendisi için koalamaya çalıştı, ama kalçalarını ön kolumla sabitledim.

Bana dik dik baktı, bakışlarında hayal kırıklığıyla karışık bir öfke vardı. Alt dudağını ısırdım, sonra dilimle yatıştırdım. Ona karşı nefes aldım. "Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Seni boşaltabilecek tek kişinin ben olduğumu bilmem gerek. Sen bile değilsin."

Nefesi kesildi ve alt dudağımı iz bırakacak kadar keskin bir şekilde ısırdı. "Beni boşaltabilecek tek kişi sensin."

Memnuniyetle homurdandım ve parmaklarımı çekirdeğine sokarak ön taraftaki yumuşak noktaya doğru kancaladım. Klitorisini sürekli daireler çizerek ovdum ve orgazma giderek yaklaşmasını izledim. Tam zirvedeyken gözleri kapandı ve ben inledim, "Gözlerini aç Sidney. Benim için parçalandığında tam olarak nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

Göz kapakları açıldı ve birkaç derin nefes aldı, o kadar yakındı ki onu itmeme için inledi. Üçüncü bir parmağımı soktum, daha fazla yer kaplamak için makasladım ve orgazmı onu kırarken amı parmaklarımın etrafında titreşti.

Yanına çöktüm ve kulağına mırıldandım. "Benim için geldiğinde çok güzel görünüyorsun. Bunu özleyeceğim

tatlı amcığın ve işe gitmek zorunda olduğun için şanslısın çünkü daha fazla zamanımız olsaydı seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becerirdim."

Tutarsız bir ses çıkardı, ben de başının üstünü öptüm ve bir nefes üfledim.

"Seni geçireyim."

Sidney itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama üzerimden kalktı, kıyafetlerini yerine yerleştirdi ve çarşaf düşerken gözleri yuvarlandı ve sikim onun dikkatini çekecek şekilde sallandı. Dudaklarımdan hınzır bir gülümseme geçti, ama bir çift eşofman aldım ve tamamen örtünene kadar gözlerini dikip onu izledim. Alt dudağımı yaladım, boynunu saran koyu mor çürükler damarlarımda memnuniyetle dolaşıyordu.

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinin kenarındaki hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

"Bana öyle bakma." Kollarımla onu çevreledim. "Geç kalacak olan sensin."

Ofladı ama elimi tuttu ve beni ön kapıya kadar takip etti. O kapıdan kaçamadan ağzımı onunkinin hemen üzerine indirdim. Yerinde donup kaldı, hareket etmemi bekledi ve dili dışarı çıktı, beklentiyle alt dudağını yaladı.

Ağzımı ulaşamayacağı bir yerde tuttum, onun bana ulaşmasını istiyordum. "Beni öpmek zorunda kalacaksın, Bela." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Hiç tereddüt etmeden başını eğdi, parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarımızı birleştirdi. Onu göğsüme doğru daha sert çekerken içimde bir uğultu yükseldi. Öpüşmeyi yavaş ve uzun tutmaya çalıştım ama o ellerini saçlarımda gezdirerek ağzımı daha da yaklaştırdı. Bir adım öne çıktım,

Onu açık kapı pervazına doğru ittim ve vücudu benimkine karşı yumuşak ve uysal hale geldi. Öpüşmeyi kesmek tüm irademi aldı ve ikimiz de nefesimizi tutana kadar alnımı onunkinin üzerinde bıraktım.

"Bir hafta sonra görüşürüz, Trouble." Sesim sertti, gitmesine izin vermek istemiyordum. Ayrılmadan önce onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bu düşünceyi yuttum ve bunun yerine onu arabasına kadar götürdüm. Arabasına binip uzaklaşmasını izlemeden önce bir öpücük daha çaldım.

İçeri döndüğümde, bir gırtlak sesi duydum. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Piper, Lucas'la birlikte mutfakta durdukları yerden sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

"Sana 'arkadaş olalım' mı dedi, Jaxie?" Piper bir kulaktan diğerine sırttı.

Alaylarına tepki vermeyerek tersledim.

"Merak etme, bu en iyilerinin bile başına gelir. Bana değil ama bilirsin işte... diğerlerine," diye bağırdı Lucas diğer odadan.

"Bunu sıradan tutuyoruz." Kelimeler beni ısırdı ve iç çekerek derin bir nefes aldım. Gidiyordum ve onun mükemmel planlarına uymuyordum. Bu kadarı yeterliydi. Bunun tadını çıkarmak yeterli olmalıydı.

"Ama aslında istediğin bu mu?" Piper'ın gözleri biliyordu ve kendimden bile sakladığım şeyleri araştırıyordu.

"Onu dinliyorum. Arkadaş olmak istiyor... yani... arkadaştan da öte." Omuz silktim. "Onun için elimden geleni yapacağım.

Şimdi." Arkamı dönmeye çalıştığım da elini omzuma koydu.

"Görüyorsunuz, beni endişelendiren 'şimdilik' ifadesi." Sid'in az önce uzaklaştığı yere bakarken gözleri endişe doluydu.

"Bebeğim, ona sataşmayı bırak. Daha önce hiç aşık olmamıştı. Bu onun için alışılmadık bir durum." Lucas başını eğerek tokadımdan kaçtı.

"Sadece seni hiç bu kadar mutlu görmediğimi söylüyorum. Sende değişen bir şeyler var. Değil mi bebeğim?" Piper beklentiyle Lucas'a baktı.

"O haklı, dostum. Seni hiç bu kadar... mutlu gördüğüm den emin değilim," dedi Lucas omuz silerken.

Mutlu muyum? Mutluluğun sadece paten kaymak olduğunu sanırdım ama Sidney bana küçük anların da aynı derecede eğlenceli olabileceğini göstermişti.

"Neyse çocuklar, benim de gitmem gerek. Akşama görüşürüz." Piper Lucas'a öyle bir öpücük verdi ki keşke Sid hâlâ burada olsaydı diye düşündüm. O kapıdan çıkar çıkmaz Lucas bana baktı. Bahar tatili için ailesinin evine gidiyorlardı.

"Cidden dostum, iyi misin?"

"Arkadaşlar" dediğinde göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettiğimi itiraf edeceğimi mi sanıyordu? Yine de haklıydı. Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Sid bizim için bir gelecek olmadığını açıkça belirtmişti. Onun yerine başımı salladım.

"K, güzel, çünkü yapmamız gereken bazı planlar var." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ne?" Gözlerindeki bakıştan hoşlandığımdan emin değildim.

"Döndüğümüzde Piper'a evlenme teklif edeceğim. Yüzüğü ve her şeyi aldım bile." Bana basit bir kordon üzerine yerleştirilmiş dev bir pırlantayı gösterdi.

"Bunun için genç değil misin?" Gerçi bunu yapabilecek biri varsa o da onlardı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu konuda son derece eminim." Kolumu omuzlarına doladım. "Tamam o zaman.

Bunu nasıl yapacaksın?"

"Düşünüyorum da tüm arkadaşlarımızın izleyeceği bir sürpriz hazırlarız, bir fotoğrafçı, her şey olur. Sonra da aynı gece bir nişan partisi verebiliriz." Başka bir çift olsa bunun çok fazla şeyi riske atmak olduğunu düşünürdüm ama Piper'ın evet diyeceğinden emindim. Lucas da bunu açıkça biliyordu.

"Belki Sid de bu işe dahil olur. Piper'ı kandırmaya yardım eder, böylece gerçek bir sürpriz yaşar?"

"Belki."

SIDNEY

İşten eve döndüğümde, duvarlarda yankılanacak kadar yüksek bir sesle, "Tatlım, ben geldim," diye bağırdım. Mia'nın evde olmadığını fark edince gülümsemem kayboldu. Çantamı yere bıraktım ve mutfığa doğru yürürken ışıkları açtım. Omuzlarım çöktü ve yuvarlanırken boynum çatladı. Karnım guruldayarak buzdolabına baktım ama kaç kez açıp kapattıysam da hâlâ sadece arkaya sıkıştırılmış hüzünlü görünümlü bebek ıspanak torbası vardı.

Bir kutu kraker ve rastgele bir peynir dilimi aldım ve odama döndüm. Uzun bir günün ardından vücuduma yapışan üniformamı hızla çıkarıp en rahat pijamalarımı giydim. Bir elimde bir avuç krakerle yatağıma uzandım.

On beş dakika Netflix'te gezindikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım, parmaklarımı üstüne vurdum ve gergin bir his derimin altına doğru ilerledi. *Yüce Tanrım, kendine hakim ol.*

Evde tek başıma kalmayalı haftalar olmuştu. Normalde oda arkadaşlarımla takılırdım ya da Jax'in evinde olurum. Yatağımın kenarına uzanıp yerden çantamı alırken içimden bir huff çıktı. Kitap okumak için iyi bir zamandı. Telefonumdaki Kindle uygulamasını açtım ve kafamı dağıtmak için bir kitap kullanmaya çalıştım. Daha önce yalnız kalmakla ilgili bir sorunum olmamıştı. Aksine, kitaplarımla geçirdiğim sessiz anları tercih ederdim. Daha birkaç saat önce gördüğüm Jax'e doğru olan bu sürekli çekim, kendimi içine soktuğum riskin altını çiziyordu.

Telefonum elimde titredi ve isme bakıp gülümsedim. Daha *sonra* yalnız kalmak için bolca zamanımız olacaktı.

Jax: Yarın ne yapıyorsun? Ben:
çalışıyorum

Jax: Şu anda ne yapıyorsun? Ben:
yatakta uzanıyorum

Aradığında telefonum çaldı.

"Merhaba." Kaba sesi içime, çekirdeğime kadar sızdı.

Konuşmaya çalıştığımda ağzımdan çıkan tek şey "Hmmm" oldu.

"Bugün günün nasıldı, Trouble?" Lakabımdaki heceleri uzatırken sesi alçaldı.

Vücudum onun sözleriyle ısındı. Bu adam benim ölümüm olacaktı. Sakinleşmeye çalışarak yakamı çektim. "Günümün nasıl geçtiğini gayet iyi biliyorsun," dedim, sesimi doğal çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Onun eve gitmek zorunda olmasından nefret ediyordum ve bu gece onun evine gidemezdim.

Jax kahkahasıyla ortamı yumuşattı. "Günümün harika geçtiğini biliyorum. Sabahı deli gibi aşık olduğum bir kızla geçirdim." Bir an tereddüt ettiği için bir duraksama oldu. "Sid mi?" Adım bir soru gibi gelmişti.

"Mhmm?"

"Ne yapıyoruz biz?" Jax durakladı ve ben o kadar hareketsizdim ki nefes almayı unuttum. "Çünkü bu benim için gerçek. Bir zaman sınırımız olduğunu söylediğini biliyorum. Bu konuda hâlâ kararlı mısınız?" Sesi emin değildi, bir fısıltıdan daha fazlası değildi.

Kalbim göğsümde sıkıştı, umutsuzca bu çekime teslim olmak ve birlikte kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapmak istiyordum. Bu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki ona her şeyin değiştiğini söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Tüm bu endişeyi ortadan kaldırmak istiyordum ama gerçek şu ki yapamazdım.

Burada eğlenilebilir ve bir bağ kurulabilirdi ama bu geçici bir şeydi. Yakında buradan gidecekti ve bu beni nereye götürüyordu? Zaten ilk aşkı olan birine kalbimi veremezdim. Jax'in hayatı hokey etrafında dönüyordu. Takımına karşı sözleşmeden doğan bir yükümlülüğü vardı. Benim için kalıcı bir yer yoktu. Onu takip etmek için hayallerimden vazgeçmeden olmazdı.

"Ben kararlıyım," dedim, sözümü geri almamak için dişlerimi sıkarak. Dudaklarım titredi, ama derin, sabit bir nefes alarak bir sonraki sözlerine hazırlandım. Nefes alışını dinledim, konuşmasını bekledim.

"Tamam, Sidney." Bu kez adımı sanki onu yakıyormuş gibi söyledi ve kendimden sakladığım, içime attığım parçam, bunun son soruşu olduğunu bilerek inledi.

Jax rastgele konulara girmeden önce boğazını temizledi. "Tanklara 'tank' dediğimizi biliyor muydunuz, çünkü Birinci Dünya Savaşı'nda ordu onları su gibi görünecek şekilde kamufle etmiş ve gizli kalmaları için tanklar tedarik etmişti? Sanırım ismi de öyle kalmış." Sesinin ritmi uykumu getirdi ama gece boyunca konuşmaya devam ettik.

Hayatımın en uzun bahar tatili olacaktı. Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu umuyordum.

YİRMİ ALTI SIDNEY

Jax'in dönmesine kırk dokuz saat kalmıştı. Saatlik geri sayımımın belli bir zavallılık düzeyi vardı ama bunu günlere bölmek yeterli gelmiyordu. Ne yazık ki, her bir saati sonsuzluk gibi hissettiren bir etkisi vardı. Zamanımın önemli bir kısmını ders kitabım yerine saatime bakarak geçirdim. Aynı paragrafı bir düzineden fazla kez okudum ama Jax'in gönderdiği mesajdan sonra konsantre olamadım.

Seni özledim.

En basit mesaj, kaburgalarım ciğerlerime çökerken göğsümdeki havayı dışarı attırdı. Üç kelimeyi tekrar tekrar okurken gözlerim yandı. Sadece birkaç gün sonra birini bu kadar özlemek aptalca, çocukça ve saçmaydı. Ama ben böyle yaratılmıştım. Derinlerde, bakmayı reddettiğim bir yerde, içimi kemiren bir karanlık vardı. Kulağıma herkesin beni terk edeceğini, uzun süreli bir aşk için yeterince iyi olmadığımı fısıldamaktan hoşlanıyordu. Cehennem, hissetmişim

Annem öldüğünden beri yalnızdım, her ne kadar annemin bu konuda bir seçeneği olmasa da. Genç halimle kendimi hala terk edilmiş hissediyordum.

Son birkaç gündür bu sese karşı savaşıyordum, buna kesinlikle hakkım olmadığını biliyordum. Sadece aptalca olmakla kalmıyor, aynı zamanda bunun daha da derinleşmemesini sağlayan kişi de bendim. Kendime sürekli olarak bunun nasıl sona ereceğini bildiğimi hatırlattım, ama sessiz anlarda o çirkin his yine de ortaya çıktı ve Jax sanki saatler öteden zihnimi okuyabiliyormuş gibi o mesajı göndererek bana hala burada olduğunu hatırlattı. Her şeyin kafamın içinde olduğunu. O tamamen benimdi, en azından şimdilik. Gerisiyle sonra ilgilenecektim.

Zihnimi meşgul etmek için kendimi kütüphaneye gömmüştüm. Zamanın daha hızlı geçmesi için anlamsız bir çabaydı bu. Okumak her zaman benim bir parçam olmuştu. Ders kitapları o kadar eğlenceli değildi ama Jax kendime dokunmamamı emrederken, o yokken müstehcen bir kitap okumamın imkânı yoktu. Her gece beni FaceTime'dan ararken ve sadece çakıllı sesi bile beni serbest bırakmak için yalvartırken olmazdı. Bana sırtışına bakılırsa ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Kahretsin, sadece sevişmek için bile olsa onun buraya dönmesine ihtiyacım vardı. Kitabı kapattım, zaten gözlerim okuyamayacak kadar kaymıştı ve saçlarımı topuz yapıp kalemimle sabitledim. Biraz daha az kuru bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa masamda bayılacaktım.

Kitap yığınları arasında ilerledim ve parmaklarımı sayısız cilt üzerinde gezdirdim. Burada ders çalışan öğrencilerin tipik uğultusundan farklı, yeni bir hava vardı. Işıklar burada o kadar parlak değildi, yüksek kuleler durduğum yere gölgeler düşürüyordu. Kütüphane bütün hafta sessizdi; neredeyse herkes bir haftalığına evine

gitmişti.

Raftan bir kitap aldım, sıkıcı sayfaları çevirirken aklım Jax'le burada olduğumuz zamanlara gitti. O zaman bile, fark etmemiş olsam bile ona karşı bir çekim hissetmiştim.

Düşüncelerim o kadar yoğunlu ki, onun etrafımı saran odunsu kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve Jax'in alçak sesi kulağıma yaklaştığında irkildim.

"Bana cevap vermedin, Trouble."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve arkamı dönüp delici gri gözlerle karşılaştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni sıkıştırdı, raflar omurgama saplanana ve vücutlarımızın ön kısmı mükemmel bir şekilde hizalanana kadar beni destekledi. Beni aptalca öpmeden önce başparmağını dudağıma sürterek dişlerimden kurtardı.

Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanana kadar çekilmedik.

Çenemi öptü, kulak mememi ısırdı. "Seni görmem gerekiyordu."

Tüylerim diken diken oldu ve nefesimi içime çektim. "Peki ya annen?"

Burnunu boynumdaki sütundan aşağı doğru kaydırıldı ve göğsü bana karşı gürlledi. "Beni buraya kim gönderdi sanıyorsun? Mezuniyette seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Sözleri beynimi ele geçirirken kalp atışlarım hızlandı ve paniğe kapıldım. Annesiyle tanışmamı mı istiyordu?

Saçımdaki kalemi bıraktı ve parmaklarını saçıma gömüp başımı geriye doğru çekti. Alnını indirdi

benimkine. "Aklını başına topla, Trouble. Artık buradayız ve önemli olan da bu."

Bunun kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca neden beynime girip çıktı ama tek bir tanesini bile dile getiremedim. Söylemek istemedim.

Önce ağzımın bir köşesini, sonra diğer köşesini öptü. "Bana şimdi söz verdin ve ben bunun her saniyesini kullanmayı planlıyorum."

Sözleri beni kontrol edemediğim bir ihtiyaçla doldurdu. Şüphelerle vakit kaybetmeyi bırakmıştım. Bu bizim zamanımızdı. Sevdiğini bildiğim şekilde parmaklarımı saçlarına geçirdim, ondan derin bir hırıltı çıkardım ve onu bir öpücüğün içine çektim. İçime gömdüğüm özlemin her zerresiyle doldurduğum bir öpücük. Kilitli tuttuğum her şeyle.

Geri çekildi ve aradığını bulana kadar gözleri benimkileri aradı ve sonra tekrar öpücüğe daldı. Dokunuşu daha önce hissettiğim her şeyden daha sert, daha çaresizdi.

Jax inledi, parmaklarını kalçalarımın yukarı ve eteğimin altından geçirdi ve kalçalarımın arasını kavradı. Külotumu yırtıp cebine soktu, sonra parmaklarını kaygan kıvrımlarımdan geçirerek içime bir ürperti gönderdi.

"Siktir. Çok duyarlısın." Parmaklarını içime soktu, ben onlara binene kadar serbest kalmamın peşinden koştu. Çenemi ısırdı, sesinde alçak bir hırıltı vardı. "Sabırsızlanıyorum."

Yapmasını istemedim. Önce kemerini, sonra da pantolonunu çözdüm, ta ki sikini ortaya çıkarana kadar. Kırmızı ve öfkeliydi, girişime doğru yönlendirirken elimde geriliyordu. Jax sağ bacağımı beline dolayarak sadece ayak parmaklarımın ucu yere değene kadar kaldırdı ve kendini içime gömdü.

Boynundaki tendonlar zevke karşı gerildi ve sanki daha sert vurmamak fiziksel olarak ona acı veriyormuş gibi her vuruşta homurdandı.

"Becer beni, Jax."

Benim iznimle vahşileşti, beni raflara çarptı ve hiç şüphesiz izler bıraktı. Beni çalıştırdı ve kalçaları sert bir ritim tutturdu. En iyi haliyle sahiplikti ve orgazmı beni ağzına kadar doldurarak homurdandı.

"Siktir, Sidney." Öpücükleri yumuşak ve şefkatli bir hal aldı. "Beklemem gerekiyordu. Bitirmedin."

Parmaklarımı şakaklarının her iki yanındaki nemli saçlarında gezdirdim. "Sakın bunun için özür dilemeye kalkma. Kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve hassas derimi yaladığında inledim. "Merak etme, Bela. Seninle işim henüz bitmedi."

Önümde diz çöktü ve eteğimi kaldırdı.

"Siktir, döllerimle dolu çok güzel görünüyorsun." İç uyluğumdaki pisliği yaladı. "Seni böyle ortalıkta bırakamam, yoksa herkesin önünde seni beceririm."

İnledim, beynim bunun ne kadar kirli ama ne kadar doğru bir his olduğunun çarpışmasıyla dolup taşıtı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

İnledi, aç bir şekilde diliyle beni temizledi. "Döllerimle dolu çok güzel bir tadın var."

Şehvet içimi kavururken inledim ve amımdaki kaslar sıkıştı, doldurulmaya ihtiyaç duydum. Onayını mırıldandı, parmaklarını içimde kaydırды ve övdü

tekrar tekrar. "İşte bu, bebeğim. Amin çok mükemmel. Beni çok iyi alıyor. Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti ve etrafımda öyle bir güçle çarparken orgazmımın içine düştüm ki dizlerim tutmadı. Beni yakaladı ve parmaklarını amımdan çekip önümde emerek temizledi. "Çok tatlısın, Trouble."

Zihnim cevap veremeyecek kadar bulanıktı. Bunun yerine başımı omzuna yasladım ve hayatımın en iyi orgazmından inerken nefeslerini eşleştirdim.

Jax saçlarımı okşadı ve ben kendi başıma ayakta durana kadar bir eliyle sırtımı yatıştırdı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Senin evin mi benimki mi?" "Anthony ve Mia Pazar gününe kadar dönmeyecekler."

"Mükemmel." Beni yığınlardan çıkardı ve tüm eşyalarımı topladı. Herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum ve ilk kez umursamıyordum.

Arkamdan geldi ve taş gibi sertleşmiş sikini kıcıma bastırdı. "Seni bu masada becermeden önce gidelim."

Bu bir ifadeden çok bir sözdü. Çok ciddiye.

Sonraki iki gün sessiz anlar ve kanepede kucaklaşmalarla geçti. Tüm bu süre boyunca yanımdan hiç ayrılmadı ve ben de onun tüm ilgisini içime çektim.

Başımı kanepeye yasladım, o güçlü elleriyle ayağımdaki tendonlarla uğraşırken boğazımın arkasında bir şeyler mırıldanıyordum. Sehpanın üzerinde boş paket servis kapları vardı ve televizyonda anlayamadığım bir şey oynuyordu.

izlemeye zahmet edemezdim. Evcilik oynuyorduk ve bu birlikte geçirdiğimiz son geceydi. Sertçe yutkundum, yaklaşmakta olan şeyin lanetli hissini bastırdım.

Jax ayağımı indirdi ve her zaman duygularıma uyum sağlayarak üzerimde srnd. Yüzüme nazik öpücükler kondurdu ve sonunda ağzıma geldi. "Oda arkadaşların ne zaman dönüyor?"

"Yarın erkenden."

İnledi ve beni koltuktan kaldırıp odama taşıdı. "O zaman bu geceyi boşa harcamayalım."

YİRMİ YEDİ JAX

Saat sabahın ikisi olduğunu gösteriyordu. Sid'i uyandırmamak için dikkatlice yer değiştirdim. Son iki haftadır ya o burada kalıyordu ya da ben onun evine gidiyordum, birlikte geçirdiğimiz bir saniyeyi bile boşa harcamıyor, zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorduk. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip göğsüme düşmelerine izin verdim, o da bana sokuldu. Başının tepesine nazikçe bir öpücük kondurdum ve vanilyalı narenciye kokusunu içime çektim. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde olacakların acısının üzerime çökmesine izin verdim. Yaklaştıkça, gitmesine izin veremeyeceğimi daha iyi anladım. Çok geç olmadan bu işi çözmeliydim.

Eli yavaşça yanıma doğru kayarak boynuma dolandı ve başını yukarı kaldırdı, gözleri hâlâ kapalıydı, beni öne doğru çekti. Dilim yavaş bir öpücükle ağzına daldı ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkardım.

Geri çekildi ve ellerim titreyerek yüzünü kavradı, bakışları benimkileri ararken, gözleri dökülmemiş gümüşle çevriliydi. Benimkilerin de ona yalvarırcasına baktığını biliyordum. İnce parmakları yüzümün çizgilerini, yüzümün eğimini

Burnumu, elmacık kemiğimin kıvrımını. Ağzının bir köşesi gülümseyerek kalktı ama hafifçe sallanması onu ele verdi.

Sen benimsin Sidney ve gitmene izin vereceğimi sanıyorsan yanıliyorsun.

O baktı içine benim Gözler, okuma her şey yazılı ve başını salladı.

Kafamın içinde tek bir kelime tekrarlandı: *Benim*.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de vücuduyla beni uyutmasına izin verdim. Kendimi onun içinde kaybettim.

Uyandığımda güneş odama süzülüyordu, hâlâ onunla sarmaş dolaştım. Yumuşak saçları bizi sarmıştı ve kalbim göğsümde ağrıyordu. Sid'den hayallerinden vazgeçmesini asla isteyemezdim ama bana bir şans vermesi için onu ikna etmek için elimden geleni yapardım. Biz her şeye değerdik. Sidney, bulaşıcı kahkahası ve arsız ağzıyla, asla kaçmak istemediğim bir çekim gücü yaratmıştı. Gülüşü, bir şeyi bir araya getirirken başını eğişi ve şimdi de kollarıma sarılışı. Tüm bunlar bana evimi hatırlatıyordu, sürekli geri gelmek istediğim bir evi. Boşluğun dolduğunu hissedebiliyordum ve bize doğru gelen gerileme beni dehşete düşürüyordu. O her türlü tavize ya da fedakârlığa değerdı. Şimdi ben de ona aynı değerde olduğumu kanıtlamalıydım. Ben ona, o da bana sahipti ve bu yeterliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şeyi yürütebilirdik, değil mi? Bir yolu olmalıydı. Eğer bu kadar inatçı olmasaydı, belki yapabilirdik.

"Günaydın." Döndüğünde Sid'in sesi boğuk çıkıyordu.

Yüzünü göğsümün derinliklerine gömdü. Vücudunu gerdi

Benimkinin karşısında, bana mükemmel bir görüş sağlıyordu. Ben bir şey yapamadan telefonu çaldı. Sid ekranındaki ismi görünce canlandı. Onu bu şekilde gülümsetenin kim olduğunu merak ederek içimde bir kıskançlık hissi uyandı. Telefonunu açtığında endişelenecek bir şey olmadığını hemen anladım.

"Selam baba, nasılsın?" Sesi heyecanıyla birlikte yükseldi.

Daha yakına kaydım ve bana meraklı bir sırıtış attı, ama cevabını anlayabileceğim kadar yakındım.

"Selam, ufaklık. En sevdiğim çocuğum nasıl?" "Ben senin tek çocuğum."

"Biliyorum, ama öyle olmasaydın bile, yine de benim favorim olurdun. Şışt... diğerlerine söyleme." Sid'in kahkahası odayı doldurdu, babasını dinliyordu.

"Ben iyiyim," dedi. "Hep aynı, hep aynı. Ders çalışmak, sınavlar ve daha fazla ders çalışmak."

"Her zaman çok çalıştın," dedi.

Neşesinin bir kısmı yüzünü terk etti. Babasının sözleri umursamazcaydı. Çok çalışmak onun yapmak zorunda olduğu bir şey değildi. Hedeflerine ulaşmak onun kimliğinin bir parçasıydı. Omuzlarını silkti, babasının sözlerinden kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Neredesin şimdi? Seni görmeyeli uzun zaman olmuş gibi geliyor." Sesi yeterince hafifti ama tonunda gizlenmiş bir hüznü vardı.

"Biliyorum. Aslında bu yüzden arıyorum. Önümüzdeki hafta sonu şehirde olacağım ve erken bir akşam yemeği için buluşabileceğimizi umuyorum." Sid ve babası randevularını ayarlarken Sid'in kocaman gülümsemesi bulaşıcıydı. Kızın onu bırakması sadece birkaç dakika sürmüştü.

Bana baktı, hâlâ gülümsüyordu ama hatırlayınca gözleri büyüdü. "Kahretsin, evlenme teklifi." Hayal kırıklığına uğramış gerçek yüz ifadesiyle kolumu ona doladım ve yanıma yatırdım.

"Bunun için endişelenme. Babanla ziyaretinin tadını çıkar. Sana biraz kek bile ayıracağım." Ona şakacı bir göz kırptım ve dudağı seksi bir sırıtışla yana kıvrıldığında ödüllendirildim. Karnı guruldayana kadar öpüştük. "Kahvaltı mı?"

"Tabii ki evet."

Sabahı caddenin aşağısındaki küçük bir kafede geçirdik. Parmaklarının ucundaki çikolatayı emerek kruvasanını bitirdi. "Neye bakıyorsun öyle?" Sidney'in gülümsemesi sesinden anlaşıyordu.

"Başka ne emebilirsin diye düşündüm."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve parmaklarıyla ağzımı kapattı. Şirin, çok şirin. "Aman Tanrım, dur. Sen bile bu sesi seksi yapamazsın."

Avucunu yaladığımda gülümsemem elinin altında genişledi. Elini geri çekti, dans ederek yoldan çekildi ama ben onu havadan kaptım ve kucağıma çektim. "Ne? Bir noktayı kaçırdın," dedim ona en masum gülümsememi sunarak.

"Kimse sana ne kadar büyük bir ağzın olduğunu söyledi mi?"

"Seni yemek için daha iyi." Gözleri anlayışla karardığında sikim sertleşti.

Başını benimkine doğru eğdi ve alt dudağımı hafifçe ısırdı. "Başın çok büyük belada, Jax Ryder."

"Öyle mi?" Ona inanmayan bir bakış attım. "Cezası ne? Odama mı kapatılacağım?" Elleri saçlarımın arkasına kayarken, kendini daha rahat bir şekilde yerleştirdi

hızla sertleşen uzunluğuma karşı. Diğer müşterileri kontrol ettim ama kimse bize doğru bakmadı. Bir köşeye sıkışmıştık ve daha yaşlı bir kalabalık vardı, beni tanımaları pek olası değildi. Parmaklarını saçlarımın kenarından geçirdi ve eğilerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Başka bir şey ister misiniz?" Servis görevlisi masamızın yanında durdu. Gözleri kısılmış, ağzı büzülmüş, doğrudan Sid'e bakıyordu.

"Hayır, biz iyiyiz, teşekkürler. Sadece fatura." Sid ayağa kalkmak istedi ama ben onu geri çektim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesim hafifti ama parmaklarım sıkılaşıarak onu yerinde tutuyordu.

"Unutmayın, bunu halka açıklamayacağız."

"Beni kandırabilirdin." Çenesini ısırdım ve bana doğru bastırmasına neden oldum. Burada kalmaktan başka bir şey istemiyordum ama telefonumdaki saate baktığımda onun derse gitmesi gerektiğini ve benim de antrenmana gittiğimi gördüm.

Masaya ikimizin hesabını da karşılayacak kadar para bırakarak onu kapıya kadar takip ettim. Kafenin dışında durduk. Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi ve ben de ağzının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Senin için bir sürprizim var."

Başını yana eğdi ve gözleri muziplikle parladı, sesi şımarıklıkla doldu. "Ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim."

Alt dudağını ısırarak kendimi zor tuttum. "Hoşuna gidecek, söz veriyorum." Onun kirli düşüncelerine oynayarak, sözlerimden etkilenerek bana daha fazla eğilmesini izledim. "Cuma akşamı saat altıda hazır ol." Sesim bir talepti, rica değil.

"Bu yeni otoriter Jax'i sevdiğimden emin değilim." Kısık sesi ve kapüşonlu gözleri yalanı ele veriyordu.

Ben onu çağırmadan önce döndü ve birkaç adım yürüdü.
"Ya Sid?"

"Öyle mi?" Bana baktı. "Güzel bir şeyler giy."

Sidney apartmandan çıkarken nefesim kesildi ve kısık bir ıslık çaldım. Uzun bacaklarını gösteren kısa siyah bir elbise giymişti ve kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışarak üç derin nefes aldım. Kedi gibi gülümsemesi bana ne yaptığını tam olarak bildiğini ve bunu gizliliğime bir ceza olarak kullandığını gösteriyordu. Gözleri üzerimde geziniyor, şekillendirilmiş saçlarımı, siyah pantolonumu ve özel dikim gömleğimi inceliyordu. Sid'in dili dışarı çıkmış, alt dudaklarını ıslatıyordu ve içimi şehvet kapladı - kendime gelemezsem uzun bir gece olacaktı ve onu üst kata sürüklememi onaylayacağından şüpheliydim.

Onun için kamyonun kapısını açmak bana tanıştığımız zamanı hatırlattı. Buraya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu o zaman anlamalıydim.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesim amaçladığımdan daha alçaktı ve aramızdaki boşluğu kapatarak ağzımı onunkine bastırdım. Sonunda ayrıldığımızda gözleri merakla doluydu ve geri çekildi.

Bu gece için ne planladığımı bir an bile belli etmemiştim. Haftalardır üzerinde çalışıyordum ve ne yaptığımızı fark ettiğinde yüzünü görme beklentisi kalbimi pompalıyordu. Neredeyse

Mesaj yoluyla ipuçları için yalvaran Sid, sonunda sürprizi bozmaya çalışmaktan vazgeçmiş görünüyordu.

"Acele et ve bin. Sıkışık bir programımız var," dedim ve onu koltuğuna kaldırarak çıkardığı küçük ciyaklamaya sııttım.

"Seninle ne yapacağım ben?" Sesi öfke doluydu ama yüzünde bir gülümseme vardı.

"Beni sonsuza kadar sev, beni hep yanında tut?" Şaşkın ifadesine göz kırparak, cevap veremedi kapıyı kapattım ve aceleyle kamyonun etrafından dolaştım.

Rahat bir sessizlik içinde yarım saatlik bir sürüşten sonra Ambassador Köprüsü gişelerine döndüm.

Sid merakla bana baktı. "Detroit'e mi gidiyoruz?" "Evet, Mia bana senin pasaportunu ayarladı," dedim, sevdiği gibi *p*'yi patlatmak.

"Hâlâ bana bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır."

Biraz ofladı ama pencereden dışarı bakmaya, ipucu aramaya devam etti. Varış noktamızdan birkaç blok ötedeki bir otoparkta yer ayırtmışım.

Sid'in eli kapıyı açmaya gittiğinde, "Bunu aklından bile geçirme," dedim. Kamyonun onun tarafına geçip kapıyı açtım ve inmesine yardım ettim.

"Jax, burada ne işimiz var?" Titriyordu. Baharda bile gece havası soğuktu. Ceketimi kollarına doladım. Oflayıp beni takip ettiğinde yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım.

"Şehir merkezinde bir yere mi gidiyoruz?" Bakışları etrafta tanıdık bir şeyler aradı.

"Evet." Birkaç ipucunu ağızımdan kaçırmama izin verecek kadar yakındık.

Onun tahminleri daha yakındı. "Bir gösteriye mi gidiyoruz?" "Neredeyse." Bana inanmaz bir şekilde bakarken gülümsedim.

benim cevapsızlığım.

Biz yaklaştıkça daha fazla insan toplandı, bazıları heyecanla şarkı söylüyordu. Tam köşeyi döndüğümüzde daha iyi duymak için başını çevirdi. Kıpırdamadan durdu ve büyük tiyatro tabelasına baktı. Yüksek perdeden bir çılgılık attı ve kollarıma atladı. Gözleri ışıltı ışıltı ve geniş bir gülümseme onu ele geçirdi.

"Tebrikler Sidney, ara sınavda başarılı oldun." Onu daha sıkı sıktım, gözlerim hâlâ yüzünde geziniyordu. Kollarını bana dolamadan önce gülümsemesi titredi ve başını göğsümün derinliklerine soktu. Derin nefesler aldı ve ben de ayaklarını yere doğru kaydırarak ona sarıldım. Mücadele ettiği duyguları bildiğim için göğsümde bir gerginlik hissettim. Kaybetmesini umuyordum. Onlara boyun eğmesini ve bunun olmasına izin vermesini umuyordum.

Ellerimle yüzünü kavradım ve başparmağımla gözyaşlarını nazikçe sildim. "Beklediğim tepki tam olarak bu değildi." Şaka yaptığımı anlaması için sesimi hafif tuttum. Şaşkın kahkahası etrafımızı sardı.

Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Milyonlarca kez teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım." Parmak eklemimle çenesini şakacı bir şekilde kırparak elini tuttum ve en sevdiği oyunu izlemesi için onu içeri götürdüm. *Hamilton*.

YİRMİ SEKİZ JAX

Nefesimi ciğerlerimin derinliklerine çekerken çarpan kalbim kulaklarımda yankılandı. Kendimi pistten aşağıya itmek için gösterdiğim çabadan dolayı bacaklarım yanıyordu ama vücudumun durmam için attığı çılgınlıkları duymazdan geldim. Bunun yerine, kendimi sınırlarıma kadar zorladığım anlamına geldiğini bilerek bu hissin içine daldım.

Defans oyuncularının arasına girip çıkarken disk sopamın üzerinde doğal bir şekilde duruyordu, sanki ikisi birbirine yapışmış gibiydi. Şampiyonluk maçında ikiye iki berabere kalmıştık ve uzatmaya gitmemize izin verecektim. Hayır, bu burada, bu golle sona erdi.

Alex bana odaklanmış oyuncuların görüş alanından çıkarak sol tarafıma doğru kaymaya başladı. Onlar benimle birlikte hareket edene kadar sağa doğru kaydım ve Alex'in olduğunu bildiğim yere kör bir pas gönderdim, tam o sırada defans oyuncuları bana çarparak beni ayağımdan kaldırdı. Acı içime yayıldı ve ciğerlerim nefes almayı reddetti ama umurumda değildi. Tüm odağım Alex'in kaleye gönderdiği toptaydı.

Nefesimi tuttum ve oyuncuyu üzerimden ittim. Tamamen yenilmiş görünüyordu ve ben de bir yandan başını okşarken

yukarı. "İyi oyundu, dostum."

Sadece hırladı. Onu suçlayamazdım. Kazanmaya çok yaklaştımlardı. Çok yaklaştımlardı ama bildiğim gibi onları durdurmuştuk.

Takımımız Alex'in etrafında toplanmış, zaferimizi kutluyordu ama benim gözlerim kalabalığın içinde olduğunu bildiğim güzel esmeri aradı. Her nasılsa, son birkaç ay içinde, birlikte kutlama yapmak istediğim tek kişi o olmuştu.

Geniş gözlerini gördüğümde nefesim kesildi, yüzünü bir gülümseme kapladı. Alt dudağını ısırdı, bunun beni delirttiğini biliyordu. Ona doğru kaydım ve her hareketimde gözleri daha da büyüdü, ta ki aramızda sadece çeyrek inçlik bir cam kalana kadar.

"Soyunma odasının girişinde buluşalım," diye bağırdım kalabalığın gürültüsü arasında. Gerekenden bir saniye bile fazla beklemek istemiyordum.

"Ne?" Başını çevirdi ve kulağını cama yaklaştırdı.

"Benimle soyunma odası girişinde buluş." Kelimeleri bağırarak söyledim.

Başını salladı ve yanakları çok sevdiğim pembenin o güzel tonuna döndü. Kız arkadaşlarının erkeklerini bekledikleri yerin orası olduğunu biliyordu.

Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umarak ona dik dik baktım. "Orada olsan iyi edersin, Bela. Seni takip etmemi istemezsin ve söz veriyorum edeceğim."

İçinden bir ürperti geçti. Belki de onu avlamam hoşuna giderdi. Bunu daha sonrası için sakladım.

Ellerini önünde kavuşturdu ve başını salladı. "Acele et."

Siktir. Bu kelimeyle soyunma odasına koştum.

Alex bana saldırdı, neredeyse beni deviriyordu. "Dostum, o pas çok kötüydü."

"Bırak beni." Beni lanet olası bir piton gibi boğmaya çalışan kollarından kurtuldum. "Bunun için zamanım yok."

"Kız arkadaşın seninle buluşuyor mu, Jaxy?" Lucas soyunma odasının karşısından gülümsedi. Bu sefer inkâr etmek yerine kocaman gülümsedim ve buradaki her oyuncunun onun benim olduğunu bilmesini sağladım.

Alex sırtımı sıvazladı. "O zaman acele etsen iyi olur. Bu çok ürkek."

Bunu bilmiyor muydum? Her an ortadan kaybolacakmış gibi hissediyordum ama boş ver. Bugün ona sahip çıkacaktım, her pislige kiminle olduğunu gösterecektim.

Sidney'in boğuk sesi koridordan geldi. "Gelmemi o istedi."

Ayaktaydım, yarı giyiniktim, hokey pedlerim hâlâ üzerimdeydi ama formam yoktu.

Güvenlik görevlimiz güldü ve onu geri itti. "Dinle, bunu bugün en az bir düzine kez duydum. Bütün tavşanlar böyle der."

İçimde bir öfke parladı ve muhafızı yakasından tutup geri çektim. "Kızıma bir daha tavşan dersin pişman olacağına söz verebilirim."

İki eli de savunmak için havaya kalktı. "Özür dilerim. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Hayır, kızımın içeri girmesini neden engellediğini söylemeye ne dersin?"

Sidney sözlerimi duyunca nefesi kesildi. Kimsenin onları kaçırmamasına imkân yoktu. Her yer muhabirler ve hayranlarla doluydu.

"Bilmiyordum. Bir daha olmayacak." Vahşi görünüyor olmalıydım çünkü gözlerinde gerçek bir korku vardı.

"Jax, bırak onu. Ben iyiyim." Hemen onu bıraktım ve Sid'e doğru ilerledim. Her zaman ondan uzundum ama patenlerimin içinde bir karıştan daha uzundum.

Alt dudağını çiğnedi, gözleri kocaman açılmıştı. Beni kışkırtırmayı her zaman sevmiştir. "Kimse sana dokunamaz, Trouble."

Yanıt olarak sırtıttı. "Sen hariç."

"Akıllı kız." Onu ayaklarından tutup göğsüme çektim, ciyaklamasını kıkırdaması izledi. Onu yeterince yükseğe kaldırdım, böylece benden birkaç santim yukarıda, aşağı bakıyordu. Etrafımızdaki kameralar tıkırdarken gözlerimiz birbirini aradı. Ben onu herkesin önünde sahiplenmiştim ama o beni sahiplenmemiştii.

Yavaş, baştan çıkarıcı gülümsemesi büyüdü ve eğilerek ağızıma sahip oldu, buradaki herkese onun benim, benim de onun olduğumu gösterdi.

En azından şimdilik. Bu düşünce bir taş gibi battı ve bir sonraki nefesimi almak için mücadele ettim. Sidney nefesimi yakaladı, dudaklarımı bir kez daha, her şeyi tüketen bir öpücükle yakalamadan önce bakışlarımı inceledi.

Siktir et. Bu, gelecek olan her şeye değerdi. O buna değerdi.

Koçum arkamdan bağırdı. "Acele et Ryder. Beş dakika içinde basın toplantısı var."

İsteksizce yere düşmesine izin verdim, kavrayışım hala kalçalarında sıkıydı. Etrafına bakındı, bize doğru çevrilmiş düzinelerce kamerayı incelerken kaşları birbirine yapışmıştı.

"Gözler üzerimde, Trouble."

Tereddüt etmedi, bakışları benimkilere kaydı ve ben de saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "İşim biter bitmez sana geleceğim."

Şampiyonluğu kazanmamızın üzerinden üç gün geçmişti ve hayatlarımız o kadar yoğundu ki onu neredeyse hiç görmemiştim. Şimdi Sid kapımın önünde durmuş, beklentiyle bana bakıyordu. Kaşlarını çatarak etrafına bakınırken yüzümdeki gülümseme eridi. *Kahretsin*. Nefesim göğsümde sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Kendimi her şeye o kadar kaptırmıştım ki onun buna nasıl tepki vereceğini düşünmemiştim. Öğleden sonra müdürümüz aradığından beri her şey çığırından çıkmıştı. Görünüşe göre Boston menajeri üç gün önce maçımızı izlemiş ve o kadar etkilenmişti ki mezuniyetten sonra ayrılmak yerine iki hafta erken ayrılıyordum. O andan itibaren ortalık biraz karışmıştı. Çocuklar birkaç kişiye söylemişti ve haber hızla yayıldı. Evimiz son birkaç saattir insanlarla doluydu. Sid'in yanakları gecenin serin havası yüzünden kızarmıştı ve başını yana eğmiş gözlerimin içine bakıyordu. Midemde bir çukur oluştu. Bir sonraki adımı ona söylemek istemiyordum. Kariyerimde olacakların heyecanıyla bile yolculuğumuzun sona erdiğini kabul etmek istemiyordum.

Sid bana gülümsedi, biraz şaşkın görünüyordu. Ev tıklım tıklımdı ve normal halinin tam tersi bir heyecanla dolup taşıyordu. Kollarını ortama doladı ve eve girebilmek için beni nazikçe geri itti. "Neler oluyor?"

Yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce gülümsemesi biraz soldu. *Lanet olsun.* Duyar duymaz ona söylemeliydim. Önce onu düşüneceğime güvenmesini istiyorsam, bunu göstermenin en iyi yolu buydu. Ben gidince her şeyin biteceği konusunda anlaşmıştık ama Sid'in bu konuda biraz fedakârlık yapacağına güveniyordum. En azından sahip olduğumuz şeyin farkına varmasını ve bize bir şans vermeye istekli olmasını istiyordum. Beni Boston'a kadar takip etmesine ihtiyacım yoktu ama beni bekleyeceğini umuyordum. Alnımı eğip onunkine dayadım ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. Elim onunkini gölgede bırakıyordu, başparmağım üzerinde gezinirken teni pürüzsüzdü. Bu anı durdurmak istedim. İçinde biraz daha yaşamak.

Ne söyleyeceğimi bildiğim için göğsümde bir acı hissettim ve gülümsemek için elimden geleni yaptım. Sonraki kelimeleri söylediğimde gülümsemem azaldı. "Sana söylemek istediğim bazı iyi haberler var."

Yüzüme baktı. "Tamam, aslında benim de iyi haberlerim var." Kelimeleri uzattı, sesine tereddüt sızıyordu.

Onu merdivenlerden yukarı, odamın mahremiyetine götürdüm. Son aylarda burada çok fazla zaman geçirdiği için yatağıma rahatça oturması hiç zaman almadı. Yatak başlığına yaslanmak için geri çekildi ve dizlerini çenesine doğru çekti. Bu odadan hiç çıkmak istemiyordum. Nefes aldım, normal davranmaya çalıştım ama zihnimi sorular işgal etti. Acaba o

Benim için mutlu mu? Fikri hiç değişmiş miydi? Gitmesine izin verebilir miydim?

Onunla göz göze geldim. "Bruins'ten aradılar ve beni bahar kampına davet ettiler." Bir sonraki darbeyi indirmeden önce durakladım. "Mezuniyetten bir hafta önce, ama derslerden sonra gideceğim."

Sid'in nefesi kesildi ve yüzü aşağı doğru kayarak tepkisini benden gizledi. Bunu belli eden tek şey nefesini bırakırken zar zor titremesiydi.

"Hey." Ona bakabilmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Plan hep buydu, değil mi?"

Sözlerim karşısında irkildi ve bana yanıldığımı söyleyecek birini şu anda umduğumdan daha fazla ummamıştım. Gözlerinde ateşi gördüğümde nefesim kesildi ama o başka tarafa baktı ve başını salladı.

Sidney ayağa kalktı ve vücudu bir dakika önceki yumuşaklığını kaybetti. "Evet, tabii ki."

Neden ona kuralların değişmesini istediğimi söyleyemedim? Güvenli bir bahis olduğumu. Gerçek basitti: Değildim. Ben onun endişelendiği her şeydim. Asla yanında olamayacaktım ama yine de bencilce burada durmuş, benimle kalmasını diliyordum.

"Bu harika, Jax. Bunu hak ediyorsun." Gülümsemesi büyüdü ama gözlerine ulaşmadı. Yaklaşarak göğsüme sokuldu ve kolları etrafımda sıkılaştı. "Bugün benim de harika haberlerim var. Stajımın yöneticisi nihayet aradı ve önümüzdeki hafta sonu için yüz yüze görüşme ayarladılar." Bu kez bana gerçekten gülümsedi. "Sanırım bunu kutlamalıyız."

Başparmaklarımı elmacık kemiklerine sürttüm ve eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Evet... Sanırım kutlamalıyız." Ama kutlama yapacak gibi hissetmiyordum. Burada saklanmak, herkesten ve sahip olduklarımızın arasına girecek her şeyden uzak durmak, gidene kadar azalan her değerli anı içime çekmek istiyordum.

Aşağı indiğimizde daha da fazla insan vardı. Hiçbirini zar zor tanıyabildim. Herkes bu heyecanın bir parçası olmak istiyordu. Sid'i yakalayıp yukarıya sürüklemek için içimde karşı konulmaz bir istek vardı ama bunu yapamadan bana küçük bir gülümseme daha verdi, yanımdan ayrıldı ve Piper'ı görmeye gitti.

Güzel. Belki Piper ona bulaşabilirdi. Lucas'la takılıyordu. Sezon boyunca fırsat buldukça ziyarete geliyordu ve biz yokken de birlikte kalıyorlardı. Ona bağlanmaktan, profesyonel bir sporcuyla birlikte olmanın zorluğunu kabul etmekten korkmuyordu.

Piper Lucas'ı seçti, zor fedakarlıklar yapmaya hazırды çünkü onun buna değeceğine inanıyordu. Sid'in öyle olduğunu, aramızda özel bir şey, hayatta bir kez yaşanacak türden bir bağ olduğunu biliyordum. Önümüzdeki iki haftayı onu da aynı şeyi hissetmeye ikna etmek için elimden geleni yaparak geçirecektim.

Gece geç saatlerde bu fedakârlığı kendim yapmayı düşündüm. Takımı bırakıp onu Ottawa'ya kadar takip edebilirdim. O anlarda neden mesafeli durduğunu gerçekten anlıyordum çünkü düşüncelerimde bile pişmanlık duyuyordum. Tıpkı onun planladığı hayata kavuşamadığı için pişman olacağı gibi. Yine de bunu dilemekten beni alıkoymadı.

Lucas bana bir bira uzattı ve ağır kolunu omuzlarıma doladı. "Biraz rahatla. Bugün hayatının en mutlu günü.

hayatınız. Öyle davran." Sesi yüksekti ama her zamanki hafifliği yoktu. Gözleri Piper'a odaklandı ve yüzünü endişe kapladı. Beni diğer odaya sürükledi, kızlardan biraz uzaklaşmak için. O haklıydı. Değiştiremeyeceğimiz şeyler üzerinde durmanın değil, kutlamanın zamanı gelmişti.

Sid koluma dokunduğunda Alex'in arkadaşlarından biriyle konuşuyordum. "Hey, geç oldu. Ben eve gidiyorum."

İkimiz de bütün gece herkesle konuşmakla meşguldük. Daha önce onu gizli bir öpücük için kaçırmıştım ama o sohbet etmekle meşguldü. Neredeyse daha erken ayrılmamı sorun etmediğine inanacaktım, ama o öpücük sırasında kollarının bana sıkıca sarılması ve gözlerinin üzerimde gezinmesi aksini söylüyordu. Bir an durakladık, alınlarımızı birbirine bastırdık, birbirimizin havasını soluduk, sonra geri çekildi, bana zayıf bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

"Ne? Saat daha 10:30." Kaşlarım çatıldı. Bahar tatilinden erken döndüğümünden beri her gece beraberdik.

Sid'in elleri kollarında geziniyordu, bakışlarını karşılamaya çalıştım ama o yere bakıyordu. Yanımda olmadığı düşüncesi göğsümde bir acıya yol açtı.

"Gece kalmayacak mısın?" Cevabı zaten bildiğim için ellerimi ceplerime soktum.

Bir an duraksadı ama başını hayır anlamında salladı. "Bu partinin daha birkaç saati var gibi görünüyor." Çantasını düzeltti ve omuz silkti. "Yorgunum ve yarın erken bir vardiyam var." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve içlerinde ışık vardı. "Senin için çok heyecanlıyım. Bu çok büyük bir olay ve seninle gurur duyuyorum. Yakında bir gün, bu adamla aynı üniversiteye gittiğimi söyleyebileceğim!"

Sözleri canımı yaktı ve ağızıma acı bir tat doldu. "Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, bu şekilde olmak zorunda kalmazdın."

Berbat bir şey. Zor olacağını biliyordum ama bu denemememiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Çenem sıkıştı ve daha dik durdum. Onun göremediği gerçek, beni terk edenin kendisi olduğuydu.

"Bunu bizim için zorlaştırmaya gerek yok. Dediğin gibi, planımız buydu." Keskin, kişisel olmayan bir sesle cevap vererek döndü ve gitti, ben de birkaç adım arkasından onu takip ettim. O uzaklaşırken verandada durdum ve içimi bir korku kapladı. İçimdeki her şey ona bunun işe yarayacağına dair söz vermek istiyordu. Bir yolunu bulacağımıza ve tüm endişelerinin yersiz olduğuna dair, ama içten içe, her sözümü tutmayacağımı biliyordum ve o da bunu biliyordu.

YİRMİ DOKUZ SIDNEY

Mia makarna lokmaları arasında, "İki hafta sonra mezun olacağımıza İNANAMIYORUM," diye mırıldandı. "Bir daireye karar verdiniz mi?" Sokağın aşağısındaki İtalyan restoranında gecikmiş bir oda arkadaşı yemeği yiyorduk. En iyi rigatoni ve ballı peynir yemeğini yapıyorlardı.

Son birkaç haftadır üç daireyi takip ediyor ve aralarında karar vermekte zorlanıyordum. "Daha küçük ama işe daha yakın olan seçeneği seçiyorum. O küvete bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı ama işe gidip gelmek kırk dakika sürecekti." Ellerimi "her neyse" anlamında kaldırdım.

Mia bana göz kırptı. "İşe gidip gelirken ne kadar fit olacağını bir düşün."

"Hı-hı, şu ana kadar formda olmama konusunda endişelenmiyordum. Bunun için *teşekkürler*." Bana bir başparmak işareti yaptı ve ağzına spagetti tıktırmaya devam etti.

"Bu gerçeküstü. Her şey bitecek. Anlıyor musun?"

Göğsümde bir sızı başladı. "Seni özleyeceğim."

Windsor'dan ayrılmakla kalmıyordum, Mia'yla da ayrılıyorduk. Ben stajıma başlamak için, o da Vancouver'daki tıp fakültesine gitmek için.

Restorana gürültülü bir grup kız girdi ve düşüncelerimi böldü. Omzumun üzerinden baktığımda, sınıfta Jax ve benim önümde oturan kızlar olduklarını görebiliyordum. Bizimkinin arkasındaki masaya oturduklarında kabin sarsıldı. Mia ne konuştuklarını duymak için gözlerini dikmişti bile. Gürültülüydüler ama dedikodularının sadece küçük bir kısmını duyabiliyordum.

Mia sesini alçalttı. "Okuldaki yakışıklı bir çocuk için yanıp tutuşan bir kızla ilgili bir şey." Burnunu kıvırdı, birilerini aşağılamaktan hoşlanmıyordu.

"Kim olduğunu sanıyor?" Kimin konuştuğunu anlayamadım. Hepsinin sesi birbirine benziyordu ama bu seferkini pek sevmemiştim. "Sömestr sonunda onu terk etmeyeceğine inanması mümkün değil." Kızlar onun küçük şirret şakasına güldüler.

"O kadar saf olamaz ve o resimler!" Yargılama sesi neredeyse başka bir kızın ağzından çıkıyordu.

"Herkesin içinde onun üzerine bu şekilde tırmanmak ne kadar ucuz."

Söyledikleri içime işledikçe midemde dipsiz bir çukur oluştu. Diğerlerinin arasından mantıklı bir ses yükseldi. "Yani, belli ki Jax'in Boston'a gideceğini biliyor. Bu bir sır değildi."

Nefesim kesildi ve içime korku çökerken tenime sıcaklık doldu. *Kahretsın.*

Uzaktan Mia'nın adımı söylediğini duydum. Yüzü sempati doluydu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Ezici bir utanç duygusu üzerime çöktü ve çılgına dönen kalbimi sakinleştirmek için üç yavaş nefes aldım.

Mia aniden ayağa kalkıp arkamdan yürüdü ve masalarının üzerinde belirdi. Yüzü buruştu ve çenesini kaldırarak gruba dik dik baktı. Hiç şansları yoktu. "Hakkında böyle konuşulmasını ister miydin?"

Kızların hepsi ona baktı ama cevap veremeden sözlerini kesti. "Dikkatsiz konuşmanızın başkalarını nasıl incitebileceğini hiç düşünmüyor ya da sempati göstermiyorsunuz."

Kızlar bana doğru baktılar ve yüzlerini buruşturdular. "Sen bundan daha iyisin." Mia'nın ses tonundaki hayal kırıklığı tüm kızların gözlerini masaya dikmesine neden oldu, sadece biri konuştu.

"Özür dilerim."

"Öyle olmalısın." Mia hışımla masamıza döndü, hızla hesabı ödedi ve oradan çıktık. Konuyu açmadı ama birkaç saniyede bir bana doğru baktı, gözleri üzerimde geziniyor, bir çöküş belirtisi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Eve varır varmaz kanepeye çöktük ve birbirimize yaslandık. Mia Netflix'te durmadan dolaştı ve sonunda bir korku filmi seçti. Tanrıya şükür, çünkü şu anda bir romantik komediye katlanamazdım. Biriyle ileri geri mesajlaşıyordu ama mesajlaşırken beni izliyordu. Kaşları ortadan çatılmıştı, endişesi yüzünden okunuyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime bunun olacağını bildiğimi hatırlattım. Sadece bu kadar boktan bir şekilde yüzüme vurulmasını beklemiyordum.

Derin bir nefes al.

Derin nefes iki...

Derin nefes üç.

Kalbim sıkışırken Mia'ya baktım. "Onu özleyeceğim." Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf etmiştim ve göğsümde bir ağrı zonkladı. Mia bana baktı ama ben başımı onun omzuna yaslamış, televizyonda bir kızın parçalara ayrılışını izliyordum. Söyleyecek bir şey yoktu. Yenilgiyi seven biri değildim. Mezun olduktan sonra iyi olacaktım. Evet, acıtacaktı, evet, onu özleyecektim ama Ottawa'ya taşınacak ve heyecan verici yeni bir staja başlayacaktım. Jax kendi heyecanı ile meşgul olacaktı. İyi olacağıma inanmak zorundaydım.

Tedirginliğimi hisseden Mia, "Dondurma mı?" diye sordu.

Sesimi nötr tutmak için elimden geleni yaptım. "Bu sefer bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Üzerime bir ağırlık çöktü ve ayağa kalkıp film den sonra odama yöneldim.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur Sidney." Sesi yumuşaktı, endişe doluydu. *Evet, ben de öyle umuyorum.*

Yatağıma uzandım ve bu zamanın tadını biraz daha çıkarmak için duraklatmak istediğimi düşünmeden edemedim. Hayatımın bu bölümünün sonuna doğru hızla ilerliyordum ve yeniden okumak istiyordum. En sevdiğim satırları ve anları yıllarca tekrar okuyacağımı biliyordum.

Jax ve benim aramda olan şey daha derin, daha gerçektir. Bakmadığımı sandığı anlardaki uzun bakışlarında, beni bırakmayı reddedercesine sarılışında bunu görebiliyordum. Biliyordum çünkü ben de hissediyordum. Bizi bir araya getiren manyetik çekim şimdi bizi ayırıyordu. Daha az şeyimiz olduğunu duymak

Gitmesine iki haftadan az bir süre kala kendimi kapatmıştım. Hayatta kalma moduna geçerek duvarlarımı yeniden örüyor ve kendimi her zaman geleceğini bildiğim şeyden koruyordum. Bunun sona ermesinin tek bir yolu olduğunu biliyordum. Neler olduğunu bilmenin, içimi kemirmesini engelleyeceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Duygularım haftalar önce değişmişti. Her sessiz anımda zihnimi işgal ediyordu. Zaman geçtikçe, birbirimize ait olduğumuza daha çok inanıyordum. Evren, çok az kişinin deneyimleyebildiği bu değerli şeyi kaçırmamızı istemiyordu. Keşke bizi farklı bir yol yerine iç içe geçmiş bir yola sokmuş olsaydı. Yanlış zamanda doğru insan olmanın mükemmel bir örneğiydik.

Göğsüm buzla doldu ve kaçan gözyaşlarıma engel olamadım. Bu kalbimi parçalayacaktı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Acı gerçek şu ki, ikimiz de birbirimize baktık, biraz bencil olmak istedik. Birbirimizden fedakârlık yapmasını istiyor ama asla o çizgiyi aşmıyorduk. Eğer bu birbirimiz hakkında ne hissettiğimizin kanıtı değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Onun da aynı şeyleri hissettiğini bilmek işleri kolaylaştırmıyordu. Ne kadar istemiş olursam olayım, olacakları değiştirmiyordu.

Neden ona aşık olmak zorundaydım ki? Çünkü olan buydu. Tam sınırdı dolaştım. Ama o bana farklı, özel ve dürüst olmak gerekirse büyüdü olduğu tüm yolları göstermeye devam etti. Beynim her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemeye çalışıyordu ama ne zaman mezuniyetten sonrasını düşünsem kalbimdeki sızlayan çatlağın her yerinde *yalancı* yazıyordu.

Ben: Neyin peşindesin?

Son birkaç dakikadır telefonuma bakıyor ve bir yanıt bekliyordum. Parmaklarım saçlarımın arasında gezindi ve köklerini çekti. Bir iniltiyle telefonumu komodinin üzerine bıraktım. *Kendine gel.*

Bacaklarımı yatağın kenarına atıp doğruldum ve derin bir nefes aldım, verdim, verdim, verdim. Her nefeste ağrım daha da artıyordu. Boş ver demek ve Jax'le birlikte olmak için her türlü tavizi vermek istediğimi hissettiğimde, kendime çoğu zaman böyle hissettiğimi hatırlattım. *Tek başıma.*

Ön kapı sert bir şekilde çalındı. İrkilerek ayağa fırladım, kapıya doğru koştum ve gözetleme deliğinden baktım. Ağzımı geren geniş gülümsemeye engel olamadım.

"Beni içeri al Sid. Beni süzdüğünü duyabiliyorum."

Attığım kahkaha tüm gerginliği de beraberinde götürdü. Kapıyı açtım, pervaza yaslandım ve onu içeri aldım. Üzerinde standart gri eşofmanları ve lacivert bir Henley vardı. Kasketi öne eğikti, gözlerini kapatıyordu ama ağzı dikkatimi çekmişti. Ağzı açık kaldı ve seksi bir gülümseme oluştururken dili üst dişlerini yaladı. Gözlerimle buluştu, gözlerinde sıcaklık parlıyordu.

"Kahretsin bebeğim, beni her seferinde böyle karşılamalısın." Elini uzattı ve uyku şortumun eteğiyle oynadı. En dar şortumu ve ince bir tişört giydiğimi fark ettiğimde yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Jax boynuma sokuldu ve burnunu sıcak nefesiyle yüzümün yan tarafında gezdirerek arkasında ateşli bir iz bıraktı. Geri çekildi ve

hoşnutsuz protestoma gülümsedi. Fark edemeyecek kadar dalgın olduğum bir çantayı elime tutuşturdu. "Tatlı getirdim."

Ağzım titredi ama gülümsedim. "Sen tam bir azizsin."

Kaşları endişeyle çatıldı ve boştaki eli çeneme uzandı. "Ne oldu?"

"Artık önemli bir şey yok. Bana ne getirdin?" Heyecanla ellerimi birbirine sürttüm ve daha önce hissettiğim tüm acıları bir kenara ittim. Bunlar için daha sonra bolca zamanım olacaktı.

Jax iki tane çikolata patlamalı cheesecake çıkarıp çatal bıçak ve peçetelerle birlikte sehpanın üzerine koydu. Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?" Çocukken en sevdiğim cheesecake'lerdi ama yıllardır yememiştim.

"Şanslı tahmin." Sırtışı bir şeyler saklıyordu. *Mia*. Ona mesaj atıyor olmalıydı. Sinsi sürtük. Bana cheesecake getirmişti, o yüzden şikâyet edemezdim. Kanepede oturup televizyonu açarken bir yandan da tatlımızı yiyorduk. Ağzım çikolatanın güzelliğiyle dolduğunda mutlu bir şekilde iç çektim. Yalnızlığımın içinde debeleniyordum, onunla birlikte olmanın her zaman yalnız kalmak anlamına geldiğinden yakınıyordum ki en sevdiğim tatlıyla çıkageldi. Gözleri televizyonda, pastayı ağzına tıkıştırışını izledim ve içimi müthiş bir sıcaklık kapladı. *Umut*.

Birkaç dakika sonra kalktı, çöplerimizi topladı ve çöpe atmaya gitti. Geri dönerken bir battaniye aldı ve bana baktığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Burada bir şey var." Kıkırdaması odaya yayıldı ama başparmağı başparmağımın üzerinde gezinirken sustum.

alt dudaklarını emerek temizledi.

Sırıttım. "Kalbimi cheesecake ile satın alamazsın. Bunun için en azından tam teşekküllü bir yemek gerekir."

Başparmağını yanağımda gezdirirken ikimiz de gülümsedik. "İşte bildiğim ve sevdiğim alınganlık."

Kanepeye oturup beni yanına yatırmadan önce burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu. Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. *Sevgiler.*

Jax battaniyeyi ikimizin üzerine attı ve beni daha da yaklaştırdı. Onun odunsu kokusu eski bir anı ve sıcak bir yatak gibi hissettiriyordu, eve dönmek gibi. Erkek arkadaşımın dizi izlemenin normalliğine alışmıştım. Sıradan şeyler yapan sıradan bir çift. Çarpınak üzere olduğumuz bir duvar yoktu ve düşüncelerimin bunu kalıcı hale getirmenin nasıl bir şey olacağına dair hayallere dalmasına izin verdim. Eğer kurallarımı esnetirsem, o hep böyle mi olacaktı? Bilmiyordum ama bunu öğrenmeye istekli olduğumu düşünmeye başlamıştım.

OTUZ SIDNEY

Peçetemi katlayıp açtım ve parmaklarımı ince altın saatimin üzerinde gezdirip onuncu kez kontrol ettikten sonra boş şarap kadehimi avuçlarımın arasında yuvarladım. Buraya ilk geldiğimde babamı görmenin verdiği gerginliğe yardımcı olması için birkaç yudumda bitirmiştım. İşe yaradığından değil.

Geç kalmıştı. Her zaman geç kalırdı.

Bu gelmeyeceği anlamına gelmiyordu. Değil *mi*? "Gelmedi" ne kadar geç demekti? Midemde bir batma hissi başladı ve yere düştü.

Gerçekten acınacak hale gelmeden önce burada daha ne kadar oturabilirdim? Acı göğsümü sıktı ve gözlerim yandı. Ağlamayacaktım. Bunu beklemeliydim. Kırıntılara o kadar muhtaçtım ki, sanki onun kızı değil de bir iş randevusuymuşum gibi, "Seni ayarlayacağım," sözlerine rağmen onu görme ihtimaline dört elle sarıldım.

Onu ne kadar çok görmek istediğimi fark etmemiştim. Ona yeni stajımı ve hatta belki Jax'i anlatmak için. Bununla ilgili sorunları olacağını biliyordum ama belki nasıl olduğunu açıkladıktan sonra bir tavsiyesi olabilirdi. Her şey farklıydı. Bunun yerine, burada kızarmış bir yüzle ve acınacak bir halde oturuyordum.

bakışlar bana doğru döndü. Beni en çok etkileyen kısım ise daha iyi biliyor olmamdı. Kalbimin onunla takılma fikrine karşı yumuşamasına izin verdim, farklı bir gerçekliğe inanmak istedim.

Babamın gelmemek için makul bir mazereti olacağından emindim. Çürütemeyeceğim bir şey çünkü son derece mantıklı olacaktı. "Oh, üzgünüm, ufaklık. Uçağım rötar yaptığı ve aktarmalar arasında yeterli zamanım olmadığı için geledim." Her zaman inandırıcı bir nedeni vardı. Ta ki siz bunun Her olduğunu fark edene kadar. Tek. Zaman.

Aslında her şey onun yaşam tarzına kıyasla benim önemsiz olduğum gerçeğine dayanıyordu. Gemi seyahatleri, büyük ünlü partileri veya dev arenalarda çalmakla rekabet etmek çok zordu. Bu hayattan sıkılıp beni de dahil edecek bir zaman bulacağını düşünebilirsiniz ama tam tersi oldu.

Babam ben çocukken benimle çok az zaman geçirirdi ama büyük bir koç olduğu sürece kendi bahanelerine daha çok inanırdı. İşte bu yüzden asla bir hokey oyuncusuyla çıkmamaya yemin ettim. Tamamen kendi başına bir dünyaydı ve dünyanın gerçekten onların etrafında döndüğünü hissettiren, kendi kendini sürdüren bir geri bildirim döngüsü vardı. Birinden bu döngüden çıkmasını, dünyaya geri dönmesini ve bir dakikalığına ziyaret etmesini istemek bir dayatma gibi geliyordu.

Elimi göğsüme bastırdım ve kalbimi bir arada tutmaya çalıştım. Jax öyle biri değildi. O farklıydı, değil mi?

Babamın yaptığı gibi kendi geri bildirim döngüsüne düştüğünü hayal edemiyordum. Jax sürekli olarak benim nasıl

hissettim ve mutlu olduğumdan emin oldum. Onun için önemliydim. Öyleyse neden bir parçam, ne olursa olsun bir gün yine burada olacağımı hissediyordu... ama masanın diğer tarafında Jax yokken?

Siktir et. Babamın beni küçük hissettirmesine izin vermeyi reddediyordum. Öfke ateşi omurgamdan yukarı yükseldi. Faturamı kapattım ve telefonumu kapıp hızla bir Uber çağırdım. Bir şeyleri parçalama vakti gelmişti.

Hurdalıkta tepinerek ilerlerken topuklarım ince çakılların üzerinde çıtırdadı ve kanepeye doğru ilerledim. Jax'le geçirdiğim zamandan beri buraya gelmemiş olmama rağmen her şey hâlâ istediğim yerdeydi. Çantamı karıştırıp bir saç bağı buldum ve saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım. Çantamı kanepenin üzerine attım ve en sevdiğim sopamı ve güvenlik gözlüklerimi çıkardım.

Bir saat sonra alnım terden kayganlaşmıştı ve ellerim titriyordu. Sopayı bıraktım, muhtemelen başparmağımda bir nasır oluştuğunu biliyordum. Saati tekrar baktım. Lucas'ın Piper'ı almasına bir saatten az kalmıştı. Kanepeye uzanıp çantamdan telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?

Jax: Bana mesaj atarak ne yapıyorsun? Baban nasıl?

Ben: Onlar için heyecanlıyım. Bu büyük bir an ve bunu kaçıracığım için üzgünüm.

Jax: Baban havaalanına dönerken seni sallamasını söyle.

Bu bir sorun olacak. Babam hiç başaramadı.

Jax: WTF?

Telefonum hemen çaldı. Ön tarafta Jax'in adının geçtiğini görünce açmakta tereddüt ettim. Sakinleştirici bir nefes aldım ve cevap verdim, "Merhaba."

"Sid, her şey yolunda mı? Baban iyi mi?" Sesi yumuşak ve sorgulayıcıydı.

"Evet, eminim iyidir. Bunu bazen yapar." Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Ne yapar? Seni asılı mı bırakıyor?"

"Hemen hemen. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Önemli işler önce gelir." Sesim ancak fısıltı halindeydi.

"Cidden, bu çok boktan. Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir yıl önce." Titreyen bir nefes alıp çenemi kapatırken telefonu yüzümden uzak tuttum, güvenmemem gerektiğini bildiğim biri için ağlamak istemiyordum. "Jax... Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Çok üzgünüm Sid. Onu görmek için ne kadar sabırsızlandığınızı biliyorum." Sert bir nefes verdi ve ben onun bir daire çizerek volta attığını hayal edebiliyordum.

Tam o sırada Fred bir kamyonla yanlarından geçti ve işe koyulduğunda etrafta hurdaya dönmüş metal kulelerden tiz bir bip sesi yankılandı.

"Sorun mu var?" Jax belli ki telefondan duyabiliyordu. "*N e r e d e s i n ?*" Sesi alçak perdeden geliyordu.

Endişe.

Elimi telefonumun mikrofonuna bastırarak Fred'in durmak bilmeyen bip sesini kapatmasını bekledim.

"Sid... Sidney?"

"Sadece... biraz stres atmaya ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım. Jax bir şey söyleyecek oldu ama sözünü kestim. "Benden bu kadar bahsettiğın yeter. Bana nişandan bahset!" Gerçek heyecanım ortaya çıkarken sesimi yumuşatmak için zorlamama gerek kalmadı. "Ben de görebileyim diye benimle FaceTime yapmanı istesem garip olur mu sence?"

Diğeri uçtan boğuk bir ses geldi. Jax biriyle konuşuyordu ama telefonu kapatmış olmalıydı, tıpkı benim yaptığım gibi.

"Seni almaya geliyorum." Bu bir ifadeydi, soru değıl.

"Ne? Jax, hayır, yapamazsın. Yeterli zaman yok. Bunu kaçıramazsın." Beni göremese de başımı salladım.

Durakladı. "Haklısın."

Nefesimi bırakarak Tanrı'ya şükrettim. "İyi eğılenceler. Fotoğraf çektiğınızden emin olun ve bana bir parça kek ayırmayı unutmayın." Sesimi olabildiğince neşelendirmeye çalıştım.

"Sen nasıl istersen, Sid." Telefonun diğeri ucundan ses geliyordu ve yine sesini kısıtğıı belliydi. "Gitmem gerek ama sonra görüşürüz."

Eskiden hurdalık tüm endişelerimi giderirdi. Benim sığınağımdı. Tek güç kaynağımdı. Kendime güvenimi artırırdı. En ucuz terapi

paranın satın alabileceği. Ama bu gece sihrini gösterememişti.

Biri boğazını temizledi. Sanki onu yoktan var etmişim gibi, Jax uzun kollu avcı yeşili bir Henley ve koyu renk yıkanmış bir kot pantolonla karşımda duruyordu. Saçları kendine özgü fırfırlı tarzındaydı ve gözleri üzerimde gezinirken gülümsemesi yayıldı.

Topuklu ayakkabılarım ve kokteyl elbisemle, hurdalığın ortasında durmuş, koruyucu gözlükler takmış, elimde bok kırıcı sopayla gülünç görüldüğümden emindim. "Beni nasıl buldun?" Sopyı bırakıp yüzümü ona döndüm.

Jax omuz silkti, dudakları sırtarak yukarı kalktı. "Çekici kamyon biraz açık vericiydi."

Bir anda omuzlarımdan bir ağırlık düştü ve ona doğru koşarak kollarımı ona doladım. "Burada olmaman gerekiyordu! Lucas'ın evlenme teklifi bundan daha önemli," diye boğuk bir ses çıkardım, yüzümü göğsüne bastırmıştım ama kendimi geri çekecek iradem yoktu. Güçlü kolları beni sıkıca sardı ve endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Lucas seni almaya gelmemi geciktiriyor. Biz oraya varana kadar soruyu sormayacak ama acele etsen iyi olur." Sesinde bir gülümseme vardı ve tonu sıcak, rahatlatıcıydı.

"Geciktirmek mi?"

"Evet, Piper'ın dikkatini dağıtacak çok fazla numara var, o yüzden gidelim. Eşyalarını topla. Güvenlik gözlüklerini de al," diye ekledi başka bir sırtışla. "Seksi görünüyorsun."

O güne dair tüm endişelerimi unutmuş bir halde, Jax beni kendisiyle birlikte çekip götürürken sırttım.

Beton parmaklığın arkasına çömelip insanların oluşturduğu sıraya baktık. Herkes buradaydı: çocuklar, yakın arkadaşlar, Piper'ın ailesi ve evdeki arkadaşları olmalıydı. Herkes gülümsüyor, sessizce Lucas ve Piper'ın yerlerini aldıklarını bildiren işareti bekliyordu. Göğsümde elektrikli bir sevinç uğultusu vardı ve Jax yüzünü bana dönmüş, bakışlarını gözlerimin içine dikmiş, ağzını bir sırtış kaplamıştı. Dehşeti bulaşıcıydı ve gülmek için ağzımı kapattım.

Göz ucuyla Alex'in işaretini yakaladım ve üzerinde parlak mor harflerle "Benimle evlenir misin?" yazan dev bir pankartı çevirerek dışarı fırladık.

Hepimiz nefesimizi tutmuş, Piper'ın gözlerinin açılmasını izliyorduk. Bizden çoktan dizlerinin üzerine çökmüş olan Lucas'a baktı. Piper'ın eli kalbini kapattı ve buradan bile ağzının titrediğini ve gözyaşlarının süzüldüğünü görebiliyordum. Başını şiddetle salladı ve Lucas onu kollarının arasına alıp bacaklarını beline doladığında bir tezahürat koptu.

Çocuklar her şeyi düşünmüşlerdi. Mekan sadece birkaç blok ötedeydi ve içeri girdiğimizde ağzım açık kaldı. Piper'ın en sevdiği yiyeceklerle dolu çift boy bir masa vardı. Diğer tarafta bir dans pisti ve 90'ların müziğini çalan bir DJ düzeni vardı. Jax ve ben eşyalarımızı ahşap masalardan birine bıraktık ve o bana gülümsedi, gözleri kocaman ve mutluydu. "Çok güzel görünüyorsun."

Kalbim küt küt atarken kollarımı ortasına doladım. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Beni kendine doğru çekti ve başımın üstünü öptü. Jax geri çekilip elimi tutana kadar dans pistinin insanlarla dolduğunu fark etmemiştim. "Hadi dans edelim, Trouble."

Dudaklarını eğen hınzır sırıtışına karşı koyamadım.

Müziğin yavaş, derin bir bas akımı vardı ve gece geç saatlerin çılgınlığını atıyordu. Jax beni kendine çekti ve yanağımı göğsüne yaslayarak dans ettik. Onun bedeninde rahatlardım, sıcaklığın tenime sızmasına izin verdim ve bu gecenin acısını kovaladım. Ayak parmaklarımla üzerine kalkarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Burnumu öptü, gözleri arkadaşları için sevinçle parlıyordu. "Bana teşekkür edecek hiçbir şeyiniz yok."

"Evet biliyorum. Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Sidney..." Bakışlarıyla buluşana kadar başparmağını çenemde gezdirdi ve sesi ciddileşti. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman gelip seni alacağım. Biz bir takımız. Seni asla yarı yolda bırakmam."

İçimdeki hava boşaldı çünkü ona inanmak istiyordum. Ona bir şans vermek istedim. Ona güveniyordum. Bir uçurumun üzerinde asılı gibi hissediyordum, düşersem ne olacağından emin değildim ama ilerlemeyi durdurmak istemiyordum.

"Staj toplantımın olduğu hafta sonu şehre bir gezi yapabiliriz diye düşünüyordum?" Bakışlarım onunkilerle buluştu ve umutlu ifadelerimi okuyabildiğini biliyordum. "Baktığım daireleri kontrol etmeye gidebiliriz? Bir gece geçiririz?"

Satır aralarını okuduğunu, bunun birlikte kalırsak nasıl olacağını görmek için bir şans olduğunu biliyordum. Engeller olsa bile hayatlarımızı nasıl bir araya getirebileceğimizi görmek için.

"Eeeee!" Tiz bir çığlık, Piper'ı bana çarparken yakalamak için zamanında dönmemi sağladı. Onun sevincine kapıldım ve kısa süre sonra sırtına sarılıp onunla birlikte zıplamaya başladım.

Jax geri çekildi ve gülümsedi. "Tebrikler. Sana sorun çıkarırsa bana haber ver." B a ş p a r m a ğ ı y l a Lucas'a doğru işaret etti.

Lucas'a gülümsedi ama bana geri döndü. "Geldiğine çok sevindim. Lucas neredeyse gelemeyeceğini söyledi." Bana sıkıca sarılırken gözleri parlıyor, içinden neşe yayılıyordu. "Artık aileden sayılırsın. Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı." Lucas başka bir çiftle konuşmak için onu yanından uzaklaştırmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Senkronize bir şekilde birlikte hareket ederken onları izledim. Onların durumu da bizimkinden pek farklı değildi ve onlar bir sıçrama yapıyorlardı. Elbette, Piper sonunda Lucas'ın oynadığı yere taşınacaktı ama bu yıllar sürecekti. Piper her zaman onun evreninin merkezi olacaktı ve onlar buna sahip olabiliyorsa belki ben de olabilirdim.

Jax başıma nazik bir öpücük kondurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Tüm vücudum ona gömüldü. Şarkılar değişirken bile kolları bana sıkıca sarılmış bir şekilde orada kaldım. Jax'in parmakları omurgamda akılsızca aşağı yukarı geziniyor, ara sıra durup saçlarımda geziniyor ve nefesi

Boynum, her nefes verişimde omurgamdan aşığı elektrik gönderiyordu. Göğsünün derinliklerinde mırıldanıyor, arada bir bana doğru gürlüyordu, kolları sağlamdı, böyle kalmaktan memnundu. Parmaklarımı saçlarının arkasında gezdirdim. Onunla tanıştığımdan beri biraz uzamıştı, parmağımanın etrafında döndürebileceğim kadar. Dansçılar etrafımızda hareket ederken beni kendi ritmimizde ileri geri salladı. Bu andaki her şey mükemmeldi.

JAX

Ben sırtında uzun, yavaş hareketlerle desenler ç i z e r k e n Sidney yanıma sokulmuş yatıyordu. Saatlerdir bu şekildeydik, ikimiz de konuşmuyorduk, ikimiz de düşünceler içinde kaybolmuştuk.

Şık gri elbisesiyle hurdalıkta durduğı, omuzlarının gergin olduğı ve sopayı sıkıca kavradığı için parmak eklemlerinin bembeyaz olduğı görüntüsünden kurtulamıyordum. Sözünü kesmeden önce birkaç vazoyu parçalamasını izledim ve babasına olan öfkem göğsümde yükseldi. Onu bir yıldır görmemişti. Erkeklerle arasına sınır koymasına şaşmamalı.

"Hurdalığa gitmenin sebebi baban mı?" diye sormadan önce başına nazikçe bir öpücük kondurdum. Saçının bir tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Bunu ilk yılımda, benimle geçirdiğı bir hafta sonunu ettikten sonra buldum. İçimi dökmek için bir yola ihtiyacım vardı."

Başparmağıımı yanağında gezdirdim, yanağından süzülen bir damla yaşı sildim ve oraya bir öpücük kondurdum. O ne

risk almak istememesinin nedeni şu anki hisleriydi. Hiçbir randevuyu kaçırmayacağıma söz vermek istedim ama bunun doğru olmayacağını biliyordum. Yoldaki hayat kaotikti ama farklı olacağıma inanmak z o r u n d a y d ı m .

"Bu gece yaptığı şey." Durakladım, kelimelerimi dikkatle seçiyordum çünkü ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursa olsun Sid babasını seviyordu. "Buna katlanmak zorunda olmamalıydın. Gelmediği ya da en azından sana haber vermediği için tam bir pislikti."

Omuz silkerek tekrar içime yerleşti. "Buna alışkırım."

OTUZ BİR SIDNEY

SİNİRLERİM yüzünden bütün gece dönüp durdum ve Jax'i ürkütüp sabahın köründe uyandırdım. Bir şey bizi geç bırakabilir diye o kadar gergindim ki şehre gereğinden erken gittik.

Jax elimi tutana kadar gerginlikten yerimde zıplıyordum.

"Hey." Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Bu iş sende." Avucumun üzerinde tembel daireler çizdi ve nazik vuruşlar gergin sinirlerimi yatıştırdı. Ottawa'ya olan yolculuğumuzun geri kalanında beni bırakmadı.

Son yedi gün boyunca müsait olduğumuz her anı birlikte geçirmiştik. Sadece finallere çalışmak ya da derse gitmek için ayrılarak mümkün olduğunca yakın bir şekilde sarılıp kaç dizi izlediğimizden emin değildim. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemeyerek kalan her saniyemizi değerlendirdik.

Jax'e doğru baktım, ağzında bir gülümseme vardı ve gözleri gururla parlıyordu. Bu anı başka biriyle paylaşmayı hayal bile edemezdim. Jax galibiyetlerimi sanki kendi galibiyetleriymiş gibi aynı enerjiyle kutluyordu.

Parlamento'nun yanındaki binaya yanaşı. Hayal kırıklığına uğradım, ofisim aslında orada olmayacaktı.

Kamyonetin orta konsoluna doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, parmaklarım saçlarına gömülürken onu sertçe kendime çektim. Hissettiğim her şeyi kelimeler olmadan ifade etmeye çalıştım. Göğsümün içinde büyüyen bir hafiflik vardı, yumuşak bir kehribar renginde parlayan, içimi ısıtan bir hafiflik. Umut.

Bir kez olsun umut varmış gibi hissettim ve bu sefer şansımı denemeye değerdi. Jax'in elleri boynumun iki yanına kaydı ve başparmakları çenemi hafifçe sıyırdı. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi hissedebiliyordum ve içimi bir sersemlik hissi kapladığında benimki de hemen onu takip etti. O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı, gözleri sessiz bir soruyla benimkileri ararken geniş gülümsemesi benimkilerle eşleşti.

"Bunu yapabiliriz Sid."

Omuzlarım nefesimle birlikte yükseldi, havayı ciğerlerimin dibine ittim ve sonra hepsini bıraktım. Sürekli var olan korkuyu ve bunun imkânsız olması gerektiğine dair tüm nedenleri bir kenara ittim ve aylardır söylemek için can attığım şeyi söyledim. O gece telefonda sorduğu andan beri. "Denemek istiyorum."

"Öyle mi?" Sesi tereddütlüydü ama başımı salladığımda, beni asla bırakmayacağına söz veren sahiplenici bir öpücük için kendine çekti.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı, ama üzüntü yerine umuttan geliyorlardı. Yıllardır hissetmeye cesaret edemediğim bir umut. "Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, programlar imkânsız olacak."

Avuçlarıyla yüzümü kavradı, başparmaklarını her iki yanağımda gezdirdi ve söz verdi: "Bunu başaracağız. Sadece benimle kal ve bunu başaracağız."

Sırıtişımı gizleyemeyerek alt dudağımı ısırdım ve o da inledi. Jax başparmağını alt dudağımda gezdirerek onu dişlerimin arasından kurtardı. "Böyle yapmaya devam edersen geç kalacaksın."

Saate baktım ve içimi bir panik kapladı. *Kahretsin*. Bu konuşmadan böyle ayrılmak istemediğim için onu bir öpücük için daha kendime çektim. "Bunu toplantımdan sonra çözeceğiz. Birlikte."

"Her zaman."

Bina en az bir düzine kat yüksekliğindeydi, tamamen çelik ve camdan yapılmıştı. Yansımamda düşük topuzumdan kaçan birkaç tutam saçımı düzelttim ve özel dikim çıplak blazer ceketimi ayarladım. Hafifçe dönerek buraya gelirken kırışıp kırışmadığımdan emin oldum. Camın arkasından bir hareket gözüme çarptı ve havam ciğerlerimde dondu. *Kahretsin!* Bu muhtemelen birinin ofis penceresiydi. Isı yüzüme hücum etti. Oradan çıkıp girişe doğru yöneldim.

Resepsiyonda güvenlik üniforması giymiş genç bir adam bana gülümseyerek dışarıda durduğum yeri işaret etti. Gözlerim irileşince kıkırdadı. "Camın arkasından geçen insanları net bir şekilde görebiliyorum. Merak etme, bu her zaman olur."

"Teşekkürler." Sıcak gülümsemesi sinirlerimi biraz yatıştırdı ama başlamak için pek de iyi bir yol değildi.

Bana bir rozet uzattı. "Dokuzuncu kat. Asansörler sağda."

Asansörde rakamların yanmasını izlerken seğirmemeye çalıştım. Profesör Carter'dan o tavsiyeyi alacak kişinin ben olacağımdan zaten yüzde doksan dokuz emindim, işte bu kadardı. Bu son engeldi. Ve Jax olmadan bunu başaramazdım.

Onu düşününce göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bunu gerçekten yapacaktık. Beni yanlış anlamayın, çok korkuyordum ama babamdan farklı olduğunu bana defalarca göstermişti. Sonunda bunu kendime itiraf ediyordum. Yılın büyük bir bölümünü yalnız geçireceğim için hâlâ rahat değildim ama o buna değerdı. Biz buna değerdik.

Asansörün sesi duyuldu ve beni sıcak bir şekilde gülümseyen, şık giyimli bir resepsiyon görevlisi karşıladı. "Merhaba, Bayan King?"

"Evet, Milletvekili Jones'u görmeye geldim." Yutkunarak, sesimdeki küçük titremeyi fark etmemesini umabilirdim. Nefesim kesildi, pencerelerden oluşan duvarı seyre daldım. Dekor modern ve minimaldi ama kumaşlar rahat görünmesini sağlıyordu. Derin bir nefes aldım. Masanın üzerindeki taze çiçeklerden hoş bir koku geliyordu.

Kırkly yaşlarının başında genç bir adam köşedeki ofisten çıktı ve bana gülümseyerek baktı. "Sidney, değil mi?" Sesi arkadaşçaydı ve rahat görünümüne uyum sağlıyordu.

"Merhaba." Elini sıkmak istedim ama elinde kahve olduğunu fark ettim. Onun yerine dünyanın en garip el sallamasını yaptım. Bu Parlamento üyesiydi.

ilk ayımı gölge olarak geçirdim. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, MP Jones."

Gülüp geçti. "Ben Brian. Burada çok fazla resmiyete uymamaya çalışıyoruz." Kendisini ofisine kadar takip etmemi işaret etti ve masasının arkasına oturdu.

Ofisinin duvardan duvara pencereleri devasa bir parka bakıyordu. Bakışlarımı takip etti. "Bir göz atmalısın. Ortada harika bir kahve arabası var." Elini uzattı ve ben de işaret parmağını takip ederek yolun hemen dışındaki kahve standına gittim.

"Teşekkürler. Mükemmel bir kahve her zaman işime yarayabilir." Biraz rahatlatarak masanın karşısına oturdum.

Bilgisayarına dokundu ve benim dosyam olması gereken şeyi çıkardı. "Buraya gelebildiğiniz için çok heyecanlıyım. Başvuranlar arasında en çok sen dikkatimi çektin." Bunun üzerine içimde bir heyecan kıvılcımı çaktı. Kıcıımı yırtıyordum ama içten içe bunun yeterli olup olmayacağından emin değildim. Derin bir nefes alarak heyecanımı belli etmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim. Stajyerlik için gerçekten minnettarım."

Ekrana tıkladı ve "Burada da lise birincisi olduğunuz ve üniversitede de aynı başarıyı göstermeyi hedeflediğiniz yazıyor" dedi. *Tık, tık, tık.* "Son iki mülakatınızdan yüksek puan almışsınız." Ekranından döndü ve doğrudan bana baktı. "Açık konuşacağım. İş kriterlerini geçtiniz. Bu daha çok bize nasıl uyum sağlayacağınızı görmek için yapılan bir kişilik testiydi. Mükemmelliğe ulaşmaya inanıyoruz ama aynı zamanda bir aile olarak çalışıyoruz. Birbirimize destek olur ve birbirimizi yükseltiriz. Bu size iyi geliyor mu?"

Kulağa ne kadar hoş geldiğini bilmiyordu.

"Evet, kulağa harika geliyor." Sesim neredeyse gıcırtılı bir şekilde yükseldi.

"Politikaya atılmak istemenizin nedeni nedir?" diye sordu, röportajcı moduna geçerek ama yine de sesini rahat tutarak.

"Küçüklüğümde beri siyasetin içinde olmak istediğimi biliyordum. Annem vefat etmeden önce bu onun hayaliydi ve o zamandan beri bu hayalin peşini hiç bırakmadım."

Bana başsağlığı diledi ama ben ona el salladım, buna çoktan ihtiyacım kalmamıştı. "Bir fark yaratmak istiyorum. Seyirci olmak yerine değişimin bir parçası olmak istiyorum."

Ben saçmalamayı bıraktığımda Brian'ın gülümsemesi genişledi. "Tam da duymak istediğim şey. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çıkarken şu kahvelerden bir tane almayı unutma."

"Bu kadar mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, senin yetenekli olduğunu zaten biliyorduk. Bu son adım sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için bir kontroldü. Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın. Takıma hoş geldin."

Sırıtişım o kadar genişti ki yanaklarımı acıtıyordu.

Yaptım işte. "Samantha çıkarken seninle ilgilenecek.

Teşekkürler.

geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Hayır, teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!" Çaresizce kendimi dizginlemeye çalışarak kapıdan içeri süzıldüm ve Samantha'nın masasına doğru yürüdüm.

"Tebriklerin sıraya girdiğini duydum. Ekibe hoş geldiniz." Bana doğru içten bir gülümseme gönderdi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde e-posta yoluyla bir işe alım paketi alacaksınız..." Bana kartvizitini uzattı. "Eğer

yardıma ihtiyacınız olursa

Kendinizi şehre yerleştirin, beni arayın, ben de size yardımcı olayım. Yeni çalışanların genellikle yakın oldukları için kalmayı tercih ettikleri konutların bir listesi var, bunlardan biri de caddenin yukarısındaki Pavilion." Kartı ters çevirdi. "Bu web sitesine girerseniz, burada çalışanlar tarafından oluşturulan bir kayıt defteri bulacaksınız. Favori restoranlar, en iyi sinema salonu, kuaför önerileri. Herkes yeni bir yere taşınmanın zor olduğunu bilir, bu yüzden yıllar boyunca yolunuzu kolaylaştırmak için bu veri tabanını bir araya getirdik."

Nefesim kesildi. Vay canına. Bilen gözlerle bana baktı. "Aileye hoş geldin. Birkaç hafta sonra görüşürüz." Sesi neşeliydi ve beni asansöre kadar takip etti.

Şaşkına dönmüştüm. Burada olmak çılgınca ve inanılmaz bir duyguydu. Telefonumu kaptım, Jax'e ve heyecanlı bir maymunun GIF'iyle yanıt veren Mia'ya hızlı birer mesaj gönderdim. Telefonum elimde onun cevabını bekledim ama asansörün kapısı açıldığında telefonumu ceketimin cebine soktum.

Jax'i beklemek için parka doğru yola çıktım. Menajeri şehirdeydi, Ottawa Senatörleri'ndeki bir oyuncuyla çalışıyordu ve Jax hızlı bir toplantı ayarlamayı başarmıştı. Onun görüşmesi kısa sürecekti ama ikimiz de benimkinin bu kadar hızlı olacağını beklemiyorduk. Hâlâ heyecan içindeydim ve kahve arabasına doğru yürürken dans etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Büyük boy kahve lütfen." Görevliye paramı uzattım, kremamı ve şekerimi eklemek için masaya gittim. İlk yudumda dudaklarımdan bir inilti döküldü. MP Jones, nam-ı diğer Brian, bu kahvenin ne kadar harika olduğu konusunda şaka yapmıyordu.

Yol boyunca sıralanmış banklardan birine oturdum ve yeni ofis binama baktım. Parkın üzerinde yükseliyor, ışığı parıldıyordu. Saate baktım. Jax beni bırakalı bir saatten biraz az olmuştu. Saat oldukça erkendi ve bölge taksilere atlayan, koşu yapan ya da patikada bisiklete binen insanlarla doluydu. Park, baharın sıcaklığından yararlanan ailelerle doluydu. Bu konuda büyülu bir şey vardı. Neredeyse hayattan zevk alıyordum.

Gelen giden insanları izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Etrafta koşuşturan çocuklar, satranç oynayan yaşlı adamlar ve yolda yürüyen çiftler Jax'in burada benimle birlikte olduğunu hayal etmemi sağladı. Bu arada, o neredeydi? Ondan hâlâ haber alamamıştım ve beni bırakmasının üzerinden iki saat geçmişti. Bu da beni almak için yarım saat geç kaldığı anlamına geliyordu. Hangi cehennemdeydi? Ensemde bir endişe kaşıntısı belirdi. Ona hızlıca bir mesaj daha gönderip ne olduğunu sordum.

Beş dakika daha bana geri dönmeyince onu aradım. Sesli mesajını alana kadar telefon çaldı. Kapattım, tekrar denedim. Hâlâ cevap vermiyordu. Daha önce hiç cevap vermemişti.

Kaşlarım çatıldı ve sinirlerim midemde yuvarlandı. Derin bir nefes çektim, büyüyen paniği yatıştırmak için ciğerlerimi doldurdum.

Derin nefes... Bir.

Derin nefes... İki.

Derin nefes al... Üç.

Hastanede annemin ölüm haberiyle uyandığım anılar

Ölüm Snuck onların yol aracılığıyla
benim Zihin, ve

Dehşet içimi kemiriyordu. Onları iterek, onu tekrar aramadan önce on beş dakika daha bekledim. Beni bıraktığından beri iki buçuk saat geçmişti, planladığımdan bir saat sonra.

Bu sefer paniğin dışlarını içime geçirmesine engel olamadım. Burada olmalıydı. En azından şimdiye kadar geri aramış olmalıydı. Umutsuzluk hissiyle sinirli bir hırıltı çıkardım.

Tamam, sakin ol. O ünlüydü. Bir şey olursa haberlere çıkardı. Tüm büyük haber sitelerini hızlıca taradım ama ondan bahseden hiçbir şey yoktu. Twitter'ı açıp onun etiketini aradım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Jax'in daha on dakika önce bir verandada takılırken, Selena Patronne ve tanımadığım iki kişiye yakın dururken çekilmiş fotoğraf üstüne fotoğraf. Gülümsediği, kahkaha attığı, hayranlarıyla fotoğraf çektiği fotoğraflar.

Parmaklarım titredi ve saniyeler önce içimi yakan paniğin yerini, mideme bir taş gibi oturan boş bir hayal kırıklığı hissi alırken telefonumu tutmayı kaybettim. Gözlerimi hızla kırıştırdım, ağlamayı reddediyordum. Onun bir şekilde farklı olacağına inanmak benim hatamdı. Beni arayıp haber veremeyecek kadar dikkatinin dağılmasına neden olan bu fotoğraflarda her ne oluyorsa ondan daha önemli olacağıma inanmak benim hatamdı. Parkta gülümseyen yüzlere, oynayan çocuklara, mutlu çiftlere bakarken öfke damarlarımda buz kesti. Duvarlarımı yavaş yavaş, tuğla tuğla yeniden ördüm ve beni hatırlamasını bekledim.

OTUZ İKİ JAX

SID'e baktım ama o hâlâ pencereye doğru dönmüştü. Tüm vücudu benden uzağa doğru bükülmüştü.

Berbat ettim.

Acentemin ofisinde telefonumu kontrol ettiğimde, ne kadar zaman geçtiğine inanamadım. Sanki iki saat değil de birkaç dakika geçmiş gibiydi. Tüm mesajlarını ve cevapsız aramalarını gördüğümde, önsezi duygusu üzerime bir ağırlık gibi oturdu. Hemen onu aradım, zil sesini dinledim, cevap verdiğinde içimi bir endişe kapladı. *"Çok üzgünüm Sid. Hemen geliyorum."* Sonunda derin bir nefes aldığını duyana kadar sessizlik havayı doldurdu.

"Tamam, yakında görüşürüz."

Sidney'in sesi yanlışı geliyordu, çok sert, çok kırılmalı. Normalde bana verdiği şımarık tondan eser yoktu. Onu kucağıma aldığım da perişan haldeydim. Elimi kaç kez saçlarımın arasında gezdirdiğim için saçlarım diken diken olmuştu ama o bana küçük bir gülümseme vererek kamyonete bindi. Mülakatını sordum ve nasıl geçtiği konusunda gerçekten heyecanlı görünüyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı söylediğimde çok anlayışlı davrandı. Fazla anlayışlı. *Hay sikeyim.*

Bakışlarını karşılamaya çalıştım ama o yüzünü pencereye çevirdi. Yorgun görünüyordu ve evime dönmek için arabayı daha hızlı sürdüm. Bu gece ona tapacaktım. Nasıl söyleyeceğimi bulamadığım her şeyi ona hissettirecektim.

Evin önüne geldiğimizde arabadan ilk inen o oldu ama beni bekledi. Gözleri benimkilerle buluşmadı ve nefesim göğsümde daraldı. Elini uzattı ve ben de onu odama kadar takip ettim. Sid yatağa oturmadı. Onun yerine önümde durdu ve başını göğsüme yasladı. Kollarımda titriyordu ve ben de onları daha sıkı sıkarak bizi bir arada tutmaya çalıştım. "Ben buradayım Sidney. Konuş benimle."

Elimi yanağında gezdirdim ve yüzünü hafifçe yukarı kaldırdım.

"Ben..." Nefesi kesildi. "Yapamam... Bunu yapmaya devam edemem." Omuzlarını dikleştirip geriye doğru itti ve yüzünde sert bir ifade belirdi. "İşte bu yüzden dönem sonunda bitireceğimize söz verdik."

Ondan bir adım geri çekildim. "Birincisi, ben hiçbir şeye söz vermedim, özellikle de buna. İkincisi, hâlâ vaktimiz var. Söylediğin gibi hissediyorsan, kalan tüm zamanımızı birlikte geçirmek istersin diye düşünüyorum. Ben kesinlikle böyle hissediyorum."

Göğsüm kendi içinde parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Ellerimle kollarını hafifçe çevrelerken sesim bir yalvarışa dönüştü. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ne yapabileceğimi söyle. Yapacağım Sid. Yapacağım amına koyayım."

Bunun gerçek olduğunu biliyordum. O sadece korkmuştu. Bizimle ilgili her şey bunaltıcıydı ama buna değerci.

Derin bir nefes aldı ve sessizce saydığını belli belirsiz görebiliyordum. Geri adım atmadan önce bir, iki, üç. Ellerim tereddüt etti ama gitmesine izin verdiler.

Avuçlarını yüzüne sürterek saçlarını topuzundan çıkardı ve gözlerinde yaşlarla bana baktı. Sesinde çaresiz bir öfke vardı. "Ben tam bir aptalım. Bunun olacağını biliyordum." Sözleri bir hıçkırıkla kesildi.

"Sid, özür dilerim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir daha olmayacak."

Güldü ama bunda komik bir şey yoktu. "Jax, bunun olacağını biliyordum, tıpkı tekrar olacağını bildiğim gibi. Bunu yapamam."

Panik ciğerlerimdeki havayı dondurdu ve nefes almakta zorlandım, kelimelerim boğuk boğuk çıkıyordu. "Olmayacak. Söz veriyorum olmayacak. Seni almayı unuttuğum için çok özür dilerim ama söz veriyorum bir daha olmayacak."

Burnunu çekti ve kısa bir an için her şeyin yolunda olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini söyleyeceğini sandım ama sonra söylediği şey beni mahvetti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve dudakları titredi. "Beş numarayı kırdın. Onu bir daha asla bir araya getiremeyeceğim milyonlarca küçük parçaya ayırdın."

Göğsümden vurulmuş bir tüfek gibiydi, kalbimden vücuduma yayılan bir acı gönderdi ve sözlerini işlerken ciğerlerim çöktü. Beni seviyordu. Beni seviyordu. "Bunu düzeltebilirim."

"Düzeltmek sana düşmez. Bu güçle üstesinden gelebileceğimiz bir şey değil. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Düşündüm ki..."

Kalbim onun sözlerine takılıyor, değiştirmesini umuyordum. "Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm... ama yapamıyorum."

Her Sebep I olabilir düşünmek. o Bu oldu Aptalca şeyler aklıma geldi. Bir kerelikti, bir daha unutmuyacaktım, daha iyisini yapacaktım. Ama sonra elini kaldırarak yavaşça bir adım daha attı ve ben de karşılık vermemek için kendimi tuttum. "Bu yeterli olmayacak, Jax.

Hayatın bir sürü şeyle dolu olacak. harika şeyler ama yaşamak istediğim hayat bu değil."

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım, anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Bunların hepsini ben de istiyorum. Bunu başarabiliriz. Deneyeceğini söylemiştin." Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Anlamıyor musun? Sen zaten... sen... benim tenimin içindesin. Göğsümün içindesin. Ciğerlerimin içindesin. Kemiklerimin, kalbimin, ruhumun derinliklerinde. Seni seviyorum Sidney."

Yüzünde ıstırap parladı. "Ya gitmen gerekiyorsa? Ya bu bir aşk hikâyesi değil de bir trajediye?"

"Seni terk etmiyorum. Boston'a gidiyorum ama hiçbir yere gitmiyorum. Bunu bitirmeye çalışan sensin."

Gözleri benimkilerle buluştu. Gözyaşları birikmiş, dökülmeye hazırdı ama omuzları kararlılıkla dikilmişti. "Bu işin yürümesi için gereken tavizleri veremeyeceğim. Geleceğimde bazı şeylere ihtiyacım var ve bunlardan biri de eve dönebileceğim biri. Sezon boyunca yok olmanı sorun etmeyecek pek çok kadın var ama ben perişan olurum."

Ellerini saklamak için birbirine kenetledi, titriyordu. "Sevdiğin şeyi yaptığın için kendini suçlu hissetmenin nedeni ben olmayacağım." Çenesi sıkıştı ve daha o söylemeden ne olacağını biliyordum. "Bu iş bitti. Biz bittik. Bunun temiz bir ara olmasını istiyorum. Sadece Profesör

Carter'ın final sınavı var.

ve ikimiz de buna hazır olduğumuzu biliyoruz. Özür dilerim. Bunun bitmesini istiyorum."

Sözleri kafamın içinde titreşti. Bu doğru değildi. Böyle bir şey olamazdı. Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Hareket etmedi ama bana doğru da eğilmedi.

"Burada seninle mi yoksa ekibimle mi olacağıma karar vermek için kalbimi parçalıyorum." Onu duvara yasladım. "İkisine birden sahip olamam ve birinden vazgeçme fikri beni mahvediyor." Yüzünün kenarlarını kavrayarak aç bir öpücükle ağzını yakaladım. Nefesimi emerek geri çekildim ve acıyla nefes almaya çalıştım. "Kahretsin Sidney, neden? Neden sadece bir şans veremiyoruz? Neden ya hep ya hiç olmak zorunda? Bunu kabul edemem. Kalbim bana izin vermiyor." Parmaklarım onun teninde titriyordu, dünya etrafımda parçalanıyordu. Başka tarafa bakmadım.

Ama o verdi. "Bu senin kararın değil, Jax. Benim kararım. Oyun ve benim aramda bir seçim yapmana gerek yok. Sadece gitmeme izin vermelisin." Sesindeki çatlak kalbimi delip geçti.

Ellerimi kollarından aşağı kaydırdım ve parmaklarımı bir birbirine geçirdim. Alnımı onunkine yaslamak için eğdim ve titrek nefesler aldım. Her nefes alışımında göğsüme bir hançer saplanıyormuş gibi hissediyordum. *Beni terk ediyor.* Çaresizce başka bir seçenek aradım, bu geceyi tersine çevirip hiç olmamış gibi davranabileceğimiz bir yol. Bir şekilde onu hayatımda tutmalıydım. Sonunda mutluluğa ulaşma hissini korumalıyım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve belki de son kez onun narenciye kokusunu içime çektim.

parmaklarını sıkıca kavradım ve ona yalvardım. "Benimle gel."

Gözlerinde kalbinin kırıldığını görebiliyordum ve ellerini serbest bırakarak başparmaklarımla gözyaşlarını sildim, yüzünü nazikçe kavradım.

"Lütfen..." Sesim çatallaştı.

Sid kaskatı kesildi, omuzları titredi ve derin, hıçkırıklı nefesler alırken onu sakinleştirmeye çalışarak yüzünün yan tarafını öptüm. Kalbi bana çarpıyordu ve o kadar büyük bir ıstırapla bakıyordu ki onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Sahip olduğumuz şeyin ne kadar olağanüstü olduğunu biliyordu. Bu ayrılık özel bir işkence olacaktı ama bu onun kollarımda kendini çelikleştirir gibi doğrulmasına engel olmadı.

Parmakları yüzümde geziniyor, başparmakları kaşlarımı düzeltiyor, parmak eklemleri dudaklarımda geziniyordu. Ben de aynısını ona yaparken bakışları her ayrıntıyı yakaladı. Çillerinin desenlerini, gözlerinin mükemmel yeşil tonunu, dudaklarının hafif şişkinliğini ezberledim. Tekrar ona baktım ve ne olacağını görebiliyordum. Bu sefer bundan kaçmama izin vermeyecekti. Artık uzatma ya da merhamet yoktu.

"Bu bir hataydı-"

Yok artık. Ağzımı onunkine çarparak sözlerini kestim. "İster bir ömür ister bir an olsun, aramızdakinin bir saniyesi bile hata olamaz. Aşk an be an yaşanır. Ne kadar uzun süre birlikte olacağınıza bağlı değildir ve ben seni seviyorum Sidney. Canım çok yanacak ama buna değecek."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve öpücüğünde kaybolmaya çalıştım, gelecek olan her şeyi yıkadım - onun olduğu her şeyi hissetmek istedim - asla durmak istemedim. Beni öfkeyle keskin ısırıklar ve ısırıklarla öperken onu duvara doğru kaydırđım. Beni kendine çekerken parmakları saçlarıma gömüldü ve umutsuzca gömleğime uzanarak onu başımın üzerinden yukarı çekti. Öpüşmelerimiz çılgıncaydı, durduğumuzda sonsuza dek biteceğini biliyorduk. Bu düşünce beni durdurdu ve damarlarıma buz parçaları gönderdi. Bitecekti. Bitiyordu.

Titrek bir nefes aldım ve geri çekilerek gömleğini düzelttim. Bizi ayırmasına engel olamayacağımı fark etmek göğsüme işledi. Gidip harika biri olacaktı ve bir gün, her zaman yolda olmayan mükemmel adamıyla tanışacaktı ve 2,5 çocuklarına sahip olacaklar ve banliyödeki evlerinde yaşayacaklardı ve bunu ondan alamazdım. O mutlu olmayı hak ediyordu, bu beni yıksa bile.

Başını ellerimin arasına alarak başparmaklarımla gözyaşlarını sildim ve gözlerinde başka bir yol olup olmadığını aradım. Bana baktı, benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu. Onu bırakmam gerekiyordu. Mutlu olmasına izin vermem için bana yalvarıyordu. Düzenli bir nefes aldım. "Tamam, Sidney. Tamam." Sesim çatallaştı ama gerisini getirebildim. "İhtiyacın olan buysa, sana baskı yapmayacağım ama fikrini değiştirmek için her şeyi yapacağımı bil."

Benden uzaklaşırken gözyaşları yüzünden akıyordu, döndü ve merdivenlerden aşağı koştu, neredeyse dibe takılıyordu. Onu sabitlemeye çalışarak arkasından yaklaştım ama o çoktan kapıyı ardına kadar açmış ve hızla dışarı çıkmıştı.

Onu görüşüm bulanıklaştıkça gözlerimin arkası tanıdık bir yanmayla doldu.

Kendini arabasına çarptı, tam o sırada ondan bir hıçkırık duydum ve takip etmemek için saçlarımı çektim. İsteddiği şey buydu. Onun istediğini yapıyordum ama onu böyle görmek beni öldürüyordu. Direksiyonun üzerine yığıldı ve omuzları titredi. Onun acısı benimkinin bir yankısıydı.

Buna katlanamazdım. Sürücü tarafındaki kapıyı açtım ve gözleri benimkilere kayd, çektiğim acı bana yansıdı. İçinden bir hıçkırık daha yükselirken hıçkırdı.

"Şşşt, sorun yok, güzelim. Shh, şimdi. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum her şey yoluna girecek," diye fısıldamaya devam ettim, bir kolumu nazikçe bacaklarının altına, diğerini de arkasına koydum.

Onu arabadan çıkardım, kapıyı kapattım ve sırtımı arabanın yan tarafına dayadım. Yere oturana kadar aşağı kaydım, kucağımda onunla birlikte arabaya yaslandım.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Başının üstünü öptüm. Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim, beni mi yoksa kendini mi? Nefes alış veriş sakınleşene kadar parmaklarımla sırtını hafifçe okşadım. "Biliyorum."

Tekrar konuşabilmem uzun zaman aldı, sesim kalın çıkıyordu. "Ya bırakırsam? Boston'a gitmezsem."

Sanki sözlerim ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi içinden bir ürperti geçti. "Aşk böyle yürümez. Özel bir şeyi alıp mahvetmeden önce birbirimizin gitmesine izin vermeliyiz."

Haklıydı ama çok üzgün görünüyordu, sanki istediği her şey birbiriyle çelişiyormuş gibiydi. İçime çektim

nefes aldım ve istemediğim ama onun duyması gerektiğini bildiğim sözleri söyledim. "Kendi seçimini yapman sorun değil."

Bana doğru eğildi, parmakları gömleğimin içine kıvrıldı. "Herkes benim bir aptal olduğumu düşünecek. Ben de gülünç olduğumu düşünüyorum."

"Gülünç değilsin." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Gözlerimdeki gerçeği okuyabilmesi için başını geriye doğru eğdim. "Uzun mesafe yapmak istemiyorsun. Bu anlaşılabilir bir hayat kararı. Önünde kendi hayallerin ve parlak bir kariyerin var." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve sesimi samimiyetle doldurmaya çalıştım. "Sen harika şeyler için yaratılmışsın. Senatoyu fethedeceksin. Dikkatli olmaları gerekiyor çünkü sen kendi başına bir güçsün. Hayallerinin peşinden gitmek aptallık değil ve kimsenin sana öyle olduğunu söylemesine izin verme."

Parmaklarımla saçlarını okşadım ve parmaklarımın arasından kayıp gidişini izledim. "Boston'a taşındığım için saçmaladığımı düşünmüyor musun?"

Kadından bir kahkaha yükseldi. "Çünkü ünlü olacaksın!" Gözlerinde öfke parladı. "Herkes senin gibi olmak istiyor. Tabii ki hayallerinin peşinden gitmelisin. Kalırsan aptallık etmiş olursun."

Başımı salladım ve "Yani ne için haklıydım? Para için mi? Şöhret mi? Bunlar benim seçimimi seninkinden daha iyi yapmaz. Farklı yollarda olduğumuzu hep biliyorduk, sadece bunu kabul etmek istemiyordum. Sana gerçekten sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilmek için biraz rol yapmam gerekiyordu."

Kafa derim acı içinde bağırana kadar saçlarımı sertçe çektim. *Kahretsin, keşke kalabilseydim. Keşke seni tutabilseydim.*

Bir yarım saat daha oturduk ve ben onun hissini hafızama kazımaya çalıştım, böylece çaresiz kaldığımda onu ortaya çıkarıp kendime karşı hissedebilecektim. Sidney gözlerimin içine baktı ama ben çoktan ona bakmaya başlamıştım. Kollarımdan kaydı ve ayağa kalkmak için kendini itti.

"Rüyalara o zaman." Kelimeleri söylerken ağzı hafifçe titredi ama kendini tuttu. Tek yapabildiğim ona başımı sallamak oldu. Konuşmaya cesaret edemedim. Kapısının önünden çekildim ve o gittikten sonra uzun süre onu izledim.

Yatağıma yığıldığımda içimi tanıdık bir acı doldurdu. Marcus öldükten sonra, başka hiç kimsenin bana böyle hissettirebileceğini düşünmemiştim. Telefonum çaldı ama susturdum. Konuşmak istediğim tek kişi az önce hayatımdan çıkıp gitmişti.

OTUZ ÜÇ SIDNEY

Yatağıma uzandım ve tavana bakarak bu geceyi kafamda yeniden canlandırdım. Her nefesi almakta zorlanırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sanki göğsümün etrafında bir bant gerilmişti ve her nefes verişimde biraz daha daralıyordu. Beni unutmuştu. Tıpkı babamın söylediği gibi. Tıpkı yapacağını *bildiğim* gibi. Burnumu çektim ve gözyaşlarımı sildim ama anlamsızdı. Saatlerdir durmamışlardı.

Onun farklı olduğunu sanmıştım. Farklı olduğumuzu sanmıştım ama değilmişiz. Aşkın yeterli olmadığını zaten biliyordum. Yaşam tarzının rekabet edilemeyecek kadar baştan çıkarıcı olduğunu. Kendi babam benim yerime onu seçti. Acı kaburgalarımın arasını kesti ve nefesim kesilene kadar bir bıçak gibi büktü.

Onun farklı olduğunu sanıyordum.

Beni kucağında tutarken kolları titriyordu ve bana yenilmiş bir şekilde bakıyordu. Kalbim her şeyi geri almam için çılgılık atıyordu. Yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söyleseydim ve onunla birkaç saat daha birlikte olabilseydik.

Ama iyi değildi, asla işe yaramayacaktı. İkimiz de bu ilişkinin imkansızlıkları hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk.

birlikte olmak. Profesyonel bir hokey oyuncusuyla birlikte olmak bir şeydi; farklı şehirlerde yaşamak bambaşka bir şeydi. Sezon boyunca sadece birkaç gün izin alabiliyordu. En azından birbirimize yakın yerlerde yaşasaydık, sabahları ya da akşamları evlerinde oynadıklarında birbirimizi görebilirdik.

Eğer bitirmeseydim, benden daha da uzaklaşmasını izleyecek, hiçbir şey kalmayana kadar sürüncemede bıraktıkça kalbimin saat saat kırıldığını hissedecektim. Bu şekilde bitirmek daha iyiydi.

O zaman neden bu kadar acıyor?

Kapımın hafifçe çalınmasıyla doğrulup kapıma doğru döndüm. Mia kafasını içeri attı.

"Bu gece evde olmanı beklemiyordum." Sırılsıklam yüzüme bir kez baktı ve gelip yanıma oturdu. "Ah, tatlım. İyi misin?"

Titreyen bir nefes çektim ve sesimdeki yalpalamaya karşı savaştım. "Hayır."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı ama onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Güçlü olmak için çok çalışmışım. Ama gerçek şu ki kırılmışım ve tekrar bir araya gelebileceğimden emin değildim.

"Ben bitirdim."

Ben sakinleştirici nefesler almaya çalışırken Mia beni kollarına çekip sırtımı ovmadan önce sertleşti. "Bana neler olduğunu anlat."

Onu neden bekleyemediğimi anlayan birkaç kişiden biriydi.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve menajeriyle takıldı. Beni almaya iki saat geç geldi."

"Pislik."

Kıkırdadım, ses gözyaşlarımla ıslanmıştı. "Hayır, değil. Sadece *öyle*." Gözyaşlarım daha da şiddetlenirken kelimeler boğazımda düğümlendi. Kendimi bununla başa çıkabileceğime inandırmıştım ama parçalanıyordum. "Bana beni sevdiğini söyledi ve ben de ona inanıyorum."

Mia konuşmadı, duygularımı ona anlatmama izin verdi. "Düşündüm ki belki-" Havayı içime çektim. "-belki farklı olabiliriz, ama aynı olacak."

"Onu seninle gördükten sonra buna inandığımdan emin değilim. Senin için deli oluyor."

Kendimi toparlamaya çalışırken sırtım dikleşti ama çenem sıkılı olsa bile ağzım titriyordu. "Böyle bir niyeti olmadığını biliyorum ama babam bana oyuncuların birini oyunu sevdikleri kadar sevmelerinin ne kadar imkânsız olduğunu öğretti. Sadece bir süreliğine unutmama izin verdim."

Kolumu elimin üzerine çekerek gözlerimi sildim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu bize yapamam. Anlıyor musun? Yarısını kabul edemem. İkimiz de her şeyi hak ediyoruz."

Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bunun yerine kendimi seçiyorum. Ödün verecek kadar önemli olduğuma inanmam gerekiyor ve profesyonel bir sporcunun kaprislerine göre yaşarsam bu mümkün değil." Bir sonraki nefesimde burnumu çektim. "Keşke bu kadar büyük bir kayıp olmasaydı. Neden benim düşündüğüm gibi bir pislik olarak kalamadı? Neden beni bu kadar haksız çıkarmak zorundaydı?"

Mia dikkatim tekrar ona dönene kadar bekledi. "Mutluluk için bazı tavizler vermende sorun yok Sidney. Hayat asla siyah ve beyaz değildir. Kariyerin yüzünden onun gitmesine izin vermiyorsun. Gitmesine izin veriyorsun çünkü korkuyorsun."

Korkmuyordum, dehşete kapılmıştım. Bu düşünceyle yüzleşmeye hazır olmadığım için şöyle cevap verdim: "Bu işin yürümesi için fedakârlık yapan tek kişi ben olamam. Her zaman yalnız hissetmeyi reddediyorum. Bir gün biri gelecek ve benimle birlikte *olacak*. Bir gün birisi kendi hayatını benimkine uyduracak ya da tam tersi olacak. Buna inanmak zorundayım." Bunu söylerken bile bir daha asla böyle bir şeye sahip olamayacağımı biliyordum. Jax'le yaşadıklarımız hayatta bir kez yaşanırdı.

Beni kollarıyla sardı ve televizyonu açtı. "Bazen yollar ayrılır, ama bu onları yürümemeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Sesim çatallaşarak söyledim.

Bana, ona daha yakından bakmamı sağlayan titrek bir gülümseme verdi. Gözleri çökük ve şişti. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. "Son birkaç ayda hata yapan tek kişi sen değilsin. Ben de ateşe çok yaklaştım ve yandım."

"Alex'le mi demek istiyorsun?" Başını salladı. "Partide gördüğüm mor gözü böyle mi oldu?"

Buna güldü ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Hem Alex'e hem de River'a aşık olmak gibi bir hata yapmış olabilirim."

"Oh, kahretsin." Bunu anlaması bir saniye sürdü.

"Aynen öyle," diye burnunu çekti, ama yüzündeki ifade hiç değişmedi. "Aralarına girmek adil değildi. Aralarına girmek *istemedim*. Sadece nasıl hissettiğime engel olamadım." Gözleri anlamak için bana baktı.

Anladığından emin olmak için ellerimi önümde havaya kaldırdım. "Seni yargılamam konusunda endişelenme. Kalbinin her şeyi berbat etmesine izin vermenin kraliçesiyim."

"Bitirmek zorundaydım. River Alex'i suçladı. Tam bir karmaşaydı."

Kendimi toparlayıp ayağa kalkmadan önce birkaç dakika ona sarıldım. "Bir saniye."

Mutfağa gidip iki bira aldım ve ikisinin de kapağını açıp birini ona uzattım. "Siktir et onları. Başarılı kadınlar olmaya içelim. Hiçbir erkek bizi tutamaz." Kelimelerin tadı dilimde ekşimişti ama yine de onları dışarı ittim.

"Siktir et onları!" diye bağırdı ve şişesini benimkiyle tokuşturdu.

OTUZ DÖRT BİR HAFTA SONRA

SIDNEY

JAX gümüş bavulunun üzerine oturmuş, etrafındaki karmaşadan tamamen habersiz bir şekilde saçlarını çekiştiriyordu. Yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydım ama normalden daha solgundu ve üzerinde iki günlük kıyafetler varmış gibi görünüyordu. Ortaya çıkardığı görüntü kalbimi sızlattı ve umutsuzca koşmak istedim ama ayaklarım yere basmaya devam etti, bedenim sokağın karşısındaki evin arkasına saklandı. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyor, bunun onu son görüşüm olacağını biliyor ve bu düşünceyle göğsüm yanıyordu. Hıçkırıklarımı yuttum ve gözyaşlarımı kollarımın ucuyla hızla sildim.

Bahçede tam bir kaos vardı. Takım arkadaşları eve girip çıkıyor, çocukların eşyalarını bir kamyonete taşıyorlardı. Dördü birlikte bahar kampına gidiyordu.

"Burada ne yapıyorsun Sid?" Alex'in sert sesi arkamdan geldi ve ağzımdan bir gıcırta kaçarak bir karış havaya sıçradım.

"Tanrım, Alex. Ödümü kopardın." Elim göğsümden çıkmaya çalışan kalbime gitti.

Jax'e doğru başını salladı. "Git konuş onunla. Seni görmek isteyecektir. Geldiğini bilsin."

"Yapamam." Sesim kelimelere takıldı. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

Omuzlarımı geriye çektim ve yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdim. "Her neyse, artık sadece bir hayranınızım. Uzaktan takip ediyor olacağım."

Alex başını salladı, elleri omuzlarıma indi ve beni sarstı. Sesi alçak ve ciddiydi. "Asla *sadece bir hayran* olamazsın. Asla. Bunu bilmen gerek. O sana her şeyi verir."

Alex geri adım attı, yüzündeki küçük gülümseme anın yoğunluğunu kırdı. "Şimdi, Mia nerede? Sanırım seninle geldi." Alex'in gözleri Mia'nın saklandığı yeri bulmak için ara sokakta dolaştı.

Sesime hüznün doldu, onun bir parçasını kırdığımı biliyordum. "O gelmedi."

Mia hazırlanışımı izlemiş ama yanlarına gitmeyi reddetmişti.

Alex'in gülümsemesi bozuldu ve başını salladı, bana bakarken derin bir nefes aldı, kahvesini duvara fırlatmadan önce bir, iki kez başını salladı, vücudu kaskatı kesilmişti. Spreyin etkisiyle geri sıçradım ve Alex sanki orada olduğumu unutmuş gibi şok olmuş bir halde bana baktı.

"Kahretsin, özür dilerim." Son bir kez etrafına bakındı, sonra bana sarılarak ayaklarımı yerden kesti. "Umarım bu bir veda değildir ama sonra görüşürüz."

Evine doğru yola çıktı ve ben son bir kez Jax'i aradım ama o gitmişti. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve

ellerim iki yanımda kıvrılmıştı. Kelimeleri son bir kez söyledim. "Seni seviyorum."

Arkamı döndüğümde, görebileceğim rüyaya dönüp bakmadım.

OTUZ BEŞ İKİ HAFTA SONRA JAX

Pakı şutladım ve kalecinin bacaklarının arasından kayışını izledim ve kalabalık galibiyet golüyle patladı. Boston'un ilk forveti Erikson kaskımın tepesine vurdu. "İyi iş, evlat."

Gurur göğsümü doldurdu ve orada olmayacağını bildiğim birini aramak için pistin etrafına bakındım. Acı kalbimden yayılıyordu ve onu bastırmak zorundaydım. İlişkimizi bitirdiğinden beri onunla ilgili her şeyi gömmüş, kendimi parçalanmaktan korumak için buzdan bir duvar ör m ü ş t ü m .

Soyunma odasında herkes durmadan konuşuyordu. Karanlık ruh halimi kendime saklamaya çalıştım ama kutlamadaki yaşamı emdiğimi söyleyebilirdim. Çabucak üstümü değiştirdim ve çocuklarla paylaştığım yere geri döndüm. Eski evimizden pek de farklı değildi.

"Hey, dostum." Lucas benden önce eve gelmiş ve telefonuyla fısıldaşmaya başlamıştı bile. "Ben de seni seviyorum. Gelecek hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bize bir otel ayırttım."

Maçtan sonra Sid'i arayıp ona her şeyi anlattığımı hayal ettiğimde içimde keskin bir acı hissettim. Ne halt etmeye

bir şans vermez miydi? Bir şansı hak etmişim. Yürütebilirdik.

Lucas telefonu kapatıp bana doğru döndü. "Dinle dostum, kendi işini yaptığını ve kimsenin fikrini almak istemediğini biliyorum ama Sidney'le aranızdaki şu şey. Gerçektir. Ona benim Piper'a baktığım gibi baktın."

"Ayrıldı." Sesime karışan hayal kırıklığı hırıltısına engel olamadım.

"Evet, ama farklı bir şey yaptın mı? Onun seni beklemek istememesine çok takılıyorsun ama onun için fedakârlık yapmayı hiç düşündün mü?"

"Takımdan ayrılmak gibi mi? Gerçekten ya hep ya hiç olmak zorunda mı?"

"Hayır dostum, takımı bırakmaktan bahsetmiyorum." Sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını salladı. "Ona önemli olduğunu, bunun sadece senin kariyerinle ilgili olmadığını göster. O her zaman önce gelecek." Öfkeyle elini saçlarının arasından geçirdi. "Dinle dostum, bu kızlar çok büyük fedakârlıklar yapıyor. İşimiz baştan çıkarıcı şeylerle dolu olsa bile bize güvenmek zorundalar. Kelimenin tam anlamıyla yüreklerini ortaya koyuyorlar ve sen de onu ezmeyeceğine inanması için ona herhangi bir sebep vermiyorsun." Uzun bir nefes verdi.

"Ona onu sevdiğimi söyledim ama yine de beni terk etti."

"Bu onu almayı unutmandan önce miydi sonra mı oldu?" Sesi o kadar keskindi ki neredeyse bana tıslayacaktı.

"Bu bir hataydı." Onu orada öylece bıraktım, hâlâ bana bakıyordu.

As I yatmak içinde benim yatak daha sonra o
Gece, Lucas'ın kelimeler kafamdan akıp geçti ve
öfke üzerime yuvarlandı.

Dalgalar. Yeterince şey yapmadığımı söylediği için onu sikeyim. Kendimi ortaya koydum, ona onu sevdiğimi söyledim. O bunu istemedi. Gözlerimi kapattım ama uykuya dalarken elimde olmadan onun fotoğrafını çektim. Bir mesaj yazdım ama durdum. Kimi kandırıyordum ki? İsteddiği şey buydu. Onu unutmam gerekiyordu.

SIDNEY

Yatak odamın kapısına vurulunca yataktan fırladım. Mia kafasını içeri attı. "Sidney, bugün mezuniyet günü. Kendini topla ve şu işi bitirelim." Sesi zoraki bir neşeyle doluydu ama gözleri endişe doluydu. Jax'i görmeyeli haftalar olmuştu ve o bitmek bilmeyen acı hiç dinmemişti.

Odamdan neredeyse hiç çıkmıyordum, çıktığımda da dondurma yemek ve boktan televizyon programlarını izlemek için çıkıyordum. Göğsümde bir boşluk vardı ve onu oraya ben koymuştum. Her parçam Jax'le ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ama bizi bir araya getiren güç benim hiç olmadığım kadar güçlüydü. Duyguların işin içine girmeyeceğini düşünmek saflıktı. Kalbimin kırılmasını önlemeye çalışırken kendimi paramparça etmişim. Şüphe ilk andan itibaren içime işlemişti. İhtiyacım olan bir şey beni nasıl bu kadar incitebilirdi?

Bir şeyleri sonlandırmak hayatımda yaptığım en zor şey olmalıydı. Bir gün geriye dönüp baktığımda bunun olması gerektiğini anlayacaktım. Muhtemelen kocam yemek hazırlarken çocuklarımın peşinden koşarken. Çocuklarım için onların yanında olacak bir baba istiyordum. Olmayan bir babayla büyümek

Normal bir iş için seyahat eden bir babanın işi zordu ama hokey oyuncularını altı ay ya da daha fazla süreyi yolda geçiriyor.

İlişkimizi bitirmem için gereken tüm mantıklı sebepleri biliyordum. Haftalar önce, ilişkimizi patlattıktan sonra sakinleşene kadar bana sarıldığı o geceden beri onları tekrar tekrar çalışıyordum.

Ama gardım düştüğünde, o sessiz ses içeri girdi. Neden denemedik? Neden uzlaşamadım? Kendimi mazoşist hissettiğimde, babam gibi olmadığını kanıtladığı tüm yolları düşündüm. Yorgun olacağımı bildiği halde kahve ve en sevdiğim kahvaltıyla gelmesi gibi küçük şeylerden, en iyi arkadaşının evlenme teklifini ertelemesi gibi büyük şeylere kadar, çünkü benim onlarla birlikte oraya ait olduğuma inanıyordum. Ben onların grubunun bir parçasıydım. O ve ben bir takımdık.

Acı kalbimi parçaladığında avucumu göğsümdeki ağrıya doğru sertçe ittim. Onu kendimden uzaklaştırmıştım. Dehşete kapıldığım daha derin, daha karanlık şey ise gelecekteki mutluluğumu korumak için gerçekten bitirmiş miydim, yoksa bu her neyse onu kaybetme korkusuyla mı yapmıştım? Çünkü her halükarda onu kaybetmişim ve kendimi onu geri istemediğime ikna etmeye çalışıyordum.

Giyindim ve Mia'nın beni beklediği odamdan çıktım. Gözleri yumuşacıktı ve bana yaralı bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Eğer bu kadar trajik olmasaydı, komik olabilirdi.

"Her şey yoluna girecek. Her aşk hikâyesi sonsuza dek sürmez." Sesi sakinleştiriciydi ama canımı yakıyordu. Bunu kendime kaç kez söylesem de aynı düşünceye varıyordum. *Keşke sonsuza dek sürseydi.* Keşke bir yolunu bulsaydık. Keşke bu kadar

kendi babamdan zarar gördüm. Yorulduğumda, bencil olmama izin verdim ve keşke benimle kalabilseydi, keşke cinsiyet normlarını kırısaydı ve benim kariyerim önemli olsaydı, ama bunu ondan asla beklemezdim. Jax'in hayallerinden vazgeçmesi benim kendi hayallerimden vazgeçmem kadar kötüydü ve beni tam olarak şu anda olduğum yerde bıraktı. Kalbim kırılmıştı.

Tören uzundu, babam katılmayı unutmuştu ama yine de içimi büyük bir gurur duygusu kapladı. *Başardım.* Bu yola bir planla çıkmıştım ve bunu başarmıştım, şimdi ikinci aşamaya geçmiştim. Umutsuzca Jax'i aramak, beni tebrik eden sesini duymak istiyordum ama neler yaşadığımı anlayan kişi, ikimizi de inciteceğini bildiğim için ulaşamadığım kişiydi. Şu anda nerede olduğunu düşünürken, onu takımıyla birlikte kayarken hayal ettim ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bunu hak etmişti. Her şeyi hak ediyordu. O harikaydı ve iş dünyasında olan ve benzer bir programı olan bir aktris ya da süper model bulacaktı ve bizim sahip olamadığımız mutluluğa onlar sahip olacaktı. Gözlerimde yaşlar birikirken içimi kıskançlık doldurdu ama onlara karşı savaştım. Bunu ben yapmıştım.

Elimdeki telefon çaldı.

Jax: Tebrikler Sidney, seninle gurur duyuyorum.

Bugün ondan ne kadar çok şey duymak istediğimi bildiği için kalbim göğsüme çarptı. Şimdi bunu yaptığım için kendimi paramparça hissediyordum. Kelimeleri ekranın üzerinde yavaşça gezdirerek geri yazdım.

Ben: Başardık. Büyük hayallere ulaştık ve bir Şekilde başardık.

G zyaşlarımın yanağımdan aşağı s z ld ğ n  hissettim ve nelerden vazge tiğimi bilmenin acımasızlığı tenimi tırmaladı. Doğrulup gözlerimi sildim ve Mia'yı bulmaya gittim. Bu gece kutlama yapacaktık. Ya da en azından unutacak kadar sarhoş olacaktım.

OTUZ ALTI BİR AY SONRA SIDNEY

Yeni iş arkadaşlarımla birkaç kadeh içtikten sonra daireme girdim ve evin haline bakıp iç geçirdim. Buraya bir hafta önce taşınmıştım ve yerleri hâlâ açılması gereken kutular kaplıyordu.

Hiçbir şeyi kaldıracak enerjim yoktu. Beni yanlış anlamayın, ekibim olağanüstüydü ama eve döndüğümde tek yapmak istediğim Jax'i arayıp ona günümü anlatmaktı. Ona 80'lerin rap'ini dinlemeyi seven ofis arkadaşımından ve şarkıları öğrenmeye başladığımdan bahsetmek ya da mükemmel tatlı dükkanını bulduğum parka bakan küçük bir penceresi olan ofisimin ne kadar harika olduğunu anlatmak istiyordum. Bana hep onu düşündüren en güzel çikolatalı kruvasanları yapıyorlardı.

Bunların hiçbirini yapamadığım için kanepeye çöktüm ve paket servisle yaşarken Netflix'te gezindim. En iyi anlarım değildi. Kendimi çaresiz hissettiğimde, Instagram akışında gezinip ondan bir şeyler aradım. Mazoşist eğilimlerim olduğu ortaya çıktı çünkü her gönderi canımı acıtıyordu.

Mia'nın sesi görüntülü görüşmemizde bir mil hızla geliyordu. Heyecanlıydı çünkü şimdiden sınıf birincisi olmuştu. *Sanki ondan hiç şüphe etmedim.*

Mutluydu ve içim rahatlarırken omuzlarım gevşedi. Kendisi, Alex ve River arasında olanları hiç anlatmamıştı ama gülümsemesi aylardır gözlerine ulaşmamıştı. Yeni işim için ayrılmadan önce geceleri ağladığını duyabiliyordum ama sabahları bunu hep inkâr ediyordu.

Sefalet arkadaşı sevebilir, ama arkadaşımın bunu aşmasından mutluydum. Kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı bu. İki ay geçmişti ve acım dinmiyordu. Sadece onu daha çok aramak istiyordum. Gece geç saatlerde, uyuyamadığım zamanlarda, biraz daha cesur olsaydım her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşündüm.

Kendimi, maçlarından birinde ona sürpriz yapmak için uçarken hayal ettim. Geniş gülümsemesinin yüzünü nasıl ele geçireceğini ve gamzelerinin nasıl ortaya çıkacağını. Kendimi onun kollarının sıcaklığına bıraktım ve odunsu kokusunu hatırlamaya çalıştım.

Kendine işkence etmenin özel bir biçimi haline geliyordu.

JAX

River yanımdaki kanepeye çöktü. "Ara onu dostum."

İnledim. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak başımı ellerimin arasına aldım.

"Hayır, bunu yapmayacağını biliyorum."

Bana bu şekilde seslenmesi ikiyüzlülüktü; Alex'le birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

"Çok konuşuyorsun," diye tersledim. "Neden sadece aramıyorsun *senin* kızın mı?"

Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Sid'le aramızda olanlara o kadar dalmıştım ki Alex, River ve Mia arasında olanları tamamen kaçırmıştım.

"Çünkü o beni seçmedi, *göt deliği*." Sesi sert çıkmıştı ve vücudu kaskatı kesilmişti.

Gülümsedim. "Bundan emin misin?"

River bana ters ters baktı. İyi oldu. En azından bana tavsiye vermeye çalışmayı bırakacaktı.

OTUZ YEDİ İKİ AY SONRA JAX

Sportsnet muhabiri "Bu yılın en çok beklenen çaylağı olarak anılmak hakkında ne hissediyorsun Ryder?" diye sordu. Jared temiz biriydi, güçlü bir çenesi ve tembel bir sırtı vardı, şüphesiz geçmişte profesyonel olarak oynadığı yıllardan kalmaydı. Çocukluğumdan beri onu televizyonda izler ve tam da bu anın hayalini kurardım. Yıllar boyunca sayısız sporcu aynı masada oturmuş, bir oda dolusu hevesli muhabirin milyonlarca sorusunu yanıtlamıştı. Kendimi sayamayacağım kadar çok kez burada hayal etmiştim.

Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olmalıydı, ama soru tenimi gıcıkladı, bana bir hafta önce böyle seslenmeye başladıklarından beri en az yüzüncü kez sordukları için değil. Tabii ki değildi - bu çok kolay olurdu. Hayır, bu sorudan nefret ediyordum çünkü verdiğim her cevap yalan oluyordu.

Muhabire gülümsedim ve toparlanmış maskemi çıkarmadım. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez Jared. Başıma gelen en güzel şey."

Bana içten bir gülümseme verdi ve standart sorulara devam etti. Bu basın toplantısı aslında benimle ilgili değildi. Ben sadece yeni koumuz açıklanana kadar dolgu malzemesi olarak buraya atılmıştım. Bana sorarsanız, tüm bu gizlilik saçmalıktı. Bu hokeydi, pembe dizi değil, ama görünüşe göre lig işleri daha dramatik bir şekilde ele alıyordu çünkü Bruins'in yeni kounu canlı yayında aıklayacaklardı ve ben de o gelene kadar yayın süresini doldurmak için kullanılan şanslı pi kurusuydum.

Otomatik pilota cevap verdim, kimse taktığım genç, heyecanlı hokey oyuncusu maskesinin tamamen saçmalık olduğunu hissetmedi.

"Bunun için çok çalıştığımı biliyorum Ryder. Tüm oyuncuların yaptığı gibi çok fedakârlık yaptın. Neden bize biraz bundan bahsetmiyorsun?" Kahretsin, sözleri canımı yaktı. enemdeki kaslar, kaygısız yüzümü yerinde tutma çabasıyla titriyordu. Daha yeni sezonun en çok beklenen oyuncusu seilmiştim; hiçbir aylak bundan keyif almazdı. Ama Jared haklıydı. Buraya gelmek için bir fedakârlık yapmıştım ve her gün buna değip değmediğini merak ediyordum çünkü böyle anlarda buna yemin ediyordum

Değildi.

Sertçe yutkundum ve kendimi cevap vermeye zorladım. "Bilirsin, herkesle aynı şey. Geç saatlere kadar geceler, erken antrenmanlar. Yıllar önce acıyı bastırmayı öğrendim."

Yalanın tadı asit gibiydi ve boğazımda yanarak mideme indi. Avuçlarımı yüzümde gezdirdim, umarım antrenman sonrası yorgun grnyorumdur ve kalbim kırılmamıştır. Sorularına devam edip daha teknik bir konuya geçmeleri gerekiyordu, yoksa burada kendimi kaybedecektim.

Girişimi anons eden aynı kadın podiyuma doğru yürüdü ve mikrofona iki kez dokundu. Siyah özel dikim bir ceket ve ona uygun kalem etek giymişti. Objektif olarak seksiydi. Bunun bir önemi yoktu. Siktiğimin Alex'i onun yaptığı gibi kendimi amcığa gömmem için beni cesaretlendirmişti ama benim hiç ilgim yoktu. İstediğim tek kişi beni geri istemiyordu ve ondan başka kimsenin önemi yoktu.

Kadın mikrofona bir kez daha dokundu ve oda tamamen sessizleşti. Kadın gülümsedi. "Yeni koçun geldiğini ve önümüzdeki birkaç dakika içinde sizinle tanışmak için dışarı çıkacağını duyurmaktan heyecan duyuyorum."

Kalabalık heyecanla uğulduyor, muhabirler birbirleriyle konuşmakla, kim olabileceğini tahmin etmekle meşgul oldukları için bana dikkatlerini veremiyorlardı. Koçumuzun kim olduğu umurumda olmalıydı - birlikte çok zaman geçirecektik - ama gerçek şu ki umurumda değildi ve bir daha ne zaman umurumda olacağından da emin değildim.

Söz konusu adam arkamdaki kapıdan içeri girdi, hayattan daha büyüktü. Onu hayal meyal Seahawks'ın koçu olarak tanıdım. Yanıma gelip elimi tutarak sıkıca sıkarken yeterince düzgün bir adama benziyordu. "Tanıştığımıza sevindim, evlat."

Gözleriyle karşılaştığımda cevabım boğazımda düğümlendi. Tanıdık bir ela kahverengisiydiler ve kenarları keskin yeşil-elma merkezleriyle çevriliydi. Beynim onun Sidney'le aynı gözlere sahip olduğunu anlamaya çalışırken dünya kendi ekseninde dönüyor, her şey yanlış ve yersiz geliyordu.

Kadın onun adını anons etti ve tüm taşlar yerine oturdu. "Sizi Boston Bruins'in yeni koçu Mark King ile tanıştırayım."

Hay sikeyim. Hayatımda tanıdığım en harika kızı neredeyse terk eden o pisliğe bakarken içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştım ama elini sıkıca kavradım, gerçekten bırakmam gerekirken bırakmadım.

"Sidney'in babası mısın?" Soruyu neredeyse tükürüyordum, ne kadar kızgın olduğumu tutamıyordum.

Yeni koçum elini benimkinden çekerek garip tokalaşmamızı bozdu ve bana dik dik baktı. "Demek o adam sensin."

"Ben o adamım." Kanım kulaklarımda zonkluyordu. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, adam Sidney'in aşırı erkeksi bir versiyonuydu ve beynim sonunda Sidney'in bana babasının koç olduğunu hiç söylemediğini fark etti.

Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki, basına ne konuştuğumuzu belli etmemek için sesini alçaltarak devam etti. Görecekları tek şey bir koç ve oyuncu arasındaki sıradan bir ilk buluşmaydı. "Biliyor musun, benden bahsetmemesine şaşırmadım. Hiçbir zaman şöhretin ya da onunla birlikte gelen şeylerin hayranı olmadı."

Onun sözleri düşüncelerimi doğruladı. *Bu pislik koç Sid'in babası.*

Omuzlarımı dolduran gerginliği fark etmedi.

"Onu fazla görmediğim için kızgın ama profesyonel hokey hayatı böyle. Sana söylememe gerek yok; nasıl olduğunu biliyorsun. Kimin geri dönecek vakti var ki?"

Tanrı aşkına.

Bunca zaman Sidney'nin ben turneye çıktıktan sonra bilinmeyenden korktuğu için birlikte olmak istemediğini düşünmüştüm ama artık neden korktuğunu çok iyi biliyordu. Midemde öfke çalkalanıyordu.

"Hayır, anlamıyorum. Kızınız muhteşem. Neyin var senin?" Bu sözleri ona tıslayarak söyledim.

Sid'in *babası* -babası- bana omuz silkti. "Sen bu işte yenisin evlat. İnan bana, çok yakında bir gün anlayacaksın." Eli koluma indi ve irkildim. "Sen farkına bile varmadan, seni milyonlarca farklı şekilde çeken milyonlarca insan olacak. Herkes senden bir parça isteyecek. Ben, kızlar, taraftarlar, basın. Genç oyuncular her zaman normal bir hayatı dengeleyebileceklerini düşünürler ama bu mümkün değildir." Omzumu okşadı. "Yalnız kurtlar olarak daha iyiyiz."

Elini sıktım ve kendimi bir arada tutmak için gösterdiğim çabayla derim gerildi. Yalnız bir kurt olmak istemiyordum. Bu hayatla ilgili her şeyden nefret etmesine şaşmamalı. Bunca yıldır babasının verdiği örnek bu muydu?

"Sid inanılmaz biri," diye çıkıştım ona, sesim odanın içinde yankılanıyordu. Ona bağırana kadar içimdeki öfke patlarken basının bize baktığını fark etmedim bile. "O seni seviyor. Onu görmek için bile zaman ayıramıyor musun? Programından bir hafta sonu bile ayıramıyor musun?"

Ses tonum karşısında kaşları kalktı. "Evlat, kariyerini mahvetmeye çok yaklaştın. Hiçbir kız buna değmez."

"O senin lanet olası kızın." Ellerim yumruk haline geldi. "Değmez. Değmez. Değmez mi? Neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir hata yapıyorsun Ryder." Yaptığı şey için üzgün görünmüyordu. Pislik herif kendini beğenmiş görünüyordu.

Öfkemin kontrolünü kaybettim ve tökezleyene kadar onu sertçe ittim. Onun dengesizliğinden faydalandım

pozisyonuna geçip yumruğumu suratına indirdim ve kemiğin çıkardığı gürültünün tadını çıkardım. "Tek hatam onu seçmemek oldu."

Gözlerimi babasından kaırdığımda odadaki gürültü tekrar etrafımı sardı. Buradaki tüm muhabirler kameralarını bana çevirmiş, heyecanla mikrofonlarına konuşuyorlardı.

Sid'in babasına son bir kez baktım, yerden bana ters ters bakıyordu. "*Pislik.*" Üzerinden geçip odadan çıktım ve müdürümü aradım.

Hemen cevap verdi. "Ne oluyor, Jax. Kariyerini mahvettiğini biliyorsun."

"Bana Senatörlerin müdürüyle bir görüşme ayarla," dedim ve telefonu kapattım. Sidney hazır olsa iyi olurdu çünkü onun için geliyordum. Bu sefer peşini bırakmayacaktım.

SIDNEY

Facetime 5 dakika.

Ben: Şu anda bir şeyin ortasındayım.

"Bir şey "in cumartesi gecesi arka arkaya reality şovları izlemek anlamına gelmesi kimin umurundaydı? Hayatımın ne kadar acınası hale geldiğini bilmelerine gerek yoktu. Dizüstü bilgisayarımın ekranında bir pencere açılırken FaceTime'ın tiz sesi programımı böldü. Tam kapatacaktım ki Anthony'nin mesajı geldi.

Anthony: Telefona cevap ver, Cupcake. Bunu görmek isteyeceksin.

Merakım resmen depreşti, Kabul Et düğmesine tıkladım ve hemen iki hoppa yüzle karşılaştım.

"Bu iyi olsa iyi olur."

"Hiçbir fikrin yok." Sohbeta bir şeyler yazarken Anthony'nin geniş gülümsemesi yüzünün büyük kısmını kapladı. "Sana bağlantıyı gönderdim."

Bir an çok uzun süre tereddüt ettim ve Mia inledi. "Sadece tıkla."

Bağlantı beni bir spor haberleri sitesine götürdü ve içime bir endişe yerleşti. En iyi arkadaşlarımın yüzleriyle karşılaştım. "Çocuklar, onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum."

Mia, "Tatlım, bunu görmek isteyeceksin," diye ısrar etti ve ben de Oynat'a tıkladım.

Haber spikeri duraklatılmış bir videonun önünde konuşuyordu ama ben Jax'in hareketsiz görüntüsüne o kadar odaklanmışım ki söylediklerini algılayamadım. Jax iyi görünüyordu, saçları her zamanki gibi dağınıktı ve o sevimli gamzesini sallıyordu. Onu yeni hayatını yaşarken görmek tatlı, işkence gibi bir acıydı. Ayrı olmak ne kadar acı verse de onunla gurur duyuyordum.

Haber spikeri videoyu oynattığında nefesimi tuttum. Bir adam basın toplantısı salonuna girerken Jax'in ayakta durduğu görüntü tüm ekranı kapladı. *Babam* Jax'in elini tuttuğunda keskin bir nefes aldım. Vay anasını.

Ekranda başlığı aradım ve orada kalın harflerle "Boston Bruins'in Yeni Koçu Bu Yılın Yıldız Çaylağıyla Buluşuyor" yazıyordu. Ciğerlerimdeki hava yanmaya başladı ve onu dışarı çıkarmak zorunda kaldım. "Neler oluyor böyle?"

"Sadece izlemeye devam et." Anthony beni korkuttu, orada olduklarını unutmuştum.

Babam ve Jax birbirlerine yakın durmuş, mikrofonların duyamayacağı kadar alçak sesle, özel bir konuşma yapıyorlardı. Kelimeler olmasa bile Jax'in giderek artan tedirginliğini görebiliyordum. Boynundaki kaslar kasılıyor ve elleri iki yanında yumruk oluyordu. Her ne hakkında konuşuyorlarsa, Jax bundan hoşlanmamıştı.

Babam geri çekildi ve elini Jax'in omzuna koyarak konuşmaya devam etti. Rahat görünüyordu, belli ki Jax'in yüzündeki öfkeyi görmemişti.

"Sid inanılmaz biri." Jax'in sesi odanın içinde yankılandı. Tanrım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Jax'in babamı geriye doğru itmesi saniyeler sürmüş gibi geldi ve nefesimi tutup onları izledim. Jax babamla kavga ediyordu. Jax babamla dövüşüyordu, *benim için!*

Jax bir yumruk indirip babamı yere serdiğinde nefesim kesildi. *"Tek hatam onu seçmemek oldu."*

Onu yumrukladı. Babamı yumrukladı. Kalbim durdu, sonra sözleri kafama dank edince hızım iki katına çıktı. Yaptığı şey karşısında minnettarlık ve dehşet beni sarstı. Az önce kariyerini alenen mahvetmişti. Hepsi babamın beni ne kadar incittiğini bildiği içindi. Artık Bruins için oynamasına izin verilmesinin hiçbir yolu yoktu. Acı kalbimi dağladı ve gözlerim yaşlarla doldu. Bunu yapmasına izin veremezdim.

"Bu ne zaman oldu?" Arkadaşlarıma sordum, kimin cevap vereceğini umursamadan.

"İki saat önce," diye yanıtladı Mia. "Sidney, yüzündeki o ifade de ne? Ne yapacaksın?"

Kararlılık damarlarımı doldurdu. "Bunu düzelteceğim."

Onlarla görüşmeyi kapattım ve hemen babamı aradım. Cevap vermesi için birkaç deneme yapmam gerekti ve yüzünü gördüğümde nefesimi tuttum. Yüzünde bazı

Burnundaki bandajlar ve gözlerinin altında oluşmaya başlayan yeni morlukların soluk mor tonu. Yarına kadar, iki siyah gözlü bir rakuna benzeyecekti.

"Sidney, eğer arkadaşını savunmak için arıyorsan, hiç zahmet etme. Onu zaten takımdan çıkardım."

"O zaman onu kes."

"Ne? Bunun nasıl çalıştığını sanıyorsun? Oyuncuların etrafta dolaşıp beni yumruklamasına izin verebileceğimi mi sanıyorsun? Senin akıllı olman gerekiyor."

Sertçe yutkundum, haklı olduğunu biliyordum ama umursamıyordum. "Bana borçlusun. Kaçırdığın her doğum günü ya da unuttuğun her akşam yemeği için bana borçlusun." Yılların öfkesi içimden akarken sesim her kelimeyle birlikte yükseldi. "Beni görmeye söz verip de gelmediğin her sefer için. Seni beklediğim her bir saat ve ağladığım her bir damla gözyaşı için." Nefesimi içime çektim, her bir kelimeyi açıkça ifade etmeye özen gösterdim. "Sen. Borçlusun. Bana. Medyaya bunun bir yanlış anlaşılma ya da bir tür sosyal gösteri olduğunu açıkla ve onu serbest bırak."

Babam birkaç saniye boyunca şaşkın şaşkın bana baktı ve sonra içini çekerek nefesini bıraktı. "Tamam Sidney. Ne yapabileceğime bakacağım."

"Düzeltsen iyi olur baba, çünkü bunu düzeltmezsen seninle bir daha asla konuşmayacağım."

OTUZ SEKİZ

İKİ BUÇUK AY SONRA

SIDNEY

"GELİYORUM! Bir saniye, hemen geliyorum." Kapıyı açmak için acele ederken ayağım hâlâ açmadığım kutulardan birinin köşesine takıldı. Tiz bir gıcırtı çıkarıp tek ayağımın üzerinde zıplarken acı ayak parmağıma doğru yayıldı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Bir kez daha kapı çalındı ve son birkaç metreyi kapatmadan önce kendimi dengeledim. Çin restoranı teslimatçısını görmeyi bekleyerek kapıyı açtım ve göğsümdeki hava çekildi. Gözlerimi her kapattığımda beni rahatsız eden yüz bana bakıyordu. Titreyen parmaklarım ben daha düşünemediğim göğsüne uzanırken, açgözlü gözleri üzerimde dolaşıyor, her ayrıntıyı yakalıyordu.

Onu en son basın toplantısında görmüştüm. "Babamı yumrukladın."

"Aynen öyle, yaptım. Pislik herif bunu hak etti." Buna itiraz edemezdim. Jax'in ona vurduğunu görmekten olması gerekenden daha fazla zevk almıştım. Jax elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladı ama yerime geçmedi. "Ne dediğini biliyorum ve burada olmamam gerektiğini düşündüğünü de biliyorum ama burada yaşayamazdım."

"Bunu içimden atmazsam kendimle baş edemem." Elinin saçlarını taramasını ve diken diken olana kadar çekiştirmesini izledim.

"Babanla tanıştığımda, Sid..." dedi, sesi sertti. "Sonunda anladım ama benim hakkımda yanıyorsun. Seni sürekli terk eden pislik bir hokey oyuncusuyla bir geçmişin olduğunu anlıyorum. Bir narsistle yaşamının korkunç olacağını anlıyorum." Bana doğru adım atarak boynumun yan tarafını kavradı ve başparmağıyla çenemi okşayarak bakışlarım onunkilerle buluşana kadar başımı nazikçe geriye çekti. "Bilmelisin ki ben o adam değilim. Bunun senin için derin bir endişe kaynağı olduğunu anlıyorum ama ben o değilim."

Göğsümde bir sıcaklık oluştu, tüm vücudum yumuşak bir vızıltıyla uğuldamaya başlayana kadar içime yayıldı, söylediklerinden bunalmıştım. Jax sessizliğimi devam etmek için izin olarak kabul etti. "Şimdi anlıyorum. Kafanda benim önceliğim olmadığın düşüncesi var. Onun yaptığı gibi seni terk edeceğimden endişeleniyorsun. Ama bu konuda hiç endişelenmiyorum çünkü bunun asla gerçekleşmeyeceğini çok iyi biliyorum. Kariyerim asla senden daha önemli olmayacak. Hokey benim bir parçam ama Boston için oynamak değil. Seni ilk sıraya koymak benden çok şey istemiyor ve ben varım. Ben varım Sid."

Titreyerek nefes aldı, bakışlarını benimkilerden ayırmadı. "Bunu anlamam biraz zaman aldı ama duyman gereken bir şey var." Başını daha da yaklaştırdı. "Sen buna değersin." Nefesim kesildi ama o durmadı. "Seninle tanıştığımda çok karanlık bir yerdeydim. Marcus'un başarabileceklerine ulaşmaya çalışmanın ağırlığı altında sürekli eziliyordum. Sen beni, ben olduğuma ikna ettin."

Yeterince. O ağırlığı üzerimden aldın. Kimse görmezken sen beni gördün. Seni asla ikinci plana atamazdım."

Nefesimi içime çektim, yarı hıçkırık yarı ciyaklama gibi tiz bir ses çıkardım ve başparmağı yanağımı tekrar okşadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ottawa'ya taşınıyorum."

"Ne?" Yağlı, kirli bir his midemi kapladı ve sersemliğimi yok etti. Benim için hayallerinden vazgeçmesini istemiyordum. Buna izin veremezdim. "Ama babam seni geri alacağını söyledi."

"Onu geri çevirdim."

"Reddedemezsin."

"Ben yaptım." Ağzının kenarında bir sırıtış belirdi ve gamzesi ortaya çıkana kadar büyüdü. "Önümüzdeki hafta Ottawa Senatörleri ile çalışmaya başlıyorum."

Sözleri beni sersemletti. Onu son gördüğümde babamı yumrukluyordu ve eğer profesyonel sporlar hakkında bir şey biliyorsam, koçunuzu yumruklamak size iyi bir iş sağlamaz.

"Nasıl," diye nefes aldım, cevabından endişeliydim ama gülümsemesi gözlerinden hiç gitmedi ve endişemin bir kısmı yok oldu.

"Sakın bana Jaxton Ryder olduğumu unuttuğunu söyleme. Ligimizin en iyi oyuncusu. Sakın bana yeni bir takım bulma yeteneğimden şüphe ettiğini söyleme."

Gözlerimi devirdim ve bir nefes çektim, onun alaycı ses tonunu tekrar hayatımda gördüğüm için aynı derecede kızgın ve heyecanlıyım. "Ciddiyim, Jax. Kara listeye alınmalıydın."

Berrak gri gözleri benimkileri delip geçti ve sırıtışı şakacı bir hal aldı. "Senatörlerin menajerinin bizim yaşımızda bir kızı olduğu ortaya çıktı. Röportajımı dinlemiş ve babanla aynı fikirdeymiş.

hak ettiğini. Bu yıl ona daha da sert davranırsa hiç şaşırmam."

Sözleri kafamın içinde dönüp durdu ve yavaşça yerine oturdu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Sid, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Elleri sıkılaştı ve beni hafifçe salladı, heyecanı yüzünün aydınlanmasından anlaşılıyordu. "Çocuklarımız olduğunda, en büyük önceliğimin onlar olacağına inansen iyi edersin. İkimizin de kariyerlerimizi inşa etmek için önümüzde yıllar var. Ama Sidney, bir aile kurmaya hazır olduğunda ben de yanında olacağım. Seni sevmek bir fedakârlık değil. Bu lanet bir ayrıcalık."

Ciğerlerim şok olmuş bir nefesle doldu. *Çocuklarımız olduğunda.*

Az önce ne yaptığını fark ederek bana mahcup bir gülümseme verdi. dedi. "Bu... eğer çocuk istiyorsan." Başparmağıyla yanağımı yatıştırıcı bir hareketle okşadı ve düşmekte olduğunu bilmediğim gözyaşlarımı yakaladı.

Az önce söylediği her şeyi sindirmem bir saniye sürdü. Beni terk etmiyordu. Bana öncelik veriyordu. Asla babam gibi olmayacaktı. Ottawa'ya taşınıyordu.

"Benimle buraya taşınmak ister misin?" Sesim fısıltı sessizliğindeydi ve kolları belime dolanmıştı.

"Kesinlikle evet, biliyorum. Bundan nasıl şüphe ettin bilmiyorum," diye net bir sesle cevap verdi.

"Boston için oynamayacak olman umurunda değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Bir saniye bile." Eliyle ense mi kavradı ve başını yukarı kaldırdı. "Bize gerçek bir şans verecek misin Sid? Sonumun baban gibi olmasından korktuğunu biliyorum ama sana söz verebilirim ki her günümü bunun yanlış olduğunu kanıtlamak için harcayacağım. Sen farkına bile varmadan

düşünmeyeceğin uzak endişeler, ama bunu kanıtlamama izin vermelisin. Seni terk etmeyeceğim. Seni her zaman ilk sıraya koyacağım. Birlikte hayatımızı ilk sıraya koyacağım."

"Bizim hayatımız." Kelimeleri ağzımdan çıkardım.

"Sana seni sevdiğimi söylerken her şeyi kastetmiştim ama aşkın gerçekte ne anlama geldiğini bilmeyebileceğini fark etmemiştim. Ne olabileceğini. Sadece bir duygu değildir. O kişiye verdiğimiz önemdir. Aşk, diğer kişinin neye ihtiyacı olduğunu önemsemektir ve ben önemsiyorum. Sen benim için önemlisin."

Ben ağlarken bir hıçkırık kaçtı ve başını eğerek alnını benimkine yasladı. "Sen buna değersin. Daha fazlasına değersin. Bundan pişman olmayacağız." Göğsünün derin bir nefesle genişlemesini izledim ve "Ben buna değer miyim Sid?" diye sormadan önce duraksadı.

Jax'in yüzü kapalıydı, kararımı etkilememeye çalışıyordu. Kollarım onu sardığında endişesi yerini umuda bıraktı.

"Öylesin," diye söz verdim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve beni kucağına alarak bir daire çizdik. İçime ezici bir ev hissi yerleşti. Burası ait olduğum yerd. Onsuz yaşayabileceğimi düşündüğüme inanamıyordum. Durup beni yere bıraktığında, yanaklarını ellerimle kavradım ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar onu aşağı çektim. Gözyaşlarımdan yaşıyorlardı ama o kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "Seni seviyorum, Jaxton Ryder."

Kolları beni sıkıca sararken ağzı benimkinin üzerine düştü. "Tanrım, bunu tekrar duymayı milyonlarca kez düşündüm ama hiçbirisi senin söylemen kadar tatlı değil." Parmakları yüzümdeki saçları düzeltti. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

JAX

Parmaklarımı Sid'in saçlarında gezdirdim, karşımda uzandığı yerde derin nefes alışverişlerini dinledim. Bütün hafta sonu onun dairesinden çıkmamış, her saniyemizi son birkaç ayı konuşarak geçirmiştik. Ayrı kaldığımız süre ikimizi de doyumsuz kılmıştı; bu dairede onu kıştırmadığım bir santim bile kaldığından şüpheliydim. Kolları bana sıkıca sarıldı ve göğsüme doğru bir şeyler mırıldandı.

Sıkı tutunsa iyi olur çünkü ben asla bırakmayacaktım.

OTUZ DOKUZ DÖRT YIL SONRA

SIDNEY

Telefonumun ekranında JAX'in yüzü belirdi, geniş gülümsemesi gamzelerini gösteriyordu. "Hey, bebeğim, çok güzel görünüyorsun."

"Yüzümü zar zor görebiliyorsun." Sesim kahkahalarla doluydu.

"Gerek yok. Biliyorum." Sırtışı hınzırlaştı ve kızarmamı engellemek zorunda kaldım.

Mia'yla buluşmaya geç kaldığım için çantamı ve ceketimi kaptığım gibi evimizin etrafında koşturarak ona hangi şehirde olduğunu sordum. Bugün seçimlerde aday olma kararımı kutluyorduk. Şaşırtıcı bir şekilde Jax bu konuda pek konuşmadı ama kararımı verdiğimden beri her gün bana bir buket gönderdi. Son dört yılda inişler ve çıkışlar oldu ama o sözünden hiç dönmedi. Yoğun kariyerlerimize rağmen birbirimize zaman ayırdık ve şehir dışında olsa bile her zaman yanımdaydı. Bunun gibi anları FaceTime üzerinden paylaşmak bir alışma süreciydi ama işe yaradı ve o buna değdi.

Kapı çalındı. Kahretsin, zaten geç kalacaktım. "Geliyorum."

Jax ekrandan beni izliyordu ama kamera yüzüne bu kadar yakinken nerede olduğunu anlayamıyordum. "Buna bakmam lazım. Bekle biraz."

Kapıyı çekip açtım ve hemen güçlü, kaslı kollar beni yukarı kaldırdı.

Göğsüme bir sıcaklık doldu ve içimden kahkahalar yükselirken gözlerimde yaşlar birikti. "Buradasın."

"Her zaman." Geri çekilmeden önce beni usulca öptü. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

İçimde bir sevinç parladı. "Seni seviyorum, Jax."

"Seni seviyorum ve her zaman buna değeceğini sana kanıtlamaya devam edeceğim."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

